

**Вінницький національний медичний університет
ім. М. І. Пирогова
Наукова бібліотека**

**ВНМУ ім. М. І. Пирогова:
ювілеї, події, дати –
2021**

**Вінницький національний медичний університет
ім. М. І. Пирогова
Наукова бібліотека**

**ВНМУ ім. М. І. Пирогова:
ювілеї, події, дати
2021**

Календар знаменних і пам'ятних дат

Присвячується 100-річчю університету

Вінниця, 2020

УДК 61(091)+908](477.44-21)(059)
В 48

Укладачі: Юрчишина О. А., завідувач сектору краєзнавчих видань

Відповідальна за випуск: Кравчук Н. М.,
директор наукової бібліотеки

В 48 ВНМУ ім. М. І. Пирогова: ювілеї, події, дати – 2021 :
календар знаменних і пам'ятних дат / уклад. О. А. Юрчишина ;
відп. за вип. Н. М. Кравчук. – Вінниця, 2020. – 176 с.

Видання вміщує інформацію про ювілярів Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова 2021 року і визначні події в житті університету. Матеріали підготовлені на основі архівних та біографічних відомостей. Інформація стане в нагоді науковцям, студентам, краєзнавцям, бібліотечним працівникам та всім, хто цікавиться історією медицини університету, діяльністю його науковців, видатних випускників.

УДК 61(091)+908](477.44-21)(059)

ПЕРЕДМОВА

Благословенні місяць, день і рік.

Ф. Петрарка

У 2021 році Вінницькому національному медичному університету ім. М. І. Пирогова, одному із провідних медичних закладів України, виповнюється 100 років. Вікова історія закладу сповнена світлих і драматичних, життєстверджуючих і трагічних подій. Чимало яскравих і незабутніх сторінок вписали в історію університету його діячі. До видання «ВНМУ ім. М. І. Пирогова: ювілеї, події, дати – 2021» увійшли біобібліографічні матеріали про визначні події в житті університету та його ювілярів, науковців і випускників, починаючи з їх п'ятдесятиріччя: професорів, докторів медичних наук, завідувачів кафедр, лікарів, удостоєних державних відзнак і нагород, керівників медичних освітніх закладів, які зробили вагомий внесок у розвиток медичної науки та охорони здоров'я, а також тих, хто успішно поєднує основну діяльність з громадською на славу України.

Календар містить ілюстрації з зображеннями університету, поезії його співробітників, науковців, випускників про красу рідної природи, любов до рідного краю, сенс буття.

Календар доповнюють іменний покажчик ювілярів та список ювілярів-доцентів 2021 р.

Видання не претендує на вичерпність, пошукова та науково-дослідницька робота триває. Зауваження, уточнення, доповнення та пропозиції до поданих матеріалів будуть прийняті з вдячністю.

Календар стане в нагоді науковцям, студентам, краєзнавцям, бібліотечним працівникам та всім, хто цікавиться історією медицини університету, діяльністю його науковців, видатних випускників.

Січень

**Фармацевтичний корпус
ВНМУ ім. М. І. Пирогова**

Фото з сайтів: <https://bit.ly/2HcwYwV>;
<https://bit.ly/3kwQhiZ>

[ВРАЧУ]

Про жажду славы и успех – забудь!
Про нежный взгляд, лукавый смех – забудь!
Про солнца блеск, про ширь небес – забудь!
Про полный тайн дремучий лес – забудь!
Про гибкий стан, про бархат плеч – забудь!
Про сладкий миг неожиданных встреч – забудь!
Про жар желания в крови – забудь!
Про радость дружбы и любви – забудь!
Что жизни сон приснится вновь – забудь!
И в тесный гроб сойти готов ты будь.

професор Борис Шкляр

☀ **01.01 – 75 років** тому народилася **Піскун Раїса Петрівна** (01.01.1946, с. Пагурці Хмільницького р-ну Вінницької обл.), біологиня, докторка біологічних наук (1992), доцентка (1994), професорка (1995).

Закінчила Бердичівське медичне училище (1962), біологічний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (1971).

Працювала медичною сестрою Бродецької дільничної лікарні (1962-1964). Лаборантка (1965-1973), старша лаборантка (1973-1974) кафедри фармакології; в. о. асистента кафедри біохімії (1974-1975); асистентка (1975-1984), старша викладачка (1984-1993) кафедри гістології. З 1993 р. – завідувачка кафедри медичної біології ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Напрямки наукової діяльності: прикладна та екологічна морфологія.

Авторка численних винаходів та наукових праць, у т. ч. монографії «Вінборон – лікарський засіб з політропними фармакологічними ефектами» (2007), підручника «Медична біологія» (2004, 2009), багатьох посібників та практикумів. Укладачка нових навчальних програм для медичного, фармацевтичного та медико-психологічного факультетів закладів вищої медичної освіти України III-IV рівнів акредитації, а також навчальних програм і алгоритмів оцінювання. Активно сприяє впровадженню інноваційних технологій у навчальний процес. Учасниця конференцій і з'їздів з питань методики навчання та виховання майбутніх лікарів, досвідчений лектор і методист.

Очолює обласне товариство клітинних біологів, член спеціалізованої вченої ради із захисту кандидатських та докторських дисертацій Тернопільського медичного університету імені І. Я. Горбачевського. Членкиня редакційної ради

журналу «Вісник морфології», членкиня правління міжнародної асоціації паразитоценологів.

За особисті заслуги в підготовці висококваліфікованих лікарських кадрів та значні досягнення в розвитку вищої медичної освіти удостоєна почесного звання «Заслужений працівник освіти України» (2007). Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (2007). Нагороджена медаллю «Ветеран праці», почесними грамотами ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Література

1. Піскун Раїса Петрівна // Кафедра медичної біології Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова : історичний нарис до 80-річчя створення / під заг. ред. проф. Р. П. Піскуна. – Вінниця, 2014. – С. 37–39.
2. Піскун Раїса Петрівна // Кафедрі фармакології ВНМУ – 70 років / уклад. Г. І. Степанюк, Н. І. Іванова. – Вінниця, 2007. – С. 82–83, [155: фот.].
3. Піскун Раїса Петрівна // Науково-освітній потенціал України / авт.-упоряд. Л. М. Гаврилюк. – Київ, 2012. – Кн. 2. Наукові установи, навчальні заклади, відомі імена в світі і науці. – С. 28 : фот.
4. Піскун Раїса Петрівна // Науковці України – еліта держави / редкол.: В. П. Шевченко [та ін.]. – Київ, 2014. – Т. 3. – С. 236 : кольор. фот.
5. Піскун Раїса Петрівна // Пикалюк В. С. Професори-морфологи України : довідник / В. С. Пикалюк, А. А. Бабанін, В. В. Кісельов. – Сімферополь, 2010. – С. 86 : фот.
6. Професор Піскун Раїса Петрівна : (до ювіл. дня народж.) // Клінічна анатомія та оперативна хірургія. – 2011. – Т. 10, № 1. – С. 110–111.

☀ **03.01 – 90 років** тому народився **Сукманський Олег Іванович** (03.01.1931, м. Дриса, нині Верхньодвінськ Вітебської обл., Білорусь), патофізіолог, доктор медичних наук (1969), професор (1970).

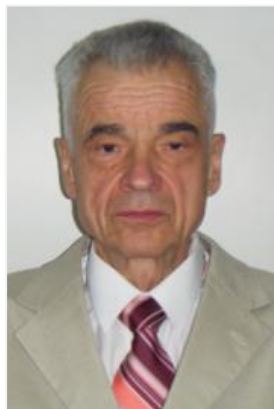
Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут (1951) і вступив до аспірантури при кафедрі патологічної фізіології Одеського медичного інституту.

Працював асистентом (з 1954 р.), доцентом (з 1960 р.), завідувачем кафедри (з 1963 р.) Одеського медичного інституту; завідувачем лабораторії патофізіології і експериментального відділу Одеського НДІ стоматології (1969-1977); завідувачем кафедри патологічної фізіології Дніпропетровського медичного інституту (1977-1997). У 1997 р. повернувся до Одеси й очолив кафедру сільськогосподарського інституту (з 2001 р. – Одеський державний аграрний університет), а також відділ в Одеському НДІ стоматології (з 2000 р. – Інститут стоматології АМН України).

Автор понад 300 наукових праць, у т. ч. кількох монографій, 2 винаходів.

Був головою Дніпропетровського та Одеського товариств патофізіологів, членом правління Всесоюзного наукового товариства патофізіологів, Комітету по роботі з експериментальними тваринами (Москва), Міжнародного товариства патофізіологів, республіканських проблемних комісій із загальної патології та із стоматології, членом редколегії та куратором теоретичного розділу журналу «Медичні перспективи», заступником редактора республіканської науково-популярної газети «Народна медицина», членом правління товариства патофізіологів України; членом редколегії журналу «Вісник стоматології».

Нагороджений медалями «Ветеран праці», «10 років Незалеж-

ності України», «Захиснику Вітчизни», «65 років перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.». Відмінник охорони здоров'я. Заслужений діяч науки і техніки України (2009).

Література

1. Професор О. І. Сукманський : (до 80-річчя від дня народж.) // Медичні перспективи. – 2010. – Т 15, № 4. – С. 148–150.
2. Професор Олег Іванович Сукманський : (75 років з дня народж.) : ювілей // Вісник стоматології. – 2005. – № 4. – С. 112.

☀ **03.01 – 65 років** тому народився **Поліщук Володимир Олександрович** (03.01.1956, с. Спасів Здолбунівського р-ну Рівненської обл.), працівник культури.

Закінчив Київський державний інститут культури (1984), нині національний університет культури і мистецтв, за фахом «Культурно-освітня робота», керівник самодіяльного оркестрового колективу.

Розпочав трудову діяльність у ВНМУ ім. М. І. Пирогова: директор студентського клубу, засновник і керівник фольклорного ансамблю «Візерунки» (1984), гурту естрадної пісні «Гармонія» (1995), засновник ансамблю бального танцю «Натхнення» (1992),

У 2004 р. нагороджений дипломом II ступеня Федерації профспілок Вінницької обл. За організацію різноманітного та змістовного дозвілля, впровадження новацій в питаннях організаційно-творчої, економічної та адміністративно-господарської діяльності в 2006 р. нагороджений дипломом I ступеня за зайняте I місце в обласному конкурсі Федерації профспілок України в номінації «Кращий керівник культурно-освітнього закладу профспілок» та дипломом переможця Всеукраїнського конкурсу «Кращий культпрацівник закладів культури профспілок України» в 2007-2009 рр.

Література

1. Баркалова К. Люблю свою роботу : [понад 30 років В. О. Поліщук очолює студент. клуб ВНМУ ім. М. І. Пирогова] / К. Баркалова // Молодий медик. – 2016. – Лют. (№ 2). – С. 5 : фот.
2. Поліщук В. О. Їх вважають професіоналами : [бесіда з В. О. Поліщуком, керівником нар. фольклор. ансамблю «Візерунки» ВНМУ] / В. О. Поліщук // Медицина Вінниччини. – 2005. – Листоп. (№ 11). – С. 4 : фот.

☀ **06.01 – 85 років** тому народився **Балановський Володимир Петрович** (06.01.1936, с. Лісниче Бершадського р-ну Вінницької обл.), кандидат медичних наук, заслужений лікар України.

Закінчив Новоселицьке медичне училище Чернівецької області (1958), Вінницький медичний інститут (1966).

Працював у медичних закладах Бершадського та Чечельницького районів Вінницької обл. (1966–1984). З 1984 р. – директор ДП «Санаторій «Кришталевий палац» (м. Трускавець), підпорядкований Державному управлінню справами.

Нагороджений орденами «Знак Пошани», «За заслуги III ступеня», за вагомий особистий внесок у розвиток охорони здоров'я, впровадження сучасних методів діагностики і лікування – Почесною відзнакою Президента України (1996) та відзнакою «Почесний громадянин міста Трускавця».

Література

1. Балановський В. П. Володимир Балановський, головний лікар санаторію «Кришталевий палац», заслужений лікар України, кандидат медичних наук : «Добро породжує добро» : [бесіда з В. П. Балановським] / В. П. Балановський // Мер. – 2003. – № 4. – С. 62–65 : фот.

☀ **10.01 – 125 років** тому народився **Шкляр Борис Соломонович** (28.12.1895 (10.01.1896), м. Борисов, Білорусь – 09.11.1961, м. Вінниця), видатний український терапевт, засновник Вінницької школи терапевтів, доктор медичних наук (1946), професор (1946).

Закінчив Київську державну медичну академію (1921), нині Національний медичний університет імені О. О. Богомольця.

Клінічний ординатор, молодший асистент кафедри факультетської терапії того самого навчального закладу (1921-1925). Учень професора Ф. Г. Яновського. Завідувач лікувального підвідділу Бердичівського окружного відділу охорони здоров'я (1925-1926), завідувач терапевтичного відділення 1-ї радянської лікарні у м. Бердичів (1926-1934). Завідувач кафедри пропедевтики внутрішніх хвороб Вінницького медичного інституту (1934-1941), яку він заснував. Асистент кафедри факультетської терапії Сталінградського медичного інституту (1941). Начальник медичної частини евакошпиталю № 4109 на території Киргизької РСР (1942). Завідувач кафедри пропедевтики внутрішніх хвороб і декан лікувального факультету Івановського медичного інституту (1943-1944). Завідувач кафедри пропедевтики внутрішніх хвороб (1944-1950), завідувач кафедри факультетської терапії (1950-1961), заступник директора з навчальної роботи Вінницького медичного інституту (1945-1946).

Автор численних наукових праць, 2-х монографій, зокрема, підручника «Диагностика внутренних болезней» (1949), який перевидавався багато разів.

Поєднував лікувальну роботу з науково-педагогічною і громадською діяльністю. Чудовий лектор, висококваліфікований

фахівець, користувався беззаперечним авторитетом серед студентів, співробітників, пацієнтів, безвідмовно надавав допомогу хворим усіх лікувальних закладів Вінниці.

Був членом Вченої Ради МОЗ УРСР, республіканського правління наукового товариства терапевтів УРСР, головою правління Вінницького обласного наукового товариства терапевтів, членом редколегій журналів «Клиническая медицина», «Врачебное дело».

Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора (1961), медалями «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1945), знаком «Відмінник охорони здоров'я» (1945).

У Вінниці на будинку, де мешкав учений (вул. Грушевського, 48), у 2005 р. було відкрито меморіальну дошку (скульптор А. Бурдейний).

Література

1. Архів ВНМУ ім. М. І. Пирогова, спр. № 309, т. 4, арк. 166–262.
2. Аускультация пам'яті : спогади / уклад. Г. І. Томашкевич ; ред., авт. ідеї Ю. М. Мостовий. – Київ : Центр ДЗК, 2016. – 192 с. – Про Б. С. Шкляра. С. 97.
3. Борис Соломонович Шкляр (1896–1961) : 100-летию со дня рождения посвящается / Винниц. мед. ун-т им. Н. И. Пирогова, каф. пропедевт. терапии ; сост. М. С. Гаврик, предисл. Ю. М. Мостового. – Винница, 1996. – 127 с.
4. 100 років з іменем М. І. Пирогова : до сторіч. ювілею Вінниц. обл. клініч. лікарні ім. М. І. Пирогова / голов. ред. О. Б. Жупанов. – Вінниця : Едельвейс і К, 2017. – 366 с. – Про Б. С. Шкляра. С. 221.

☀ **15.01 – 75 років** тому народилася **Солейко Лариса Петрівна** (15.01.1946, м. Харків), кандидатка медичних наук (1973), доцентка (1988), лікарка вищої атестаційної категорії.

Закінчила з відзнакою Вінницький медичний інститут (1970). Аспірантка (1970-1973), асистентка (1973-1975) кафедри фармакології; асистентка кафедри госпітальної терапії № 2 (1975); асистентка (1975-1986), з 1986 – доцентка кафедри пропедевтичної терапії, нині – кафедра пропедевтики внутрішньої медицини ВНМУ ім. М. І. Пирогова. З 2009 р. – членкиня Європейського товариства кардіологів.

Наукові дослідження в галузі кардіології, ревматології, клінічної фармакології та інших розділів внутрішньої медицини.

Авторка та співавторка понад 90 наукових праць, у т. ч. наукових монографій, понад 300 наукових статей, численних інформаційних листів, патентів на винахід та корисну модель, нововведень, раціоналізаторських пропозицій.

Лауреатка літературно-мистецької премії «Кришталева вишня» (2005), нагороджена Почесною Грамотою Міністерства освіти України, Подякою Вінницької міської ради (2012), Почесними грамотами та подяками ВНМУ ім. М. І Пирогова.

Література

1. Кафедрі фармакології ВНМУ – 70 років / уклад. Г. І. Степанюк, Н. І. Іванова. – Вінниця : Континент-ПРИМ, 2007. – Про Солейко Л. П. С. 68–69 : фот.
2. Солейко Лариса Петрівна [Електронний ресурс] // Наукова діяльність : [сайт ВНМУ ім. М. І. Пирогова]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/37saQcl> (дата звернення : 15.10.2020), вільний. – Назва з екрана.

3. Солейко Лариса Петрівна [Електронний ресурс] // КнигоСфера : інтернет-магазин книг : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: (дата звернення : 15.10.2020), вільний. – Назва з екрана.

☀ **20.01 – 80 років** тому народилася **Яковлева Ольга Олександрівна** (20.01.1941, м. Львів), фармакологиня, доцентка (1981), докторка медичних наук (1991), професорка (1993).

Закінчила з відзнакою Вінницький медичний інститут (1964).

Працювала лікаркою (1964). Клінічна ординаторка (1964-1966), в. о. асистента кафедри факультетської терапії Вінницького медичного інституту (1966-1967). Лікарка гематологічного відділення (1967-1968), лікарка-терапевтка кардіоревматологічного диспансеру (1968) ВОКЛ ім. М. І. Пирогова. В. о. асистента, асистентка кафедри шпитальної терапії № 1 (1968-1976); асистентка (1976-1979), доцентка (1979-1984) кафедри шпитальної терапії № 2; доцентка кафедри внутрішніх хвороб № 2 (1984-1989); доцентка кафедри шпитальної терапії № 1 (1989-1992); доцентка курсу клінічної фармакології (1992); протягом 1992-2005 рр. – професорка кафедри шпитальної терапії № 1 та професорка кафедри фармакології з курсом клінічної фармакології, завідувачка курсу клінічної фармакології. З 1995 р. – завідувачка відділу аспірантури, магістратури і клінічної ординатури наукового відділу ВНМУ ім. М. І. Пирогова. З 2005 р. – завідувачка кафедри клінічної фармації та клінічної фармакології ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Наукові дослідження присвячені проблемам пульмонології, метаболічній корекції хвороб органів дихання та серця, фармакогенетиці.

Авторка понад 570 наукових праць, 19 патентів на винахід та корисну модель, численних навчальних посібників, методичних рекомендацій.

Академік Міжнародної академії наук екології та безпеки життєдіяльності (2003). «Золота» членкиня Європейського респіраторного товариства; членкиня спеціалізованої ради із захисту дисертацій в Одеському національному медичному університеті, Проблемної комісії з клінічної фармакології у НФаУ (Харків), апробаційної дисертаційної ради з хірургічних дисциплін у ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Нагороджена дипломом і медаллю Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти, Подякою Кабінету Міністрів України, Почесними грамотами МОЗ України (2008), Вінницької облдержадміністрації та обласної Ради (2013), нагородами ректорату ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Література

1. Професор Ольга Яковлева. До 75-річного ювілею // Молодий медик. – 2016. – Лют. (№ 2). – С. 4 : фот.
2. Яковлева О. О. Ольга Яковлева: «Людина є тим, що вона пізнала» : [проф. О. О. Яковлева про свій життєвий шлях, наук. діяльність] / О. О. Яковлева // Вінничанка. – 2013. – № 6. – С. 10–11 : кольор. іл.
3. Яковлева Ольга Олександрівна // Кафедрі фармакології ВНМУ – 70 років / уклад. Г. І. Степанюк, Н. І. Іванова. – Вінниця, 2007. – С. 90–91.
4. Яковлева Ольга Олександрівна // Науково-освітній потенціал України. / авт.-упоряд. Л. М. Гаврилюк. – Київ : Укр. рейтинг, 2012. – Кн. 2. Наукові установи, навчальні заклади, відомі імена в світі і науці. – С. 274–275 : портр.
5. Яковлева Ольга Александровна // Творці української науки. – Київ, 2019 – Т. 1. – С. 163.

☀ **21.01 – 70 років** тому народився **Кухар Іван Давидович** (21.01.1951, с. Кунка Гайсинського р-ну Вінницької обл.), анатом, доктор медичних наук (2003).

Закінчив Гайсинське медичне училище (1970), педіатричний факультет Вінницького медичного інституту (1980).

Працював фельдшером, лаборантом кафедри шкірних та венеричних хвороб Вінницького медичного інституту (1973). Лікар-інтерн Вінницької міської дитячої лікарні № 1 (1980-1981). Старший лаборант (1981-1982), молодший науковий співробітник (1982-1989), за сумісництвом старший науковий співробітник (1988-1989), старший науковий співробітник (1989-2010) Науково-дослідного центру і за сумісництвом з 2008 р. – професор кафедри анатомії людини, з 2010 р. – професор кафедри анатомії людини ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Напрямки наукових досліджень: функціональна морфологія та генетика розвитку. Вивчає наслідки впливу опіків і кріодеструкції шкіри на аденогіпофіз та надниркові залози, питання функціональної антропології. Автор численних праць та раціоналізаторських пропозицій.

Література

1. Гунас І. В. Кухар Іван Давидович / І. В. Гунас // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2016. – Т. 16 : Куз-Лев. – С. 278 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/2UUfbNX>.
2. Кухар Іван Давидович // Пикалюк В. С. Професори-морфологи України : довідник / В. С. Пикалюк, А. А. Бабанін, В. В. Кісельов. – Сімферополь, 2010. – С. 61 : фот.

☀ **22.01 – 55 років** тому народився **Гунас Ігор Валерійович** (22.01.1966, м. Умань Черкаської обл.), доктор медичних наук (1999), професор (2001).

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут ім. М. І. Пирогова (1989), у якому відтоді й працював: лаборант проблемної лабораторії, лаборант (1989), клінічний ординатор (1989-1991) кафедри судової медицини, стажер-дослідник (1991-1992), старший науковий співробітник (1992-1997), в. о. директора (1997), директор (1998), завідувач (2005-2014) науково-дослідного центру ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Напрямки наукових досліджень: функціональна морфологія та антропогенетика розвитку людини, стан здоров'я населення України.

Автор понад 300 наукових праць, 40 патентів на корисні моделі.

Виконавчий директор Міжнародної академії інтегративної антропології, член анатомічного товариства Німеччини та Нідерландів; двох спеціалізованих вчених рад: при ВНМУ ім. М. І. Пирогова та Національному медичному університеті імені О. О. Богомольця. Член редакційної колегії журналу «Вісник Вінницького національного медичного університету», відповідальний секретар журналу «Вісник морфології», виконавчий секретар журналу «Biomedical and Biosocial Anthropology» ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Нагороджений Почесною грамотою МОЗ України (2002).

Література

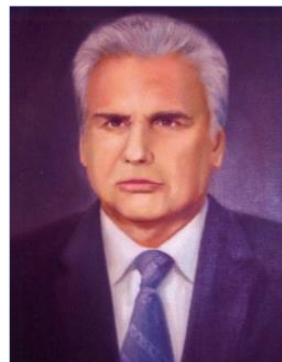
1. Даценко Г. В. Гунас Ігор Валерійович / Г. В. Даценко // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 6 : Го-Гю. – С. 637 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/32ТусЕТ>.

2. Гунас Ігор Валерійович // Науково-освітній потенціал України / авт.-упоряд. Л. М. Гаврилюк. – Київ, 2012. – Кн. 2. Наукові установи, навчальні заклади, відомі імена в світі і науці. – С. 131 : фот.
3. Гунас Ігор Валерійович // Пикалюк В. С. Професори-морфологи України : довідник / В. С. Пикалюк, А. А. Бабанін, В. В. Кісельов. – Сімферополь, 2010. – С. 30 : фот.
4. Професор Гунас Ігор Валерійович : (до 50-річчя з дня народж.) / О. М. Проніна [та ін.] // Вісник проблем біології і медицини. – 2016. – Т. 1, вип. 1. – С. 12 : фот.
5. Професор Гунас Ігор Валерійович (до 50-річчя з дня народж.) // Клінічна анатомія та оперативна хірургія. – 2016. – Т. 15, № 1. – С. 115–116. – Електрон. версія. – режим доступу: <https://bit.ly/3fhvsWM>.
6. До 50-річчя доктора медичних наук, професора Ігоря Валерійовича Гунаса // Biomedical and Biosocial Anthropology. – 2015. – № 25. – С. 239–240. – Електрон. версія. – режим доступу: <https://bit.ly/3nEIqAQ>.
7. Холодкова О. Л. Вітаємо колегу! : до 50-річчя з дня народж. Ігоря Валерійовича Гунаса / О. Л. Холодкова // Інтегративна антропологія. – 2016. – № 1. – С. 82–83 : портр.

☀ **28.01 – 85 років** тому народився **Козлов Володимир Григорович** (28.01.1936, м. Псков, РФ), патолого-анатом, кандидат медичних наук (1967), доцент (1976).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1960).

Асистент (1960-1975), аспірант (1961-1964), доцент (1975-1987), в. о. завідувача (1987-1988), завідувач (1988-1994) кафедри патологічної анатомії Вінницького медичного університету.

Протягом 1971-1976 рр. перебував у службовому відрядженні в Замбії. Працював старшим викладачем кафедри патології (завідувачем курсу патологічної анатомії) медичного факультету Замбійського університету, з квітня 1971 р. також – старший прозектор-консультант в університетському навчальному госпіталі (м. Лусака). Протягом 1980-1984 рр. працював в Афганістані. Був одним із організаторів Кабульського медичного інституту, згодом – радником ректора того самого закладу і керівником групи радянських викладачів-консультантів. У 1994 р. виїхав на роботу до Африки, спочатку в Адіс-Абебський університет (Ефіопія), а потім до університету Мої (Кенія).

Чудовий лектор, практик-патологоанатом, багато часу приділяв удосконаленню навчального процесу.

Автор численних наукових праць, раціоналізаторських пропозицій.

Нагороджений знаком «Відмінник охорони здоров'я», медаллю Афганістану «Вірність».

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 1273, т. 2, арк. 69–197.

☀ **30.01 – 130 років** тому народився **Махулько-Горбацевич Григорій Степанович** (30.01.1891, с. Коноричі Случького повіту Мінської губернії – 21.03.1944), патологоанатом, доктор медичних наук.

Закінчив Петербурзьку військово-фельдшерську школу (1908). Під час Першої світової війни – фельдшер перев'язувального загону 125-ї піхотної дивізії Південно-Західного фронту (1914-1918).

Навчався на природничому відділенні фізико-математичного факультету Київського університету ім. Св. Володимира, згодом перевівся на медичний факультет, який закінчив у 1924 р.

Під час навчання в університеті одночасно працював препаратором на кафедрі патологічної анатомії; після закінчення – лаборант, помічник прозектора, молодший асистент, одночасно завідувач музею кафедри патологічної анатомії Київського медичного інституту. Без відриву від виробництва закінчив аспірантуру в професора М. П. Вашетко. Був звільнений з кафедри у зв'язку зі скороченням штатів (1927). В подальшому працював патологоанатомом, викладачем (лектором), асистентом: в 1-й Київській медпрофшколі, Луганській окружній лікарні і Луганській медпрофшколі (1929), Українському військово-медичному патолого-анатомічному інституті Укрголовнауки в м. Харків під керівництвом знаменитого патологоанатома М. Ф. Мельникова-Разведенкова (1924-1933). Працював також у Бежецькому медичному технікумі, Бежецькому опорному пункті № 42 Смоленського медичного інституту (Брянська область).

У 1930 р. був висланий за межі УРСР у справі «Союз визволення України», сфабрикованій ОГПУ УРСР. На час арешту мешкав у Луганську, працював лікарем-прозектором окружної лікарні. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 30 березня 1930 р. йому було заборонено на 3 роки проживання в ряді міст і в прикордонних округах країни.

Очоловав кафедру патологічної анатомії Омського державного медичного інституту (1934-1939). Одночасно був завідувачем загальноміської прозектури і патологоанатомічного кабінету Омського обласного онкодиспансеру.

В передвоєнні роки і під час окупації в роки Другої світової війни працював завідувачем кафедри патологічної анатомії Вінницького медичного інституту. Один із ініціаторів

відкриття в окупованій Вінниці медичного інституту. Був обраний заступником бургомістра (1941-1942): відав в управі питаннями церкви, українізацією, друком. Одночасно працював директором середньої медичної школи, у Вінницькому медичному інституті. За заклики відновити самостійність України був позбавлений посади в управі, потрапив у гестапо (1943). Після виходу з гестапівських катівень працював лікарем в тюремній лікарні. Після визволення Вінниці був засуджений військовим трибуналом до страти з конфіскацією всього майна. Розстріляний 21.03.1944 р. Реабілітований у 1992 р.

Наукові дослідження: вивчення патології склероми, патоморфології і гістогенез хордом, консервування анатомічних препаратів та ін. Запропонував гістологічну класифікацію склероми (4 стадії).

Автор понад 30 наукових праць, які не втрачають своєї актуальності, зокрема праця «Етнографія та медицина» (1928).

Дослідники життя і діяльності Г. С. Махулька-Горбацевича характерними рисами відзначають його виключну порядність, чесність і безкорисність.

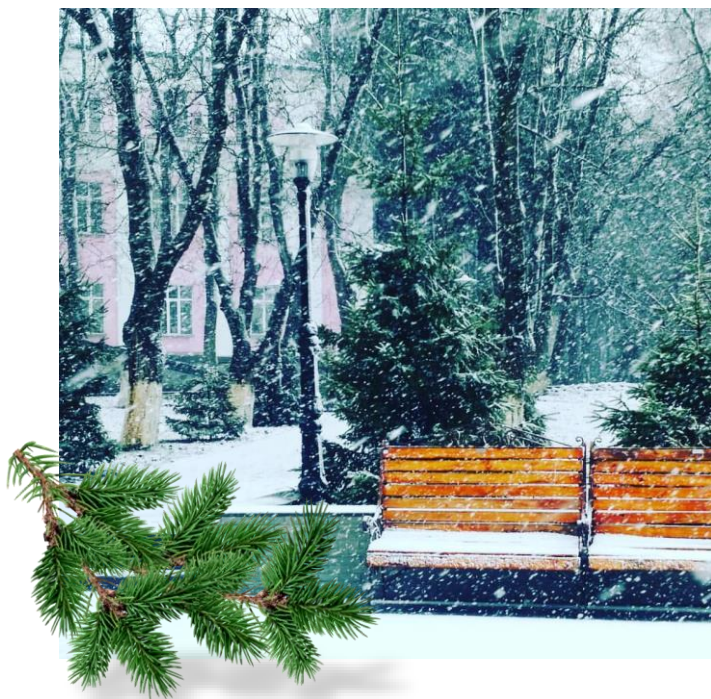
Похований в м. Рязань (РФ) на Новогражданському цвинтарі.

Література

1. Завальнюк К. Г. С. Махулько-Горбацевич у документах епохи / К. Завальнюк // Давидюк А. Лікарська гекатомба. Репресоване покоління / А. Давидюк ; Держ. архів Вінниц. обл., Вінниц. обл. орг. т-ва «Меморіал» ім. В. Стуса, Іст. клуб «Холодний Яр». – Вінниця, 2017. – С. 206–267.
2. Махулько-Горбацевич Григорий Степанович (1891–1944) [Електронний ресурс] // Медицинский некрополь : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/3lKWM23>. – Дата доступу : 18.11.2020. – Назва з екрана.

3. Махулько-Горбацевич Григорий Степанович [Електронний ресурс] // Національний банк репресованих : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/2ILfisw>. – Дата доступу : 18.11.2020. – Назва з екрана.
4. Пристайко В. І. Справа «Спілки визволення України» : невідомі документи і факти / В. І. Пристайко, Ю. І. Шаповал. – Київ : Інтел, 1995. – Про Г. С. Махулько-Горбацевича. С. 392. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/3kGih2N>.

Л
Ю
Т
И
Й

Зима в університетському парку

Фото з сайтів: <https://bit.ly/3m8WK3S>;
<https://bit.ly/2HmkmTJ>

ТОЛЬКО ВЬЮГИ В РУКИ

Только вьюги
В руки
Зло,
Как птицы в стекло.

Сколько снега
С неба...
Не жди
Не дойти.

Если можешь,
Можешь
Мне
Присниться во сне.

доцент Легін Геннадій Олексійович

☀ **22.02 – 115 років** тому народився **Деспіллер Олександр Дмитрович** (22.02.1906, м. Одеса – 09.09.1988, м. Вінниця), провізор, хімік, кандидат фармацевтичних наук (1948), доцент (1949).

Закінчив Вінницький фармацевтичний інститут (1927).

Лаборант, асистент кафедри хімії Вінницького фармацевтичного інституту (1927-1930). Науковий співробітник Одеського НДІ шкірної промисловості (1930-1932), за сумісництвом – викладач хімії в хіміко-технологічному інституті. У зв'язку з закриттям інституту повернувся до Вінниці, де працював хіміком-дослідником Вінницького суперфосфатного заводу (1933-1934); викладачем мінералогії у Вінницькому фармацевтичному інституті, після реорганізації якого в медичний інститут – асистентом, доцентом кафедри органічної хімії (1934-1941).

Учасник Великої Вітчизняної війни. Брав участь у боях під Полтавою, Сталінградом, у визволенні Польщі, Чехословаччини, Австрії, Німеччини. Розробив аналітичний метод дослідження хімічних речовин таємного призначення.

Доцент кафедри біохімії (1945-1946), завідувач кафедри загальної хімії (1946-1975) Вінницького медичного інституту.

Автор численних наукових праць, винаходів та раціоналізаторських пропозицій. Розробив принципово нові напрямки у гідрохімії: «метод рівносторонньої гіперболи», графічний метод вивчення процесів формування природних вод та розчинів; вивчав процеси формування іонного складу вод курорту «Хмільник», річки Аму-Дар'ї, озера Балхаш; аналітичний метод дослідження хімічних речовин військового призначення; один із авторів дешевого й доступного способу

визначення рН ґрунтів. Під час ліквідації аварії на ЧАЕС вніс в урядову комісію цінні пропозиції з питань хімічної дезактивації радіоактивних викидів.

Іспанець за походженням, по материнській лінії О. Д. Деспіллер – правнук віцеадмірала Й.М. Дерибаса, на честь якого названа головна вулиця Одеси. Його дід, О. М. Дерибас, автор книги «Стара Одеса», був директором міської бібліотеки, дружив з письменником О. І. Купріним. Досконало володів французькою, англійською, німецькою й польською мовами. Добре знався на поезії, писав вірші, малював, любив музику. Чудово виконував на фортепіано твори Баха, Бетховена, Дебюссі, ін. відомих композиторів. Писав і сам гарні музичні твори, з якими виступав на студентських вечорах.

Відмінник охорони здоров'я. Нагороджений медалями «За оборону Сталінграда» (1943), «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.».

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 977, арк. 369–432.
2. Деспіллер Александр Дмитриевич [Електронний ресурс] // Память народа : електрон. банк документів «Подвиг народа в Великой Отечественной войне 1941-1945 гг» : [офіц. сайт М-ва оборони РФ]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/3lnnJc3> (дата звернення: 29.10.2020), вільний. – Назва з титул. екрана.
3. Сафронов К. Александр Де-Спиллер: ученый, педагог, человек / К. Сафронов // Вінницький альбом, 1999 : літ.-худож. та іст.-краєзн. альманах. – Вінниця, 2000. – С. 322–326.

☀ **23.02 – 95 років** тому народилася **Кучеренко Олена Михайлівна** (23.02.1926, с. Мазурівка Тульчинського р-ну, нині Вінницької обл.), лікарка-терапевтка, докторка медичних наук (1968).

Закінчила Вінницький медичний інститут (1948).

Працювала лікаркою. З 1952 р. – у Вінницькому медичному інституті: в. о. завідувача (1967–1969), доцентка (1969–1991) кафедри терапії; доцентка кафедри шпитальної терапії № 2 (1992–2002).

Наукові дослідження: лікування артеріальної гіпертензії у підлітків; діагностика й лікування нейроциркуляторної дистонії; розроблення методик вивчення функціонального стану печінки.

Література

1. Бондарчук О. Б. Ольга Брониславівна Бондарчук «Я живу алергологією» : [бесіда з доц. ВНМУ ім. М. І. Пирогова О. Б. Бондарчук, є згадка про О. М. Кучеренко] / спілкувалась К. Баркалова // Молодий медик. – 2019. – Трав. (№ 5). – С. 6 : фот.
2. Головцев Ю. М. Кучеренко Олена Михайлівна / Ю. М. Головцев // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2016. – Т. 16: Куз-Лев. – С. 313–314 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/3nawJ4w>.

**Народна хорова капела
університету «Надбужанка»**

Фото з сайтів: <https://bit.ly/2TnQDMx>;
<https://bit.ly/2Tgy3Gr>

ПИСАТЬ ОБЕЩАЛА

Писать обещала,
А писем все нет,
Метель заметала
Девичий след.

Желтые звезды
Раскосых очей,
Синие росы
Звездных ночей.

Все позабыто
В дыхании вьюг,
Забыто, забыто
Тепло твоих рук.

Но с первым весенним
Озорным ручейком,
Вернешься ты с песней,
Мечтою и сном.

Шепот деревьев,
радостный дождь
Скажут, я верю,
Что ты меня ждешь.

<i>доцент Легін Геннадій Олексійович</i>
--

☀ **08.03 – 140 років** тому народився **Топузе Соломон Ісаєвич** (08.03.1881, м. Одеса – 15.05.1938, м. Вінниця), анатом, акушер-гінеколог, доктор медичних наук, професор.

Закінчив Одеську гімназію, медичний факультет Берлінського університету (1906).

Працював в Одеській єврейській лікарні, де спеціалізувався з хірургії, згодом – завідувачем єврейської лікарні в м. Богопіль (нині м. Первомайськ Миколаївської обл.). Після Першої світової війни оселився у Вінниці. Тут працював викладачем Вінницького фармацевтичного технікуму, завідувачем акушерської школи. Був першим завідувачем кафедри акушерства та гінекології Вінницького медичного інституту (1934-1938). Його докторська дисертація присвячена діагностиці ранніх термінів вагітності та модифікації реакції Ашгейма-Цондека.

Література

1. Пам'яті С. І. Топузе : [некролог] / Г. Гуревич [та ін.] // Більшовицька правда. – 1938. – 17 трав.
2. 75 років на захисті материнства : бібліогр. показч. з нагоди засн. каф. акушерства і гінекології № 1 / уклад.: Н. М. Кравчук, Г. М. Старчеус, Г. В. Чайка ; відп. за вип. Л. І. Шпукал. – Вінниця, 2009. – Про С. І. Топузе. С. 5.
3. Наука и научные работники СССР : справочник / АН СССР. – Ленинград, 1928. – Ч. 6. Научные работники СССР без Москвы и Ленинграда. – Про С. П. Топузе. С. 426.

☀ **08.03 – 65 років** тому народився **Турський Олександр Феодосійович** (08.03.1956, м. Хмільник), лікар, кандидат медичних наук, організатор охорони здоров'я вищої категорії.

Закінчив лікувальний факультет Вінницького медичного інституту (1979).

Впродовж 1979-2000 рр. служив у Збройних силах СРСР і України. Учасник бойових дій в Республіці Афганістан (гарнізон м. Кандагар). Впродовж 1988–1995 рр. працював у військовому шпиталі у м. Рівне начальником інфекційного відділення, начальником медичної частини. Згодом у Вінниці – начальник гарнізонного військового шпиталю. Полковник медичної служби запасу. Впродовж 2000–2018 рр. працював головним лікарем Вінницької міської клінічної лікарні № 1. З 2018 р. очолює санаторій «Медичний центр реабілітації залізничників» у м. Хмільник Вінницької обл.

Нагороджений двома орденами та медаллю «За бойові заслуги», Почесною грамотою Верховної Ради України (2005), Почесною грамотою МОЗ України (2006). Заслужений лікар України (2016).

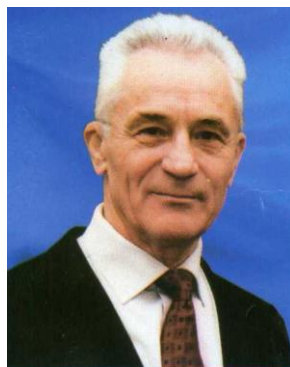
Література

1. Купренюк А. Головне зберегти колектив : [бесіда з голов. лікарем Вінниц. міськ. клін. лікарні № 1 О. Ф. Турським] / А. Купренюк // Подільська медична газета. – 2009. – 30 лип. – С. 4.
2. Лисиця Н. Військовий лікар пройшов Афган : [про О. Ф. Турського] / Н. Лисиця // Вінниччина. – 2010. – 12 лют. – С. 7 : фот.
3. Турский А. Ф. Главврач 1-й горбольницы Винницы Александр Турский: «Нас никто не закроет, и это главное....» / А. Ф. Турский // Здоров'я. Події. Час. – 2011. – 2 листоп. – С. 9 : фот.

☀ **10.03 – 80 років** тому народився **Іванов Олександр Никанорович** (10.03.1941, м. Вінниця), кандидат медичних наук (1979), доцент (1984).

Закінчив Львівський інститут фізичної культури (1962), Вінницький медичний інститут (1970).

Працював викладачем кафедри гімнастики Львівського інституту фізичної культури (1962-1964), тренером з гімнастики спортивного клубу «Стріла» в м. Запоріжжі (1964-1965), в. о. асистента кафедри нормальної фізіології (1970-1972), тренер із спортивної гімнастики кафедри фізичного виховання (1972), асистент кафедри фармакології (1976-1978), асистент (1978-1980), старший викладач (1980-1983) кафедри патологічної фізіології, завідувач кафедри фізичного виховання та ЛФК ВНМУ ім. М. І. Пирогова (1972-1976; 1983-2011).

Багато уваги приділяв удосконаленню матеріально-спортивної бази університету. Брав участь у будівництві спортивно-оздоровчого табору в с. Степашки, спортивно-оздоровчої бази на березі Ладизинського водосховища, в створенні гімнастичного містечка на стадіоні, спортивно-оздоровчого комплексу в навчальному корпусі № 2. Тренував жіночу команду з волейболу, яка тричі здобула першість на чемпіонатах України серед закладів вищої медичної освіти

Напрямки наукової діяльності: показники неспецифічного імунітету у спортсменів; оцінка функціонального профілю скелетних м'язів у студентів спринтерів и стаєрів; вивчення статичної та динамічної фізичної працездатності спортсменів; фізичний розвиток і фізична працездатність іноземних студентів, зокрема, в період їх адаптації в умовах Поділля; порівняльна характеристика фізичного розвитку студентів та дослідження

стану соматичного здоров'я і фізичної працездатності у студентів молодших курсів Вінницького медичного інституту.

Відмінник охорони здоров'я. Майстер спорту (1932).

Література

1. Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : матеріали з історії університету / під ред. В. М. Мороза. – Вінниця, 1994. – Про О. Н. Іванова. С. 12, 22, 24.
2. Кафедри фармакології ВНМУ – 70 років / уклад. Г. І. Степанюк, Н. І. Іванова. – Вінниця : Континент-ПРИМ, 2007. – Про О. Н. Іванова. С. 69–70 : фот.
3. Юрчишина О. Олександрю Іванову – 75! / О. Юрчишина // Спорт ветеранів України. – 2016. – Лют. (№ 2). – С. 4 : кольор. іл
4. Юрчишина О. Спортсмен, тренер, науковець : до 75-річчя від дня народж. О. Н. Іванова / О. Юрчишина // Вісник Вінницького національного медичного університету. – 2016. – Т. 20, № 1, ч. 1. – С. 155–156 : фот.

☀ **12.03 – 95 років** тому народився **Головцев Юрій Миколайович** (12.03.1926, м. Прилуки, нині Чернігівської обл.), лікар-терапевт, доктор медичних наук (1971), професор (1971).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1950), де відтоді й працював: завідувач кафедри шпитальної терапії (1961–1969), завідувач кафедри терапії педіатричного факультету (1969–1995), професор кафедри шпитальної терапії № 2 (1996–2000).

Автор методики лікування атеросклерозу та пилового бронхіту.

Література

1. Процек О. Г. Головцев Юрій Миколайович / О. Г. Процек // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 6: Го-Гю. – С. 70 : фот. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/3kNUhuu>.
2. Юрій Миколайович : [про зав. каф. терапії педіатр. ф-ту Ю. М. Головцева] // Молодий медик. – 1970. – 30 квіт. (№ 17). – С. 1.

☀ **20.03 – 75 років** тому народився **Азарський Іван Миколайович** (20.03.1946, с. Київка, Новоузенського р-ну Саратовської обл., РФ), хірург, організатор охорони здоров'я вищих кваліфікаційних категорій, доктор медичних наук (1992), письменник, історик-краєзнавець.

Закінчив військово-медичний факультет Саратовського державного медичного інституту (1971), з відзнакою – інтернатуру із загальної хірургії на базі Львівського державного медичного інституту (1973) та Військово-медичну академію імені С. М. Кірова (м. Ленінград, нині Санкт-Петербург) за фахом «нейрохірургія» (1978).

Служив у Збройних силах СРСР. У 1976 р. – в. о. головного нейрохірурга Центрального шпиталю Центральної групи військ у Чехословаччині. З 1980 р. – головний трансфузіолог Прикарпатського військового округу (м. Львів). У 1990 р. звільнився із Збройних сил у званні полковника медичної служби. Викладач хірургії у Хмельницькому базовому медичному училищі (1990-1993), хірург Хмельницької обласної лікарні (1990-1996). Впродовж 1991-1992 рр. пройшов вдосконалення з торакальної і черевної хірургії на базі ВНМУ ім. М. І. Пирогова. З 1996 р. займається науковою діяльністю на базі ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Наукові дослідження: діагностика функції легень, кровообіг та гіпоксичні стани головного мозку, рівень мікроциркуляції на

клітинному рівні. Разом з дружиною, психологинєю Олександрєю Азарською створив наукову школу і розробив програму лікувально-реабілітаційних та педагогічних заходів для дітей з дитячим церебральним паралічем, хворобою Луї-Бара, з патологіями психічного стану і опорно-рухового апарату та іншими неврологічними захворюваннями.

Автор, співавтор 18 відкриттів, 52 винаходів, 1030 раціоналізаторських пропозицій, 1650 наукових публікацій, 14 наукових посібників, 35 монографій, 13 авторських операцій, 7 лікувальних препаратів, 12 свідоцтв про реєстрацію авторського права.

Заслужений раціоналізатор України (1991), Почесний донор України (1992), академік Академії медико-технічних наук України (1999), Почесний професор Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова (2004). Почесний діяч науки і техніки Наукового медико-технічного товариства України (1999). Лауреат премій імені Юхима Сіцінського (2000), імені Богдана Хмельницького (2003). Нагороджений двома Золотими зірками «Герой козацького народу» (2012, 2016), Почесною відзнакою «Хрест Звитяги» (2014). Генерал армії міжнародної громадської організації «Міжнародна Академія Козацтва» (2013).

Література

1. Азарський І. М. Академік Азарський І. М. : вчений, лікар, педагог, психолог, письменник, поет, історик-краєзнавець та винахідник / І. М. Азарський, О. О. Азарська. – Вінниця ; Хмельницький : [б. в.], 2006. – 42 с. : фот.
2. Азарський Іван Миколайович – віце-президент АМТН України // Бібліографія вчених Академії Медико-Технічних Наук України: хронолог. покажч. друкованих праць за період з 1990 по 2003 рік. – Хмельницький ; Вінниця, 2003. – С. 21–47.
3. Життя заради життя : (до 65-річчя з дня народж. акад. І. М. Азарського) / Упр. культури, туризму і курортів Хмельниц.

облдержадмін., Хмельниц. обл. універс. наук. б-ка ім. М. Островського ; уклад. О. М. Шеїн, О. О. Грицишина, ред. О. В. Синиця, відп. за вип. Н. М. Синиця. – Хмельницький, 2011. – 36 с. : фот.

4. Слободянюк Т. Лікар милосердя : [до 60-річчя І. М. Азарського] / Т. Слободянюк // Подільські вісті. – 2006. – 17 берез.

☀ **24.03 – 95 років** тому народилася **Братусь Ніна Василівна** (24.03.1926, м. Ромни, нині Сумської обл. – 30.09.2002, м. Вінниця), докторка медичних наук (1966), професорка (1966).

Навчалася у Київському медичному інституті, закінчила з відзнакою Вінницький медичний інститут (1948).

Учасниця Другої світової війни, у 1942-1943 рр. працювала зварювальницею на військовому заводі № 701 (м. Челябінськ). Працювала інспекторкою сектору лікувально-профілактичної допомоги дітям Вінницького обласного відділу охорони здоров'я (1948-1950), позаштатною ординаторкою (1950-1951), дитячою фтизіатрицею Вінницької дитячої клінічної лікарні № 1 за сумісництвом (1951-1952). Аспірантка кафедри нормальної фізіології (1951-1954), асистентка (1954-1958), доцентка (1958-1964), старша наукова співробітниця (1962-1964), в. о. завідувача (1964-1965), завідувачка (1965-1991), професорка (1991-2002) кафедри нормальної фізіології ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Вивчала фізіологію нервової системи: електрофізіологічні дослідження діяльності головного мозку, вплив на біоелектричні процеси кори великих півкуль та мозочку інтероцептивної інформації.

Авторка близько 200 наукових публікацій, у т. ч. монографій, підручників та методичних посібників, численних раціоналізаторських пропозицій.

Була членкинею Всесоюзного та Українського товариств фізіологів, майже 30 років очолювала Вінницьке обласне товариство фізіологів, членкинею редколегії журналу «Нейрофізіологія». Брала активну участь у громадському житті, була членкинею різних громадських організацій, депутаткою міської ради.

Заслужена діячка науки Української РСР (1984). Нагороджена Почесною грамотою МОЗ України (2001), орденами «Знак пошани» (1971), «Трудового Червоного Прапора» (1981), медалями «За трудову доблесть» (1970), «Ветеран праці», Фонду Миру, знаками «Відмінник охорони здоров'я», знаком Міністерства вищої і середньої спеціальної освіти СРСР (МВССО) «За відмінні успіхи в роботі».

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 2813, арк. 23–145.
2. Ніна Василівна Братусь // Нейрофизиология. – 2002. – Т. 34, № 5. – С. 419.
3. Пам'яті вчителя // Вісник Вінницького національного медичного університету. – 2006. – Т. 10, № 1. – С. 112–113.
4. Пам'яті Ніни Василівни Братусь : [некролог] // Фізіологічний журнал. – 2002. – Т. 48, № 6. – С. 104 : фот.
5. Процек О. Г. Братусь Ніна Василівна / О. Г. Процек // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2004. – Т. 3 : Біо-Бя. – С. 432 : порт. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/3nE5tf7>.
6. Щупка О. Професор Братусь із Роменського сузір'я / О. Щупка // Ярмарок. – 2014. – 17 квіт. (№ 16). – С. 3 : фот.

☀ **24.03 – 75 років** тому народилася **Гнатюк (Сальве-Гнатюк) Вікторія В'ячеславівна** (24.03.1946, смт Томашпіль Вінницької обл.), гінекологиня, політична діячка.

Закінчила середню школу в м.Тульчин Вінницької обл. Працювала медсестрою Тульчинської центральної районної лікарні (1964-1967). Після закінчення Вінницького медичного інституту (1973) працювала лікаркою Тульчинської центральної районної лікарні; Ольгопільської районної лікарні на Вінниччині (1973-1975), з 1975 р. – гінекологинею Калинівської центральної районної лікарні Вінницької області. На початку 1980-х рр. деякий час працювала лікаркою в Демократичній Республіці Афганістан. Була важко поранена у 1982 р.

Впродовж 1989-1991 рр. – народна депутатка Верховної Ради СРСР 11-го та 12-го скликань та секретарка Комітету охорони здоров'я Верховної Ради СРСР. Серед її законодавчих доробків є проєкт закону СРСР про страхову медицину. Сприяла розвитку медичних закладів України через їх фінансування з центрального бюджету, зокрема, побудові нових хірургічних комплексів Вінницької обласної лікарні ім. М. І. Пирогова та Національного інституту серцево-судинної хірургії ім. М. М. Амосова.

Після закінчення політичної кар'єри повернулась до роботи акушерки-гінекологині в м. Калинівка на Вінниччині. Вийшовши на заслужений відпочинок, протягом двох років працювала гінекологинею в Ємені.

Нагороджена орденом Дружби народів, медалями, Почесною грамотою Вінницької облдержадміністрації та обласної Ради (2014).

Література

1. Вікторія В'ячеславівна Гнатюк [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енцикл. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/2GRyO5Y> (дата звернення: 12.11.2020), вільний. – Назва з титул. екрана.

☀ **25.03 – 115 років** тому народився **Ципковський Василь Пантелеймонович** (25.03.1906, м. Харків – 29.03.1976, м. Вінниця), доктор медичних наук (1946), професор (1946).

Закінчив медичний технікум у м. Харків (1925), 1-й Харківський медичний інститут (1936), навчався екстерном у Харківському юридичному інституті.

Працював в 1-му та 2-му Харківських медичних інститутах асистентом, старшим асистентом, з 1936 до 1938 р. – доцентом кафедри судової медицини, за сумісництвом – заступником головного судово-медичного експерта НКЗ УРСР і МАРСР (1936-1937).

Завідувач кафедри судової медицини та криміналістики Львівського медичного інституту, за сумісництвом – обласний судово-медичний експерт (м. Львів, 1940-1941). Завідувач кафедри судової медицини та криміналістики Львівського медичного (1945-1950) та Харківського юридичного (1941) інститутів. Завідувач кафедри судової медицини і заступник директора з наукової і навчальної частини Іжевського медичного інституту (1941-1944), за сумісництвом – нарком охорони здоров'я Удмуртської АРСР (1942-1944). Начальник лікувально-санаторного управління Народного комісаріату юстиції УРСР (1944-1945, м. Київ). Завідувач кафедри судової медицини Київського інституту удосконалення лікарів (1945), професор

Київського медичного інституту (1944-1945). Завідувач кафедри судової медицини Львівського медичного інституту (1945-1950), за сумісництвом – завідувач кафедри криміналістики і судової медицини Львівського університету (1945-1947), Львівський обласний судово-медичний експерт (1945-1950). Завідувач кафедри судової медицини Вінницького медичного інституту (1950–1972). З 1952 р. за сумісництвом – начальник Вінницького обласного бюро судово-медичної експертизи. Декан Вінницького медичного інституту (1952–1953), з 1954 р. до кінця 1958 р. – за сумісництвом.

Напрямки наукових досліджень: опрацювання криміналістичного напрямку в судовій медицині; судово-медична експертиза уражень із різних видів зброї, зокрема, вогнепальної, самопошкоджень у воєнний і мирний час, складних і комбінованих самогубств; дослідження одягу в судово-медичній експертизі трупа; казуїстика судової медицини.

Автор понад 40 наукових праць, серед них – монографія.

Відмінник охорони здоров'я (1945). Нагороджений орденом «Знак Пошани» (1965), медалями «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1946), «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», «За відмінну службу з охорони громадського порядку», ювілейними медалями.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 833, т. 2 арк. 417–509.
2. Василь Павлович Ципковський : [некролог] // Молодий медик. – 1976. – 2 квіт. (№ 13). – С. 2.
3. Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : матеріали з історії університету / під ред. В. М. Мороза. – Вінниця, 1994. – Про В. П.. Ципковського. С. 7–8, 192, 194.
4. Найда А. Ципковський Василь Пантелеймонович / А. Найда // Зіменковський Б. С. Професори Львівського Національного

медичного університету імені Данила Галицького: 1784–2006 / Б. С. Зіменковський, М. Р. Гжегоцький, О. Д. Луцик. – Львів : Наутікус, 2006. – С. 296–297 : фот.

5. Ципковський Василь Пантелеймонович // Молодий медик. – 1963. – 16 лют. (№ 6). – С. 1.
6. Шаміс Л. Машину подано... / Л. Шаміс // Вінницька правда. – 1968. – 15 черв. (№ 139).

☀ **28.03 – 75 років** тому народилася **Сорочинська-Кириленко Раїса Миколаївна** (28.03.1946, м. Первомайськ Миколаївської обл.), акушерка-гінекологиня, політична діячка, заслужена лікарка України.

Закінчила Вінницький медичний інститут (1974).

Завідувачка фельдшерсько-акушерського пункту в с. Михалкове Кривоозерського р-ну Миколаївської обл. (1964-1966); медсестра 3-ї міської лікарні м. Вінниця (1966–1968); лікарка-інтерн Могилів-Подільської міської лікарні (1974–1975); районна акушерка-гінекологиня Муровано-Куриловецької центральної лікарні на Вінниччині (1975–1977); завідувачка жіночої консультації Первомайського пологового будинку Миколаївської обл. (1977–1985); заступниця головного лікаря поліклініки клінічної лікарні № 24 м. Київ (1986-1998); головна лікарка поліклініки № 2 Шевченківського району м. Києва (2001-2005), завідувачка відділення репродуктивного здоров'я поліклініки № 2 Шевченківського району м. Києва (2005-2007).

Народна депутатка України 6-го скликання (2007-2012). Членкиня Комітету з питань охорони здоров'я (з 2007 р.), голова підкомітету з питань медичного страхування та контролю за

виконанням державних програм у галузі охорони здоров'я (з 2008 р.).

Нагороджена орденами «Знак Пошани», княгині Ольги II та III ступенів.

Література

1. Сорочинська-Кириленко Раїса Миколаївна [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енцикл. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/3flegQk> (дата звернення: 12.11.2020), вільний. – Назва з титул. екрана.

☀ **28.03 – 90 років** тому народився **Луцюк Микола Борисович** (28.03.1931, м. Житомир), доцент (1964), доктор медичних наук (1974), професор (1976).

Закінчив з відзнакою Львівський медичний інститут (1954).

Працював головним лікарем Прісновського р-ну Північно-Казахстанської обл. (1954-1958). Аспірант кафедри гігієни харчування Львівського медичного інституту (1958-1961). Молодший науковий співробітник Львівського НДІ мікробіології і епідеміології (1961-1962). Асистент Тернопільського медичного інституту (1962-1963). Доцент кафедри біохімії (1963-1970), завідувач кафедри органічної хімії (1970-1974) Курського медичного інституту. Завідувач кафедри біологічної хімії (1974-2001), професор (2001-2009), в. о. завідувача (2009-2011), з 2011 р. – професор кафедри біологічної та загальної хімії ВНМУ ім. М.І. Пирогова.

Напрямки наукових досліджень: створення засобів та технологій еферентної терапії на основі нанокремнезему; вітаміни та імунітет; біохімія та імунохімія мікробних полісахаридів; біохімічні аспекти імунітету, ін.

Автор численних наукових праць, винаходів та раціоналізаторських пропозицій.

Нагороджений медалями «За освоєння цілинних земель» (1958), «За трудову відзнаку» (1957), знаком «Відмінник охорони здоров'я» (1957). Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (2016).

Література

1. Луцюк М. Б. «Я поставив собі за мету стати професором. Треба було – академіком чи президентом» : Миколі Борисовичу Луцюку – 85 років / М. Б. Луцюк ; спілкувалась К. Баркалова // Молодий медик. – 2016. – Берез. (№ 3). – С. 6–7 : фот.
2. Микола Борисович Луцюк : (до 85-річчя від дня народж.) // The Ukrainian Biochemical Journal. – 2016. Vol. 88, № 2. – С. 123–124. – Електрон. варіант. – Режим доступу: <https://bit.ly/2ITAQDL>.
3. Мороз В. М. Луцюк Микола Борисович / В. М. Мороз, Л. С. Лисюк // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2017. – Т. 18 : Лт-Малицький. – С. 167 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/3ILDd9X>.
4. Професору М. Б. Луцюку – 60 років // Молодий медик. – 1991. – 29 берез. (№ 11). – С. 1.

☀ **29.03 – 65 років** тому народився **Овсянюк Олександр Григорович** (29.03.1956, м. Хмільник Вінницької обл.), психотерапевт, нарколог.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1984), інтернатуру з психіатрії та наркології, курси психотерапії в республіканському центрі під керівництвом професора Н. К. Ліпгарт (1985).

Працював наркологом у Вінницькій центральній районній лікарні Вивчав народну медицину і духовні практики. Директор

реабілітаційного центру «Свобода без кода» у м. Вінниця. Лікує від алкогольної, тютюнової залежності, зайвої ваги. До нього на лікування приїждять не лише з України, а й з країн близького та далекого зарубіжжя.

Автор збірки пісень «Свет Божественной любви», книги «Книга счастья. Освобождение от зависимости, беды и болезни» (2013), інтернет-методу «ДІТАО».

Нагороджений орденами Св. Архистратига Михаїла, Георгія Побідоносця, Христа Спасителя.

Література

1. Дорогою воскресіння : [О. Г. Овсянюка нагороджено орденом Св. Архистратига Михаїла] // Медицина Вінниччини. – 2005. – Серп. (№ 8). – С. 5.
2. Овсянюк Олександр Григорович. Райський острів в океані негативу : [бесіда з лікарем О. Г. Овсянюком] / О. Г. Овсянюк ; зап. С. Лазарєв // 33-й канал. – 2016. – 26 жовт. – С. 10.
3. Овсянюк Олександр Григорович // Хто є хто на Вінниччині. Видатні земляки. – Київ, 2002. – С. 77 : портр.
4. Площанська Л. Вишиванка для лікаря : [до 50-річчя від дня народж. О. Г. Овсянюка] / Л. Площанська // Вінниччина. – 2006. – 14 квіт. : фот.
5. Площанська Л. Орден лікарю і нашому колезі : [лікаря О. Г. Овсянюка нагороджено орденом Св. Архистратига Михаїла] / Л. Площанська // Вінниччина. – 2005. – 29 лип.

К в і т е н ь

Морфологічний корпус університету, вигляд з двору

Фото з сайтів: <https://bit.ly/3ogqQ7p>;
<https://bit.ly/37w0Y1m>

ПОДСНЕЖНИК

Открыл он белые ресницы
И больше их закрыть не смог:
Подо снегом разве снится,
Что мир светел и широк!

Он удивлялся, птицы пели,
Ручьи размыли акварель,
Деревьев кисти в зелень
Макал задумчивый апрель.

Когда вернётся в небо аист,
Ручей – на улицу мою,
Я тоже жизни удивляюсь,
Я жизни светлый гимн пою!

<i>доцент Легін Геннадій Олексійович</i>
--

☀ **05.04 – 80 років** тому народився **Степанюк Георгій Іванович** (05.04.1941, с. Гордіївка Дзержинського р-ну Житомирської обл.), фармаколог, доктор медичних наук (1990), доцент (1983), професор (1992).

Закінчив з відзнакою Одеське медичне училище (1960) та Вінницький медичний інститут ім. М. І. Пирогова (1969).

Служив старшим фельдшером полкового медичного пункту в Радянській армії (1960-1963). Аспірант (1969-1972), асистент (1972-1981), доцент (1981-1986) кафедри фармакології; доцент курсу клінічної фармакології (1986-1987), доцент кафедри фармакології з курсом клінічної фармакології (1987-1991); завідувач (1991-2015), з 2015 р. – професор кафедри фармакології ВНМУ ім. М. І. Пирогова. У травні 1986 р. на чолі групи викладачів та студентів університету надавав у зоні відчуження необхідну допомогу постраждалим від аварії на ЧАЕС.

Напрямки наукової діяльності: пошук та вивчення біологічно-активних речовин, придатних для створення на їх основі нових, більш ефективних та безпечних за аналоги лікарських препаратів з протиішемічною, актопротекторною та протизапальною діями. Розробив та впровадив у практичну охорону здоров'я лікарські препарати: ненаркотичний анальгетик бензофуурокаїн з принципово новим (антикініновим) механізмом дії; спазмолітик з поліфункціональними фармакологічними ефектами «Вінборон» та церебро-кардіопротекторний засіб нового покоління «Адемо́л». На основі субстанції вінборону розробив нову лікарську форму препарату «Мазь вінборону».

Автор та співавтор понад 450 наукових праць та 52 авторських свідоцтв і патентів на винаходи, зокрема монографій «Вінборон – лікарський засіб з політропними

фармакологічними ефектами» (2007), «Бензофуурокаин в терапии хронического генерализованного пародонтита» (2013), «Бензофуурокаин в комплексной терапии пародонтита: экспериментальные и клинические аспекты» (2018), «Адемол: новий підхід до церебропротекції» (2018), підручника «Фармакологія», (Київ, 2001, 2016); навчальних посібників «Фармакологія. Курс лекцій» (1992, 1998, 2005, 2013), «Pharmacology. General prescriptions» (2010), кількох видань методичних рекомендацій з доклінічного вивчення нових лікарських засобів та ін. Співатор програми з фармакології (2004) для студентів медичних факультетів закладів вищої освіти та розробки комбінованого НПЗЗ (нестероїдного протизапального препарату) «Диклокор» (диклофенак+кверцетин).

Очолює профільну методичну раду з медико-теоретичних дисциплін. Член Спеціалізованої ради з захисту кандидатських та докторських дисертацій зі спеціальності «Фармакологія» при Державному університеті медицини та фармації ім. Н. Тестеміцану (м. Кишинів, Республіка Молдова). Член Державного експертного центру МОЗ України з питань фармаконагляду.

Нагороджений медаллю «Учасник ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС» та почесними пам'ятними знаками «Винахідник СРСР» і «Відмінник охорони здоров'я», Почесними грамотами Кабінету Міністрів України, Вінницької міської адміністрації, ректорату університету.

Література

1. Г. І. Степанюк. 40 років науково-педагогічної і громадської діяльності : бібліографія / уклад. Н. І. Іванова, Н. І. Волощук. – Вінниця : СПД Главацька Р. В., 2011. – 88 с.
2. Професору Г. І. Степанюку – 50 років // Молодий медик. – 1991. – 17 трав. (№ 16). – С. 2 : фот.
3. Степанюк Георгий Иванович // Степанюк Г. И. Винницкая школа фармакологов / Г. И. Степанюк, А. О. Яковлева, Н. И. Иванова ; под. общ. ред. Г. И. Степанюка ; авт. предисл. В. М.

Мороз ; ВНМУ ім. Н. І. Пирогова. – Вінниця : Нилан-ЛТД, 2013. – С. 28–33 : фот.

4. Степанюк Георгій Іванович // Кафедрі фармакології ВНМУ – 70 років / уклад. Г. І. Степанюк, Н. І. Іванова. – Вінниця : Континент-ПРИМ, 2007. – С. 52–54 : фот.
5. Степанюк Георгій Іванович [Електронний ресурс] // Наукова діяльність : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/37IZRLJ>. – Дата доступу : 26.10.2020. – Назва з екрана.

☀ **07.04 – 65 років** тому народився **Шапринський Володимир Олександрович** (07.04.1956, с. Ольгопіль Чечельницького р-ну Вінницької обл.), хірург вищої кваліфікаційної категорії, кандидат медичних наук (1987), доцент (1995), доктор медичних наук (1999), професор (2002).

Закінчив Вінницький медичний інститут ім. М. І. Пирогова (1980).

Лікар-інтерн Бершадської ЦРЛ (1980-1981), хірург Піщанської ЦРЛ на Вінниччині (1981-1983), хірург-ординатор вузлової клінічної лікарні станції м. Вінниця (1983-1988).

З 1988 р. – у ВНМУ ім. М.І. Пирогова: асистент кафедри факультетської хірургії і хірургії педіатричного факультету (1988–1994), доцент (1994–2001), професор (2001) кафедри факультетської хірургії, завідувач кафедри хірургії медичного факультету № 2 (2001–2006), з 2006 р. – завідувач кафедри госпітальної хірургії, нині кафедра хірургії № 1.

Досвідчений клініцист з широким діапазоном оперативних втручань, в тому числі – резекційних, органозберігаючих, пластичних і реконструктивних операцій на шлунку і кишківнику, органах гепатобіліарної системи, підшлунковій

залозі. Вільно володіє широким спектром діагностичних методик, в т. ч. ендоскопічних. Надає консультативну та лікувальну допомогу жителям Вінницької області по лінії санітарної авіації. Член Вінницького осередку асоціації хірургів України.

Напрямки наукової діяльності: вивчення ранніх післяопераційних абдомінальних ускладнень після екстрених і планових оперативних втручань, комплексне лікування хворих післяопераційним перитонітом і гострою кишковою непрохідністю; математичне прогнозування, діагностика і лікування піддіафрагмальних абсцесів, реконструктивно-відновні операції на стравоході, шлунку, товстій кишці, жовчних шляхах, ін. Запропонував нові способи оперативних втручань, нові хірургічні прилади й інструменти.

Автор понад 370 наукових праць, в т. ч. співавтор 1 підручника, 6 посібників, 6 монографій, 42 авторських свідоцтв та патентів, у т. ч. монографій «Зовнішні кишкові нориці» (2004), «Гнійні процеси м'яких тканин: етіологія, патогенез, лікування» (2013); навчальних посібників «Діагностика та лікування хворих з гострою непрохідністю кишки» (2014), «Техніка виконання хірургічних маніпуляцій при травмах і захворюваннях органів грудної клітки» (2015).

Член спеціалізованих вчених рад із захисту кандидатських та докторських дисертацій у ВНМУ ім. М.І.Пирогова та Буковинському державному медичному університеті, член редакційних рад 4 фахових наукових журналів. Голова Асоціації хірургів Вінницької області, член Правління Асоціації хірургів України. Академік академії наук вищої освіти України.

Нагороджений Грамотами МОЗ України, МОН України, грамотою Вінницької міської ради (2011).

Література

1. Баркалова К. Подвійний ювілей професора Шапринського : [до 60-річчя від дня народж.] / К. Баркалова // Молодий медик. – 2016. – Квіт. (№ 4). – С. 6–7 : фот.
2. Німчук Л. Династія Шапринських – 11 лікарів у трьох поколіннях: славетна родина ескулапів починала свій шлях на Бершадській землі / Л. Німчук // Вінниччина. – 2015. – 15 лип. (№ 54). – С. 9 : фот.
3. Шапринський Володимир Олександрович // Науково-освітній потенціал України / авт.-упоряд. Л. М. Гаврилюк. – Київ, 2012. – Кн. 2. Наукові установи, навчальні заклади, відомі імена в світі і науці. – С. 268 : фот.
4. Ярошинська І. Про те, що він стане професором, студент Володимир Шапринський «напророкував» собі ще в інституті / І. Ярошинська // Подільська порадиця. – 2004. – 31 берез. – С. 2.

☀ **11.04 – 25 років** тому (11.04.1996) відбулося перше засідання клубу любителів поезії «Літературна вежа» (з 2018 р. – творча студія «Вежа»), що діє при Науковій бібліотеці ВНМУ ім. М. І. Пирогова, і гуртує талановиту молодь: поетів-

початківці, молодих художників, композиторів, музикантів, співаків, танцюристів, рукодільниць. До роботи студії залучаються також студенти різних національностей, які виявляють інтерес до культури, звичаїв та традицій українського народу. Учасники беруть участь у різноманітних заходах, що відбуваються в університеті та за його межами, літературно-музичних і фольклорних вечорах, щорічних Шевченківських читаннях, конкурсах читців, Днях рідної мови, тощо. Традиційними стали вечори, присвячені випускникам

«Вежі». Студія сприяє популяризації творів талановитої молоді університету. Зокрема, побачили світ дві збірки поетичних творів викладачів та студентів ВНМУ ім. М. І. Пирогова «На крилах натхнення» (1999, 2011 рр.); збірки поезій учасників творчого об'єднання: О. Швець «Схованки душі» (2007) та Г. Мусаєвої «Вічність – загадка» (2014).

Література

1. Баркалова К. «Літературній вежі» – десять років / К. Баркалова // Молодий медик. – 2006. – Січ. (№ 1). – С. 4.
2. Зустріч у «Літературній вежі» : [темат. сторінка, присвяч. творчому об'єдн., що діє при наук. б-ці ВНМУ] // Медицина Вінниччини. – 2007. – Черв. (№ 5/6). – С. 4 : фот.
3. Кравчук Н. Мандрівка студентськими захопленнями / Н. Кравчук // Бібліотечний форум України. – 2012. – № 3. – С. 25–27.
4. Лізановська Л. Бібліотека згуртовує обдаровану молодь: [про досвід роботи б-ки ВНМУ ім. М. І. Пирогова щодо орг. дозвілля молоді] / Л. Лізановська // Бібліотечний форум. – 2016. – № 4. – С. 34–35.
5. Лізановська Л. Два крила любові : творче об'єднання «Літературна вежа» святкує своє 20-річчя / Л. Лізановська // Молодий медик. – 2016. – Квіт. (№ 4). – С. 5.
6. Лізановська Л. За покликом натхненної душі : [про творче об'єдн. «Літературна вежа»] / Л. Лізановська // Медицина Вінниччини. – 2007. – Черв. (№ 5/6). – С. 4.
7. Родінкова В. Фонтан талантів та політ душі : «Літературна вежа» провела свій кращий творчий вечір : [про захід «Два крила однієї любові»] / В. Родінкова // Молодий медик. – 2008. – Квіт. (№ 4). – С. 4 : фот.
8. Серед поетів живуть художники та піснярі: за 10 років «Літературна вежа» зібрала всебічно розвинутих студентів-медиків // Молодий медик. – 2006. – Трав. (№ 2). – С. 8.
9. Чухрай О. Божевільне чаювання, або Студія «Вежа» зсередини / О. Чухрай // Молодий медик. – 2019. – Груд. (№ 10). – С. 5 : фот.

☀ **15.04 – 125 років** тому народився **Вартапетов Раффі Аркадійович** (03(15).04.1896, м. Карс, нині Туреччина – 06.10.1955, м. Вінниця), акушер-гінеколог, доцент (1946), доктор медичних наук (1945), професор (1952).

Закінчив Харківський медичний інститут (1923).

Працював у Харкові: лікар трудової школи № 29 (1922-1925), ординатор-гінеколог поліклініки № 11 (1925-1934), асистент і головний лікар акушерсько-гінекологічної клініки Українського НДІ охорони материнства і дитинства (1933-1939), нині Інститут охорони здоров'я дітей та підлітків НАМНУ. Асистент (1939), доцент (1939-1941) кафедри акушерства та гінекології 2-го Харківського медичного інституту. Під час Другої світової війни в окупованому Харкові працював в акушерсько-гінекологічній лікарні № 10 (1941-1943). Головний лікар Харківського пологового будинку № 3 (1943-1950), за сумісництвом – завідувач відділу материнства Інституту Охматдит (м. Харків, 1944-1947) і провідний гінеколог евакошпиталю № 5971, завідувач гінекологічного відділення Харківського обласного онкологічного диспансеру (1947-1951). Завідувач кафедри акушерства та гінекології Вінницького медичного інституту (1951-1955).

Наукові праці присвячені актуальним проблемам акушерсько-гінекологічної патології.

Нагороджений медалями «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1945), «За доблесну працю» (1946).

Література

1. Азбукін В. Раффі Аркадійович Вартапетов / В. Азбукін, С. Барутчев // Педіатрія, акушерство та гінекологія. – 1956. – № 1.

2. Архів ВНМУ, спр. № 151, т. 1, арк. 132–176.
3. Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : матеріали з історії університету / під ред. В. М. Мороза. – Вінниця, 1994. – Про Р. А. Вартапетова. С. 145, 147.
4. Мазорчук Б. Ф. Вартапетов Раффі Аркадійович / Б. Ф. Мазорчук // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2005. – Т. 4 : В-Вог. – С. 88 : фот. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/38Yeagm>.

☀ **15.04.** – **55 років** тому народилася **Волощук Наталія Іванівна** (15.04.1966, м. Вінниця), доценка (2003), докторка медичних наук (2011), професорка (2013).

Закінчила з відзнакою Вінницький державний медичний інститут (1989).

Працювала лікаркою-інтерном обласної лікарні ім. М. І. Пирогова (1989-1990), цеховою лікаркою-терапевткою заводу «Кристал» (1990). Аспірантка (1990-1993), асистентка (1993-2001), доцентка кафедри фармакології (2001-2012), професорка (2012-2015), завідувачка навчальної частини кафедри фармакології (2004-2014) та з 2015 р. – завідувачка тієї самої кафедри ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Напрямки наукових досліджень: вивчення ролі гідроген сульфідів як модуляторів фармакологічного профілю лікарських засобів, а також впливу препаратів на основі флавоноїдів та фітоестрогенів на фармакокінетику та фармакодинаміку нестероїдних протизапальних лікарських засобів.

Авторка понад 150 наукових праць, 10 патентів на винаходи, 2 інформаційних листів про нововведення в систему охорони здоров'я. Співавтор монографії «Адемол: новий підхід до церебропротекції» (2018), навчально-методичних посібників:

«Лекції по фармакології» (Вінниця, 1998, 2005, 2011р.), «Фармакологія» (2019); 2 навчально-методичних посібників, затверджених МОН України: «Pharmacology. General prescriptions», а також навчально-методичного посібника «Фармакологія. Курс лекцій» (2012).

Кураторка студентського наукового товариства університету. У 2013 р. була головою державної екзаменаційної комісії фармацевтичного факультету ДЗ «Дніпропетровська державна медична академія». З 2014 р. є членкинею спеціалізованої вченої ради К 05.600.05. ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Література

1. Волощук Наталія Іванівна [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра фармакології. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/3jIUUri>. – Дата доступу : 30.10.2020. – Назва з екрана.
2. Волощук Н. Професор Наталя Волощук: «Відчуваю величезну відповідальність за традиції кафедри і прагну гідного їх продовження» : [бесіда з зав. каф. фармакології ВНМУ ім. М. І. Пирогова Н. І. Волощук] / Н. Волощук ; спілкувалась В. Родінкова // Молодий медик. – 2016. – Трав. (№ 5). – С. 6–7 : фот.

☀ **23.04 – 55 років** тому народилася **Кулик Людмила Григорівна** (23.04.1966, м. Шаргород Вінницької обл.), доцентка (2007), фтизіатриця вищої кваліфікаційної категорії.

Закінчила з відзнакою Вінницький державний медичний інститут ім. М. І. Пирогова (1989).

Лікарка-інтерн Вінницького обласного туберкульозного диспансеру (1989-1990), фтизіатриця легеневого туберкульозного відділення № 5 того самого закладу

(1990-1991), молодша наукова співробітниця науково-дослідного центру (1991-1992), аспірантка (1992-1995), асистентка (1995-2005), доцентка (2005-2015), в. о. завідувача (2015 р.), завідувачка (з 2016 р.) кафедри фтизіатрії з курсом клінічної імунології та алергології ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Напрямки наукових досліджень: хіміорезистентний туберкульоз, туберкульоз та ВІЛ-інфекція, ускладнення туберкульозу. Авторка численних наукових праць.

Література

1. Кулик Людмила Григорівна [Електронний ресурс] // Сайт кафедри фтизіатрії ВНМУ : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/3oCf07X>. – Дата доступу : 30.10.2020. – Назва з екрана.

☀ **24.04 – 60 років** тому народилася **Власенко Марина Володимирівна** (24.04.1961, м. Вінниця), ендокринологиня вищої атестаційної категорії, доцентка (1996), докторка медичних наук (2009), професорка (2011).

Закінчила з відзнакою Вінницький медичний інститут (1984).

Клінічна ординаторка (1984-1986), старша лаборантка (1986-1987), аспірантка (1987-1991), асистентка (1991-1995), доцентка (1995-2001) кафедри ендокринології, з 2001 р. – в. о. завідувача, з 2004 р. – завідувачка кафедри ендокринології з курсом післядипломної освіти ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Брала активну участь в розробці Протоколів та стандартів лікування ендокринних захворювань, державних програм «Цукровий діабет» і «Йододефіцитні захворювання». У 2001 р. ініціювала створення робочої групи із визначення йодозабезпечуваності у Вінницькій обл. і організувала масовий

скринінг йододефіциту та визначила захворюваність на патологію щитоподібної залози.

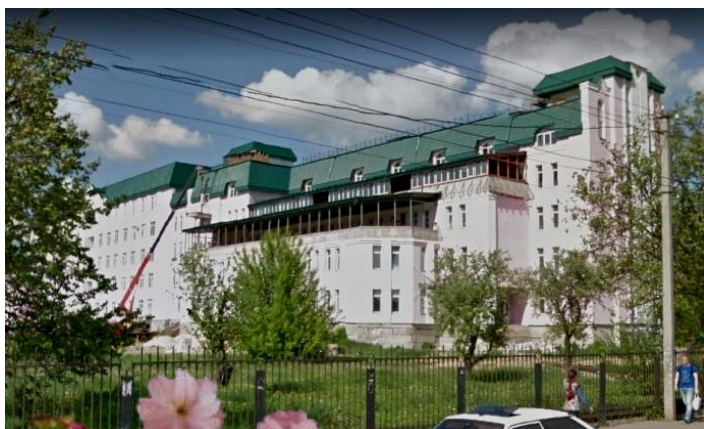
Авторка понад 300 наукових праць, 3-х монографій; розділів з ендокринології у 3-х підручниках для студентів закладів вищої освіти IV рівня акредитації під грифом МОЗ: «Ендокринологія» (2017, 2020), «Эндокринология» (2016); численних раціоналізаторських пропозицій та винаходів.

Стажувалася у США, Іспанії, Словенії. З 1988 р., – членкиня асоціації ендокринологів Вінницької обл., з 2001 р. – віце-президентка асоціації. Членкиня президії асоціації ендокринологів України; Європейської асоціації діабетологів та Європейської асоціації тиреоїдологів; редакційної ради «Міжнародного ендокринологічного журналу». Експертка з розділу «Ендокринологія. Дитяча Ендокринологія» МОЗ України та управління охорони здоров'я Вінницької області.

Нагороджена орденом «За заслуги III ступеня» (2012), Почесними грамотами МОЗ України (2008), Верховної ради України, Вінницької міської ради та облдержадміністрації.

Література

1. Власенко М. Роби добро, і воно до тебе повернеться : [бесіда з зав. каф. ендокринології М. В. Власенко] / М. Власенко ; [кор.] Л. Уразовська ; фот. І. Яворського // Вінницькі відомості. – 2003. – 11 черв. (№ 23). – С. 6.
2. Власенко Марина Володимирівна [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра ендокринології з курсом післядипломної освіти : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/35LwKVz>. – Дата доступу : 30.10.2020. – Назва з екрана.
2. До 50-річчя Марини Володимирівни Власенко – завідуючої кафедри ендокринології Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова // Міжнародний ендокринологічний журнал. – 2011. – № 2. – С. 125.

Наукова бібліотека університету

Фото з сайтів: <https://bit.ly/2IWz3xr>;
<https://bit.ly/3okqBIn>

ТРАВНЕВИЙ ДОЩ

Б'є по підвіконню дощ весняний,
Барабанить весело в шибки,
По асфальту розливається струмками,
І збігає з шумом в рівчаки.

Пропливають містом парасолі,
Перетворюючи місто в дивний сад.
Парасолі різні, як і долі,
У свої помешкання спішать.

Б'є по підвіконню уже злива,
У народі кажуть, ллє як із відра.
Є в дощу такого і свої мотиви:
На врожайний рік та для добра.

*бібліотекар I категорії
Лізановська Лілія Федорівна*

☀ **05.05 – 100 років** тому народився **Когут Михайло Дорофійович** (05.05.1921, с. Боблів, нині Немирівського р-ну Вінницької обл.), терапевт, доктор медичних наук (1970), професор (1975).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1946).

Учасник Другої світової війни. У повоєнний час працював лікарем, зокрема терапевтом Оратівської районної лікарні на Вінниччині. Упродовж 1950-1984 рр. – у Київському інституті удосконалення лікарів, очолював кафедру терапії.

Наукові дослідження: внутрішні хвороби, гематологія, урологія.

Нагороджений орденом Вітчизняної війни I ступеня (1985), медаллю «За бойові заслуги» (1944). Був представлений до нагородження орденом Червоної Зірки.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 15, ч. 1, арк. 452–499.
2. Гош Р. І. Когут Михайло Дорофійович / Р. І. Гош // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2013. – Т. 13 : Киї-Кок. – С. 591 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/32ZwYrI>.
3. Когут Михаил Дорофеевич [Електронний ресурс] // Память народа : электрон. банк документов «Подвиг народа в Великой Отечественной войне 1941-1945 гг.» : [офіц. сайт М-ва оборони РФ]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/2UV9FsE> (дата звернення: 29.10.2020), вільний. – Назва з титул. екрана.

☀ **07.05 – 105 років** тому народилася **Маковська Єлизавета Іванівна** (07.05.1916, м. Пирятин, нині Полтавської обл. – 30.06.2003, м. Вінниця), патологоанатом, старша наукова співробітниця (1955), докторка медичних наук (1959), професорка (1966).

Закінчила з відзнакою 1-й Київський медичний інститут (1939).

Аспірантка кафедри патологічної анатомії 1-го Київського медичного інституту (1939-1941).

У роки Другої світової війни служила лікаркою-патологоанатомом на Південно-Західному і Брянському фронтах. Впродовж 1945-1948 рр. – начальником санітарного відділу Управління табору військовополонених МВС СРСР (м. Київ). Працювала лікаркою-патологоанатом НДІ ортопедії і травматології (м. Київ, 1948-1951), завідувачкою патоморфологічної лабораторії та вченою секретаркою Київського НДІ переливання крові і невідкладної хірургії (нині Інститут гематології та трансфузіології НАМНУ; 1951-1953). Старша наукова співробітниця-патоморфолог (1953-1959), завідувачка лабораторії промислового пилу (1959-1960), завідувачка лабораторії канцерогенних речовин Київського НДІ гігієни праці й профзахворювань (нині Інститут медицини праці НАМНУ; 1953–1964), за сумісництвом – прозекторка 2-ї Печерської лікарні (1960-1964).

Упродовж 1964-1987 рр. – завідувачка кафедри патологічної анатомії Вінницького медичного інституту, з 1965 р. за сумісництвом – лікарка-патологоанатом Вінницької обласної лікарні ім. М. І. Пирогова. Упродовж 1987-1990 рр. – професорка кафедри патологічної анатомії Вінницького медичного інституту (нині національний університет).

Наукові дослідження пов'язані з вивченням патогістологічних змін різних систем організму внаслідок дії пестицидів, іонізуючого випромінювання, при експериментальному раку шкіри.

Авторка понад 100 наукових праць, зокрема, монографії «Патологічна анатомія інтоксикації отрутохімікатами» (1967), численних раціоналізаторських пропозицій. Була головою Вінницького обласного наукового товариства патологоанатомів.

Нагороджена орденом «Знак Пошани», орденом Вітчизняної війни 2-го ступеня, 5-ма медалями, зокрема, «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.» (1945). Відмінник охорони здоров'я.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 1188, т. 2, арк. 274–352.
2. Гаврилюк А. О. Маковська Єлизавета Іванівна // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2017. – Т. 18 : Лт-Малицький. – С. 596 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/3kIoHOY>.
3. Державна установа «Інститут медицини праці АМН України» : люди та події : 1928-2008 рр. : календар пам'ятних дат / упоряд. Ю. І. Кундієв, Д. В. Варивончик. – Київ : Авіценна, 2008. – С. 29 : фот.
4. Кафедри фармакології ВНМУ – 70 років / уклад. Г. І. Степанюк, Н. І. Іванова. – Вінниця : Континент-ПРИМ, 2007. – Про Є. І. Маковську. С. 123, 144.
5. Пушкар М. Вихователь, наставник : [про проф. Вінниц. мед. ін-ту Є. І. Маковську] / М. Пушкар, М. Борейко, О. Грод // Молодий медик. – 1982. – 5 берез. (№ 9). – С. 1.

☀ **09.05 – 70 років** тому народилася **Кулигіна Валентина Миколаївна** (09.05.1951, с. Холмське Арцизького р-ну Одеської обл.), стоматологиня, доцентка (1999), докторка медичних наук (2004), професорка (2005).

Закінчила Одеський медичний інститут (1973).

Працювала в практичній системі охорони здоров'я. Асистентка кафедри терапевтичної стоматології Кримського медичного інституту (1989-1996). Завідувачка кафедри терапевтичної стоматології ВНМУ ім. М. І. Пирогова (1996-2014). Зробила значний вклад в становлення та розвиток очолюваної нею кафедри. В подальшому працювала завідувачкою кафедри стоматології приватного вищого навчального закладу (ПВНЗ) «Міжнародна академія екології та медицини» (м. Київ); професоркою кафедри терапевтичної стоматології стоматологічного факультету Ужгородського національного університету.

Напрямки наукової діяльності: патогенетичне обґрунтування комплексного лікування та профілактики запальних і деструктивних захворювань червоної кайми губ, лікування захворювань слизової оболонки порожнини рота із застосуванням препаратів декаметоксину, профілактика карієсу зубів у жінок в періоди вагітності й лактації, ін.

Авторка понад 100 наукових праць, численних винаходів, нововведень.

Література

1. Завідувач кафедри Кулигіна Валентина Миколаївна : доктор медичних наук, професор // Наукові здобутки кафедри стоматологічного факультету : (бібліогр. покажчик) / уклад. Н. М. Струтинська ; відп. за вип. Л. І. Шпукал ; передм. Т. Т. Постоловської. – Вінниця, 2005. – С. 12.

3. Кулигіна Валентина Миколаївна [Електронний ресурс] // Ужгородський національний університет : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/32hupkz>. – Дата доступу : 31.10.2020. – Назва з екрана.
2. Сергета І. В. Кулигіна Валентина Миколаївна / І. В. Сергета // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2017. – Т. 18 : Лт-Малицький. – С. 596 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/3nEd6Cq>.

☀ **17.05 – 50 років** тому народився **Маєвський Олександр Євгенович** (17.05.1971, м. Вінниця), гістолог, доктор медичних наук (2012), професор (2018).

Закінчив Вінницький медичний університет (1997), де працював асистентом (2003-2011), з 2015 р. – завідувачем кафедри гістології. З 2019 р. – завідувач кафедри клінічної медицини навчально-наукового центру «Інститут біології та медицини» Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Наукові дослідження у галузях гістології, патогістології, цитології, антропології, морфології, імуногістохімії, ембріології, анатомії людини. Автор численних наукових праць.

Член науково-методичної комісії ННЦ «Інститут біології та медицини». Член спеціалізованої вченої ради за фахом «Нормальна анатомія», «Нормальна фізіологія» ВНМУ ім. М. І. Пирогова. Член редакційної ради журналів «Biomedical and Biosocial Anthropology» та «Вісник морфології».

Література

1. Маєвський Олександр Євгенович [Електронний ресурс] //: [сайт ННЦ «Інститут біології та медицини»]. – Електрон. текст. дані. –

Режим доступу : <https://bit.ly/36BGzps>. – Дата доступу : 13.11.2020. – Назва з екрана.

2. Маєвський Олександр Євгенович [Електронний ресурс] // Наукова діяльність : [сайт ВНМУ ім. М. І. Пирогова]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/2K4lhZ4>. – Дата доступу : 13.11.2020. – Назва з екрана.
3. Макарова О. І. Маєвський Олександр Євгенович / О. І. Макарова // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2017. – Т. 18 : Лт-Малицький. – С. 476 : фот. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/3ppXBj8>.

☀ **20.05 – 55 років** тому народився **Очередько Олександр Миколайович** (20.05.1966, м. Тульчин Вінницької обл.), кандидат медичних наук (1995), доцент (2002), доктор медичних наук (2003), професор (2007).

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут (1989).

Клінічний ординатор (1989-1991), старший лаборант (1991), аспірант (1991-1994), асистент (1994-1997), молодший науковий співробітник (1997-1999), асистент (1999-2001), доцент (2001-2006), професор (2006-2010), завідувач (з 2010 р.) кафедри соціальної медицини та організації охорони здоров'я ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Читав курси «Аналіз витрат-ефективність» («Cost-Effectiveness Analyses») та «Економіка охорони здоров'я» («Health Economics») в рамках підготовки майстрів-адміністраторів в охороні здоров'я та бізнес-адміністраторів кафедри адміністрування охорони здоров'я (Health Administration Department at Iowa City University, US) університету штату Айова, США (2004-2005). Член редколегії міжнародного

журналу «Horizon Journal of Medicine and Medical Science». Член комітету з біоетики при ВНМУ ім. М. І. Пирогова. Розробив нову методологію оцінки потужності/обсягу спостережень на основі MCMC семплерів та бутстрап процедури (MCMC Bootstrap Based Approach to Power/Sample Size), яка визнана світовою професійною спільнотою, ліцензована INTERNATIONAL SOCIETY FOR DATA SCIENCE AND ANALYTICS (ISDSA) і поширена через сайт 2019 Meeting of ISDSA, url: Evaluation).

Наукові дослідження: методи соціальної медицини; еволюція соціальної медицини як науки; фармакоекономіка; резерви удосконалення первинної медико-санітарної допомоги сільським мешканцям, ін.

Автор понад 170 праць, 2 навчальних посібників та 5 наукових монографій; співавтор підручника для студентів закладів вищої освіти III-IV рівнів акредитації «Фармакоекономіка» (2009).

Нагороджений Почесною грамотою Вінницької державної адміністрації та обласної Ради (2013).

Література

1. Досягнення вченого нашого університету проф. О. Очерedyкa [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/34HRJcy>. – Дата доступу : 31.10.2020. – Назва з екрана.
2. Очерedyкo Олександр Миколайович [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра соціальної медицини та організації охорони здоров'я : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/32ERKwo>. – Дата доступу : 31.10.2020. – Назва з екрана.

☀ **27.05 – 65 років** тому народився **Андрієвський Іван Юрійович** (27.05.1956, с. Педоси Погребищенського р-ну Вінницької обл.), кандидат медичних наук, доцент, краєзнавець.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1984).

Працював у Бершадській центральній районній лікарні лікарем-анестезіологом та викладачем анестезіології і реанімації Бершадського медичного училища. З 1995 р. – директор Бершадського медичного училища. З 2003 р. – директор Вінницького медичного коледжу ім. акад. Д. К. Заболотного. Доцент кафедри соціальної медицини та організації охорони здоров'я ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Автор 13 навчальних посібників, 2-х підручників, понад 35 наукових праць. Співавтор книг «Зорі Трипілья», «Хлопчик із Трипілья», «Бершадський край».

Член Національної спілки журналістів України. Заслужений працівник освіти України (2016).

Література

1. Андрієвський Іван Юрійович [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра соціальної медицини та організації охорони здоров'я : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/32ERKwo>. – Дата доступу : 31.10.2020. – Назва з екрана.
2. Андрієвський Іван Юрійович – новий директор Вінницького медичного коледжу // Медицина Вінниччини. – 2004. – Січ. (№1). – С. 1.
3. Іван Юрійович Андрієвський // Сузір'я Бершадських талантів : літ.-мистец. альм. / упоряд. П. Маніленко. – Вінниця, 2013. – С. 255–256 : фот.

☀ **30.05 – 120 років** тому народилася **Смолянська Олександра Пилипівна** (30.05.1901, м. Симбірськ, нині Ульяновськ – 09.03.1996, РФ), лікарка-терапевтка, директорка Вінницького вечірнього виробничого медичного інституту (1933) та стаціонарного Вінницького державного медичного інституту (1934–1937).

Закінчила Одеський медичний інститут (1931). У 1929 р. одночасно працювала директором науково-дослідного інституту Охматдиту (охорони материнства й дитинства). Мешкала у Вінниці з 05.07.1933 р. У 1933 р. їй було призначено директором вечірнього виробничого медичного інституту. У 1934 р. стала директоркою новоствореного стаціонарного Вінницького державного медичного інституту, одночасно працювала директоркою Вінницької клінічної лікарні ім. М. І. Пирогова. Володіла значними організаторськими здібностями, проводила велику роботу по розгортанню кафедр інституту. Багато зусиль доклала до активного формування студентського контингенту, організації роботи викладацького складу та матеріально-технічної бази. До 1 грудня 1934 р. дирекції інституту вдалося вийти на запланований рівень – 546 студентів. Зміцніла матеріальна база клінічних кафедр, збагатившись вітчизняною та зарубіжною апаратурою. Поряд із підготовкою лікарів колектив інституту розгорнув значну науково-дослідну роботу. У 1937 р. було видано першу збірку наукових праць закладу. Розгорнулись різні форми забезпечення післядипломної освіти працюючих лікарів.

В цей час розпочалося будівництво морфологічного корпусу, терапевтичної клініки, житлового будинку для професорів, двох нових гуртожитків на 200 і 150 місць. Велику увагу директорка надавала налагодженню матеріально-побутових

умов студентів. Більшість із них були забезпечені гуртожитками. Розпочали роботу пральня, майстерня по лагодженню взуття та одягу, було відкрито студентську їдальню. Авторитет директорки зростав. Заслуги О. П. Смолянської у справі організації та становлення медичного інституту вагомі.

Після арешту її чоловіка, заступника голови облвиконкому, була звільнена з роботи. Арештована 03.10.1937 р. Звинувачена за статтею 54-12 КК УРСР, засуджена як дружина зрадника Батьківщини. За постановою Особливої Наради НКВС СРСР від 27.12.1955 р. ув'язнена на 8 років виправно-трудоих робіт. Покарання відбувала в Акмолінському відділенні Карагандинського виправно-трудового табору НКВС суворого режиму в с. Долинське Казахської РСР. З часу прибуття до табору 5 місяців працювала формувальницею цегли. З жовтня 1938 р. – в санчастині завідувачкою інфекційного відділення, лікаркою та головною лікаркою лікарні для ув'язнених та вільнонайманого складу.

Рішенням Особливої Наради при НКВС СРСР від 02.02.1944 р. була умовно-достроково звільнена з-під варти. В липні 1944 р. прибула в м. Тулу, де працювала лікаркою-терапевткою в поліклініці на заводі, а/с № 95, з квітня 1945 р. – завідувачкою терапевтичного відділення міської лікарні № 3, одночасно – лікаркою-консультанткою Центрального міського пологового будинку і районів Тульської області. Реабілітована 29.12.1955 р.

Заслужена лікарка РРФСР (1957). Почесна громадянка м. Тули (1967).

Література

1. Давидюк А. Доля Смолянських / А. Давидюк // Реабілітовані історією : у 27 т. – Вінниця, 2006. – Кн. 1 : Вінницька область. – С. 652–671.
2. Давидюк А. Т. Доля Смолянських / А. Т. Давидюк // Жертви червоного терору / А. Т. Давидюк. – Вінниця, 2001. – С. 56–87.

3. Держ. архів Вінниц. обл., ф. П-136, оп. 1, спр. 123.
4. Держ. архів Вінниц. обл., ф. Р-6023, оп. 4, спр. 4240.
5. Пагор В. В. Вінницький медичний інститут: кадри, студентський контингент, матеріальна база (1934–1939 рр.) / В. В. Пагор // Освіта, наука і культура на Поділлі : збірник наукових праць. – Кам'янець-Подільський : Оіюм, 2012. – Т. 19. – Про О. П. Смолянську. С. 124, 127, 129.
6. Смолянська Олександра Пилипівна // Реабілітовані історією : у 27 т. – Вінниця, 2012. – Кн. 4 : Вінницька область. – С. 675.

ч е р в е н ь

Вхід до університету

Фото з сайтів:; <https://bit.ly/3okqBIn>;
<https://bit.ly/3oKYvX6>

ЕСЛИ ДОЛГО СМОТРЕТЬ НА НЕБО

Если долго смотреть на небо,
Станут глаза твои синими.
Если на моря пенного зебру –
Лунным заблещут инеем.

Карими – если на рожь в поле летом,
На сталь если – острыми,
А от ранних хороших рассветов
Глаза твои станут раскосыми.

Если не спать долго ночью,
Станут чернее, чем клавиши,
И будут просто хорошие очень,
Если кому-то понравишься.

доцент Легін Геннадій Олексійович

☀ **19.06 – 135 років** тому народився **Юхневич Микола Зіновійович** (07(19).06.1886 м. Одеса – 01.05.1966, там само), дематовенеролог, професор, художник-аматор.

У 1906 р. після закінчення Одеської гімназії № 5 вступив на математичне відділення Імператорського Новоросійського університету, через рік перевівся на медичне відділення, яке закінчив у 1913 р.

Працював в акушерсько-гінекологічній клініці того самого університету. Під час Першої світової війни служив військовим зауряд-лікарем 16-го стрілецького імператора Олександра III полку в складі Кавказької армії. Був нагороджений орденами Св. Володимира IV ступеня і Св. Станіслава III ступеня (1915). З 1918 р. працював у клініці шкірно-венеричних хвороб при Новоросійському університеті. Того самого року в зв'язку із австрійською інтервенцією був знову призваний на фронт. Після демобілізації повернувся на кафедру шкірних і венеричних хвороб Одеського медичного інституту. З 1935 р. – доцент, завідувач кафедри шкірних і венеричних хвороб Одеського медичного інституту. Впродовж 1937-1941 рр. – завідувач кафедри шкірних і венеричних хвороб Вінницького медичного інституту.

Широко втілював у клініку біохімічні методи обстеження пацієнтів на дерматози і венеричні захворювання; вивчав імунітет в разі вродженого сифілісу; залучав студентів-гуртківців до наукових досліджень. У 1941 р. повернувся в Одеський медичний інститут, де до 1948 р. був завідувачем кафедри шкірних і венеричних хвороб. Під час Другої світової війни в окупованій Одесі брав участь у підпільно-партизанському русі.

Захоплювався образотворчим мистецтвом, був талановитим художником. Писав портрети, пейзажі, робив замальовки пером – дружні шаржі. Член Одеського товариства незалежних художників. Відвідував «Свободную мастерскую» художника і мистецтвознавця А. М. Нюрнберга. Систематично брав участь у виставках, зокрема, у весняних (1913,1914); Товариства незалежних художників (1916-1919); у 1-й народній (1919); пам'яті Т. Г. Шевченка (1920); Товариства ім. К. К. Костанді (1925,1927–1929); республіканській (1929); «Выставке одесских художников к XXX-летию Великой Октябрьской социалистической революции» (1947). Його персональна виставка відбулася в Одеському Будинку народної творчості у 1963 р.

Література

1. Бондар С. А. До 80-річчя кафедри шкірних та венеричних хвороб Вінницького національного медичного університету імені М. І. Пирогова : [є про М. З. Юхневича] / С. А. Бондар, С. К. Псюк // Вісник Вінницького національного медичного університету. – 2014. – Т. 18, № 2. – С. 646–650. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/32E8J1R>.
2. Юхневич Шалом [Електронний ресурс] // «Памяти героев Великой войны 1914–1918 годов : [портал]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/3no0ori> (дата звернення : 03.11.2020), вільний. – Назва з екрана.
3. Юхневич Николай Зиновьевич // К. К. Костанди. Художественное общество им. К. К. Костанди : каталог выставки / сост., вступ ст. Л. Н. Гурова, Л. А. Ерёмина. – Одесса, 2003. – С. 33.
4. Юхневич Николай Зиновьевич (Шалом Зевулонович) // Общество независимых художников в Одессе : биобиблиогр. справ. / сост., авт. вступ. ст. О. М. Барковская ; Одес. нац. науч. б-ка им. М. Горького. – Одесса, 2012. – С. 198–199.

☀ **09.06 – 75 років** тому народилася **Постоловська Тамара Тимофіївна** (09.06.1946, м. Вінниця –14.06.2018, там само), доцентка, деканка стоматологічного факультету.

Закінчила з відзнакою Вінницьку середню школу № 2, Вінницький медичний інститут (1971). Пройшла інтернатуру (1971-1972), після закінчення якої працювала неонатологинею пологового будинку № 1 у м. Вінниця.

Асистентка (1975-1984), доцентка (1984) кафедри загальної гігієни та екології впродовж 1980-1994 рр., виконувала обов'язки заступника декана, деканка педіатричного факультету (1994-2017) ВНМУ ім. М. І. Пирогова. Зробила вагомий внесок у створення та становлення цього факультету. Була головою вченої ради стоматологічного та фармацевтичного факультетів, членкинею центрального та профільного методичного комітетів.

Напрямки наукових досліджень: дія іонізуючого випромінювання та токсичних речовин на організм людини; вивчення проблем безпечного застосування пестицидів у сільському господарстві; забезпечення екологічного благополуччя довкілля.

Авторка понад 130 друкованих наукових праць, в т. ч. в зарубіжних виданнях. Співавторка офіційних видань галузевих стандартів освітньо-професійної програми та освітньо-кваліфікаційної характеристики для студентів стоматологічних факультетів вищих медичних закладів України III-IV рівнів акредитації (Київ, 2003 р.), багатьох методичних рекомендацій та посібників, 3 авторських свідоцтв за результатами наукових досліджень.

Нагороджена Грамотою Вінницької міської ради (2016), відзнаками університету.

Література

1. Не стало «мами» стоматологічного факультету : пішла з життя Тамара Тимофіївна Постолювська // Молодий медик. – 2018. – Верес. (№ 9). – С. 8 : фот.
2. Постолювська Тамара Тимофіївна [Електронний ресурс] // Наукова діяльність : [сайт ВНМУ ім. М. І. Пирогова]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/3nPT2gz>. – Дата доступу : 13.11.2020. – Назва з екрана.
3. Тамара Тимофіївна Постолювська: «Я люблю наших студентів» : [до ювілею декана стоматологічного факультету ВНМУ ім. М. І. Пирогова Т. Т. Постолювську] // Молодий медик. – 2016. – Черв. (№ 6). – С. 7 : фот.

☀ **16.06 – 95 років** тому народився **Танасієнко Іван Денисович** (16.06.1926, с. Устя Бершадського р-ну Вінницької обл. – 1998, м. Київ), хірург, доктор медичних наук (1973), професор (1975).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1951).

Декан лікувального факультету (1972-1976); завідувач кафедри хірургічних хвороб санітарно-гігієнічного факультету Київського медичного інституту (1974-1994).

Автор близько 90 наукових праць, присвячених хірургії стенозу мітрального клапана, виразкової хвороби шлунка та дванадцятипалої кишки, позапечінкових жовчовивідних шляхів, патології щитоподібної залози тощо. Впровадив у практику оригінальні оперативні прийоми та втручання.

Заслужений діяч науки УРСР (1988), лауреат Державної премії УРСР (1988).

Зять відомого композитора Родіона Скалецького. Похований у Києві на Лісовому кладовищі.

Література

1. Крижановський Я. Й. 80 років кафедри загальної хірургії № 2 Національного медичного університету імені О. О. Богомольця : [є про І. Д. Танасієнка] / Я. Й. Крижановський // Клінічна хірургія. – 2015. – С. 72–74. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/35CesHI>.
2. Рыбаков С. И. Учитель и его окружение. Последние десять лет вместе. – Харьков: Права людини, 2014. –160 с., ил. – Про І. Д. Танасієнка. С. 121. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/2IFfPws>
3. Танасієнко Іван Денисович // Імена в медицині у відгомоні часу : календар / Нац. наук. мед. б-ка України ; уклад. І. С. Булах, Ю. Г. Віленський, Л. Є. Корнілова. – Київ, 2011. – С. 50. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/32R024v>.

☀ **23.06 – 75 років** тому народився **Булат Леонід Мойсейович** (23.06.1946, с. Довжок, Ямпільського р-ну Вінницької обл.), педіатр, доктор медичних наук (1994), доцент (1995), професор (2001).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1975).

Лікар-інтерн, терапевт Літинської центральної районної лікарні на Вінниччині (1975-1976), лікар-педіатр тієї самої лікарні (1976-1977).

З 1977 р. – у Вінницькому медичному інституті: клінічний ординатор (1977-1979), асистент (1979-1993), доцент (1993-1996) кафедри педіатрії лікувального факультету, в. о. завідувача кафедри дитячих хвороб лікувального факультету (1996-1997), з 1997 р. – завідувач кафедри пропедевтики дитячих

захворювань та догляду за хворими дітьми ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Фахівець вищої кваліфікаційної категорії. Багато часу приділяє лікувально-педіатричній роботі. Досконало володіє клінічними, інструментальними й лабораторними методами дослідження та лікування дітей.

Основні напрямки наукових досліджень: діагностика і немедикаментозна терапія органів дихання й травлення у дітей, які постраждали внаслідок аварії на ЧАЕС. Автор численних наукових праць, раціоналізаторських пропозицій.

Учасник ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС.

Нагороджений знаком «Відмінник охорони здоров'я».

Література

1. Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : матеріали з історії університету / під ред. В. М. Мороза. – Вінниця, 1994. – Про Л. М. Булата. С. 158, 160, [243 : фот.]
2. Лайко Л. І. Булат Леонід Мойсейович / Л. І. Лайко // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2004. – Т. 3 : Біо-Бя. – С. 573 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/35Mg81n>.

☀ **27.06 – 90 років** тому народився **Ніколенко Павло Семенович** (27.06.1931, с. Велика Корениха, Миколаївської обл. – 05.02.1993, м. Миколаїв), хірург вищої кваліфікаційної категорії, організатор охорони здоров'я.

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут (1960).

Працював заступником головного лікаря, завідувачем хірургічного відділення Баштанської районної лікарні на

Миколаївщині (1960-1977); головним хірургом Миколаївського обласного відділу охорони здоров'я (1977-1993).

Член Всесоюзного товариства винахідників і раціоналізаторів (з 1974 р.), Миколаївського науково-медичного товариства хірургів (з 1970 р.) та його голова (з 1977 р.). Організатор і учасник багатьох Всесоюзних і Всеукраїнських, обласних наукових та науково-практичних конференцій і семінарів. На його рахунку тисячі успішно проведених хірургічних операцій.

У 1971 р. про П. С. Ніколенка було знято короткометражну кінострічку «Спасибі, лікарю!» (автор сценарію С. Дацюк, режисер В. Завізіон). До Баштанського краєзнавчого музею донька хірурга передала документи та фото свого батька. Одна з вулиць у Миколаєві з 2016 р. носить ім'я хірурга.

Відмінник охорони здоров'я (1969). Нагороджений орденами «Знак Пошани» (1974), Червоного Прапора (1986).

Похований у своєму рідному селі.

Література

1. Для здоров'я людини : [про лікаря П. С. Ніколенка] // Шляхом Леніна. – 1965. – 14 січ.
2. Ніколенко Павло Семенович [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енцикл. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/3f6cbHz> (дата звернення: 16.11.2020), вільний. – Назва з титул. екрана.
3. Строчки благодарности [лікарю П. С. Ніколко] // Южная правда. – 1968. – 1 сент.

☀ **27.06 – 90 років** тому народилася **Сєркова Валентина Костянтинівна** (27.06.1931, с. Жуково Дубровського р-ну Брянської обл.), докторка медичних наук (1987), доцентка (1977), професорка (1989).

Закінчила з відзнакою Вінницький медичний інститут (1955). Аспірантка (1955-1958), асистентка (1958-1975), доцентка (1975-1988) кафедри факультетської терапії, професорка кафедри внутрішніх хвороб № 1 ВНМУ ім. М. І. Пирогова (1988). Завідувачка (1988-2006), з 2006 р. – професор кафедри факультетської терапії ВНМУ ім. М.І. Пирогова, нині кафедра внутрішньої медицини № 1.

Авторка понад 400 наукових праць, в т. ч. в зарубіжних виданнях, співавторка понад 10 монографій, численних методичних рекомендацій і розробок, раціоналізаторських пропозицій, навчальних посібників для студентів, лікарів-інтернів і терапевтів, зокрема, посібника у 2-х частинах «Внутрішня медицина» (2016-2018); підручників, зокрема «Факультетська терапія» (2005), «Internal Medicine : textbook for English-speaking students of higher medical educational establishments» у 2-х частинах (2019).

Членкиня робочої групи із серцевої недостатності Українського наукового товариства кардіологів, членкиня центральної методичної комісії при Міністерстві охорони здоров'я України, голова обласного товариства терапевтів, членкиня правління національних товариств терапевтів, кардіологів і нефрологів, очолює профільну терапевтичну комісію в університеті. Створила Вінницьку наукову школу нефрологів.

Нагороджена медаллю «За трудову доблесть» (1981), вищою нагородою АМН України – золотою медаллю

ім. академіка М. Д. Стражеска (2012), численними Почесними грамотами Міністерства охорони здоров'я України і Міністерства освіти та науки України, Вінницької держадміністрації та обласної Ради, університету; знаками «Відмінник охорони здоров'я», «Відмінник освіти України». Заслужена діячка науки і техніки України (2003). У 2013 р. Указом Президента України В. К. Серковій було призначено довічну державну стипендію.

Література

1. Валентина Костянтинівна Серкова : (до 70-річчя від дня народж.) // Український кардіологічний журнал. – 2003. – № 5. – С. 152 : фот.
2. Валентина Костянтинівна Серкова : (до 80-річчя від дня народж.) // Український кардіологічний журнал. – 2013. – № 3. – С. 127 : фот.
3. Валентина Костянтинівна Серкова : (до ювілею від дня народж.) // Вісник Вінницького державного медичного університету. – 2003. – Т. 7, № 2/2. – С. 798 : фот.
4. Гасюк В. Берегиня / В. Гасюк // Вінницька правда. – 1990. – 29 квіт. (№ 100). – С. 6.
5. З ювілеєм! : [до 80-річчя від дня народж. В. К. Серкової, проф. каф. внутріш. медицини ВНМУ ім. М. І. Пирогова] // Молодий медик. – 2013. – Черв. (№ 2). – С. 8 : фот.
6. Серкова Валентина Костянтинівна : біобібліогр. покажч. / ВНМУ ім. М. І. Пирогова ; наук. б-ка ; упоряд. Л. В. Сухарева, Н. М. Струтинська ; О. Г. Процек. – Вінниця, 2002. – 31 с.
7. Професор Серкова: «Треба бути об'єктивним, навіть якщо студент не подобається тобі як людина» : [інтерв'ю проф. каф. факультет. терапії В. К. Серкової] / В. К. Серкова ; спілкувалась В. Родінкова // Молодий медик. – 2001. – № 14. – С. 4.

☀ **29.06 – 90 років** тому народився **Гайструк Анатолій Никифорович** (29.06.1931, с. Великі Мошківці Андрушівського р-ну Житомирської обл.), акушер-гінеколог, доцент (1974), доктор медичних наук (1978), професор (1981).

Закінчив Житомирське медичне училище (1956), Вінницький медичний інститут (1962).

Працював районним акушером-гінекологом Тиврівського району Вінницької обл. (1962-1965). Клінічний ординатор кафедри акушерства і гінекології Львівського медичного інституту (1965-1967). З 1967 р. – у ВНМУ ім. М.І. Пирогова: асистент кафедри акушерства і гінекології (1967-1974); доцент (1974-1979), професор кафедри акушерства і гінекології педіатричного факультету (1979; 1983-1984); завідувач кафедри акушерства і гінекології факультету удосконалення лікарів (1979-1983); професор кафедри акушерства і гінекології лікувального факультету (1984-1989); завідувач кафедри акушерства і гінекології № 2 (1989-2009); з 2009 р. – професор кафедри акушерства і гінекології № 2. Володіє технікою всіх оперативних втручань, що застосовуються в акушерсько-гінекологічній практиці.

Наукові дослідження: клінічна оцінка фетоплацентарної системи, профілактика акушерських ускладнень у жінок з пізнім гестозом та анемією вагітних, вивчення функціонального стану та адаптаційних можливостей системи мати-плацента-плід за умов акушерських та екстрагенітальних патологій з подальшим прогнозуванням перебігу вагітності та пологів.

Автор численних наукових праць та раціоналізаторських пропозицій. Співавтор посібника для практичних лікарів «Артериальная гипотония и беременность : этиология, патогенез,

клиника, диагностика, лечение» (1972), підручника «Неотложные состояния в акушерстве» (2004, 2006, 2009), монографії «Симптомы і синдроми в акушерстві, гінекології та перинатології» (2005).

Література

1. Трошовенко О. Професор Гайструк... і цим все сказано. У відомого у Вінниці та Україні акушера-гінеколога Анатолія Гайструка – ювілей / О. Трошовенко // 33 канал. – 2006. – 25 черв. – С. 5.
2. Поздоровляємо ювіляра : [виповнюється 50 років зав. каф. акушерства і гінекології Вінниц. мед. ін.-ту А. Н. Гайструку] // Молодий медик. – 1981. – 26 черв. (№ 25). – С. 1.
3. Процек О. Г. Гайструк Анатолій Никифорович / О. Г. Процек // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 5 : Вод-Гн. – С. 313–314 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/2UEoVMa>.
4. Яворський П. В. Гордість Житомирського Полісся / П. В. Яворський // Пульс-норма. – 2013. – 20 черв. (№ 25). – С. 6.

☀ **червень 2021 р. – 135 років** тому народився **Тутаєв Григорій Васильович** (?..06.1886, с. Сараї, нині смт Рязанської обл., РФ – 01.09.1974, м. Вінниця), фармаколог, доцент (1950), професор (1960). Закінчив медичний факультет Харківського університету (1912).

Працював ординатором терапевтичного відділення колишньої Олександрівської лікарні у м. Харків, одночасно – асистентом кафедри фармакології Харківського університету (1912-1914).

У 1914 р. був призваний на військову службу. Впродовж 1919-1922 рр. працював асистентом Донського університету в м. Ростов-на-Дону. У 1922 р. повернувся до Харкова, де працював асистентом кафедри фармакології Харківського університету (1922-1932); завідувачем кафедри фармакології Харківського психоневрологічного інституту (1932-1936). Одночасно був завідувачем фармако-терапевтичного відділення Інституту ендокринології (1928-1941). Працював також консультантом у Науково-дослідному інституті експериментальної фармації, згодом – завідувачем організованої ним фармакологічної лабораторії (1935-1939); завідувачем кафедри фармакології 2-го Харківського медичного інституту (1936-1941). Впродовж 1941-1943 рр. – в інституті ендокринології на окупованій території і в організованій ним для місцевого населення клінічній лабораторії.

У 1943 р. приїхав до м. Вінниця, де працював лікарем-стажером у Пироговській лікарні. Завідувач кафедри фармакології Вінницького медичного інституту (1944-1962), брав активну участь у його відбудові.

Був членом Товариства фізіологів, біохіміків і фармакологів з часу його утворення. У 1961 р. обраний членом правління Українського товариства фармакологів і головою обласного товариства фармакологів Вінниці.

Проводив дослідження гормональних речовин у зв'язку зі змінами функції центральної нервової системи; впливу мінеральної радонової води курорту «Хмільник» на систему кровопостачання й окисні процеси в тканинах холонокровних та теплокровних тварин. Вивчав місцеву лікарську флору, зокрема, з ведмежої цибулі (черемші) співробітники кафедри під керівництвом Г. В. Тутаєва створили препарат «Урзалін» з фітонцидною протизапальною та репаративною діями.

Використовувався в хірургії, дерматологічній і акушерсько-гінекологічній практиці. Автор понад 80 наукових праць.

Література

1. Богачова О. Високе звання : [про зав. каф. фармакології Вінниц. мед. ін-ту Г. В. Тутаєва] / О. Богачова // Молодий медик. – 1960. – 6 листоп. (№ 26/27). – С. 3.
2. Г. В. Тутаєв : [некролог] // Фармакология и токсикология. – 1975. – № 3.
3. Григорій Васильевич Тутаєв : (к 80-летию со дня рождения) // Фармакология и токсикология. – 1967. – № 4. – С. 508.
4. Пам'яті професора Г. В. Тутаєва // Молодий медик. – 1974. – 6 верес. (№ 26). – С. 2.
5. Тутаєв Григорій Васильович // Кафедрі фармакології ВНМУ – 70 років / уклад. Г. І. Степанюк, Н. І. Іванова. – Вінниця : Континент-ПРИМ, 2007. – Про Г. В. Тутаєва. С. 46–47 : фот.

Л
и
п
е
н
ь

**Корпус ВНМУ № 2
на вул. В. Стуса, 2**

Фото з сайтів: <https://bit.ly/3oOS59c>;
<https://bit.ly/3jOKLqq>

А ВЫ СЛЫХАЛИ, КАК В ПОЛЯХ...

А вы слышали, как в полях
Чуть слышно шепчут колоски?
А вы держали их в руках –
Они прозрачны и легки.

А вы видали первый пласт –
Чернее ночи пласт земли,
Что зубья плуга враз,
Как масло, подсекли?

Над вами пели соловьи
В росе и лунном серебре,
А целовали вы ручьи
В полянах белых на заре?

А пили вы душистый сок
Сирени майскою весной?
А зерна сыпал колосок –
Горячий, пыльный и сухой?

Взлетала ль стайка воробьев,
Ну, прямо из-под ног
Как из волшебных сказок-снов,
За перекрестный схлест дорог?

В полях вы помните, друзья,
Как звёзды высоки? ...
Нам никогда забыть нельзя
Вот эти колоски.

доцент Легін Геннадій Олексійович

☀ **03.07 – 75 років** тому народився **Ключко Вадим Леонідович** (03.07.1946, м. Вінниця), психіатр, заслужений лікар України.

Після закінчення Вінницької середньої школи № 4 (1964) працював санітаром у Вінницькій обласній психоневрологічній лікарні ім. акад. О. І. Ющенка.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1971).

Працював головним лікарем Рожнятівської психіатричної лікарні Томашпільського району на Вінниччині; головним лікарем обласного наркологічного диспансеру (1979-1987), організувавши розгалужену мережу наркологічної допомоги населенню Вінницької області. Головний лікар Вінницької обласної психоневрологічної лікарні ім. акад. О. І. Ющенка (1993-2017).

Наукові праці щодо впровадження психосоматичної медицини на Вінниччині (40-річний досвід); причини виникнення, діагностика, клінічні прояви, основні принципи профілактики та лікування деменції, ін. Автор історичного нарису «Вінницька психоневрологічна лікарня ім. акад. О. І. Ющенка. 1897-1997» (1997).

Був депутатом Вінницької міської ради кількох скликань. За вагомий внесок у розвиток охорони здоров'я, впровадження сучасних методів діагностики і лікування та високий професіоналізм Президентом України присвоєно звання «Заслужений лікар України» (1998). У 2002 р. організаційним комітетом проєкту «ЄС XXI століття» нагороджений міжнародною нагородою «Срібний дельфін» в номінації «Керівник XXI сторіччя», а керована ним лікарня визнана як «Установа XXI сторіччя».

Література

1. Ключко В. Вадим Ключко: «Ми – оптимісти і врешті-решт переможемо»: [бесіда з лікарем обл. психоневрол. лікарні ім. акад. О. І. Ющенка В. Л. Ключка] / В. Ключко ; зап. О. Турчик // Вінниччина медична. – 2015. – Берез.-квіт. (№ 3/4). – С. 7 : фот.
2. Ключко Вадим Леонідович [Електронний ресурс] // Вінницька міська рада : [офіц. сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/3elp1RW> (дата звернення : 03.11.2020), вільний. – Назва з екрана.
3. Кобець А. Продовжувач династії лікарів : [про В. Л. Ключка, голов. лікаря Вінниц. обл. психоневрол. лікарні ім. акад. О. І. Ющенка] / А. Кобець // Вінниця. – 2012. – № 7. – С. 24 : фот.

☀ **23.07 – 150 років** тому народився **Бруханський Борис Павлович** (23.07.1871, містечко Стара Синява Літинського повіту, нині смт Хмельницької обл. – 12.09.1943, м. Баку нині Республіка Азербайджан), педіатр, доктор медицини (1918).

Підлітком разом з родиною переїхав у Москву. Закінчив медичний факультет Московського університету (1898). До 1901 р. Стажувався у клініці видатного педіатра Н. Ф. Філатова.

У 1901 р. його запросили очолити першу дитячу лікарню в м. Саратов, відкриту того самого року. З 1912 р. завдяки Б. П. Бруханському тут було відкрите дитяче «заразне» відділення. Одночасно працював керівником земського притулку для підкидьків на базі Олександрівської земської лікарні. Засновник та очільник з 1913 р. Товариства для боротьби з дитячою смертністю. Створив у Саратові одну з перших в Росії дитячих консультацій, дитячі кухні, був піонером в застосуванні

кисломолочних сумішей для лікування дітей з гострими кишковими захворюваннями.

Впродовж 1919-1929 рр. викладав на кафедрі інфекційних хвороб медичного факультету Саратовського університету. З 1922 р. очолив самостійний обов'язковий курс дитячих інфекційних хвороб. Співпрацював у Саратові з дитячою Поздєєвською лікарнею. У 1914 р. організував школу нянь для підготовки молодшого медичного персоналу для забезпечення дитячих закладів, які відкривалися під його керівництвом.

В 1928 г. був обраний професором кафедри дитячих хвороб Північно-Кавказького університету в Ростові-на-Дону, сюди в лютому 1929 р. переїхав на роботу, згодом – в м. Баку. Брав активну участь в організації Північно-Кавказького НДІ охорони материнства і дитинства (нині НДІ акушерства і педіатрії). Впродовж 1930-1936 рр. очолював кафедру дитячих хвороб Бакинського медичного інституту і одночасно був директором Азербайджанського НДІ охорони материнства і дитинства.

Протягом 1936-1941 рр. – завідувач кафедри дитячих хвороб Вінницького медичного інституту.

У 1941 р. евакуювався у м. Ростов-на-Дону, у жовтні того самого року переїхав у м. Баку, тут до останніх років життя працював завідувачем дитячого інфекційного сектору лікарні ім. Семашко.

Автор понад 40 наукових праць, присвячених різноманітним аспектам педіатрії, зокрема, лікуванню шлунково-кишкових захворювань, малярії, ревматизму в дітей.

Література

1. Борис Павлович Бруханский // Нуштаев И. А. Саратовские ученые-медики : ист.-биогр. очерки / И. А. Нуштаев. – Саратов, 2003. – Вып. 4. – С. 57–59.
2. Бруханский Б. П. 145 лет [Електронний ресурс] // Саратовская областная универсальная научная библиотека : [сайт]. –

Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/2UpZsWW> (дата звернення : 15.11.2020), вільний. – Назва з екрана.

3. Наука и научные работники СССР : справочник / АН СССР. – Ленинград, 1928. – Ч. 6. Научные работники СССР без Москвы и Ленинграда. – Про Б. П. Бруханського. С. 47. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/2IwpghP>.
4. Прогоните смерть от колыбели // Вардугин В. И. Во благо народного здоровья... / В. И. Вардугин. – Саратов, 2005. – Вып. 9. – Про Б. П. Бруханського. С. 149–159. – (Годы и люди).

с
е
р
п
е
н
ь

Посвята в першокурсники у ВНМУ ім. М. І. Пирогова

Фото з сайтів: <https://bit.ly/31zCHUh>;
<https://bit.ly/3okqBIn>

Вітер – Мінливий, грайливий.
Потривожить. Пограє і полине.
Прийшов. Побачив. Переміг.
Шелест.

*Випускниця університету
Мусаєва Гюлане*

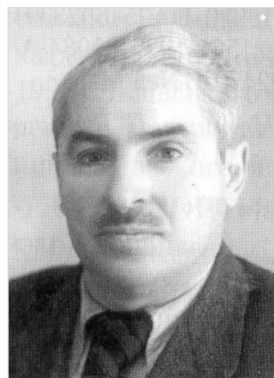
☀ **06.08 – 120 років** тому народився **Чернов Василь Михайлович** (06.08.1901, м. Борисоглебськ, РФ), доктор медичних наук (1948), професор (1951).

Закінчив медичний факультет Воронежського університету (1928).

Працював лікарем. Асистент кафедри фізіології Воронежського медичного інституту (1929-1933), науковий співробітник відділу фармакології Ленінградського інституту експериментальної медицини (1933-1936), старший науковий співробітник, завідувач відділу фармакології Московського інституту експериментальної медицини (1936-1941), за сумісництвом – асистент кафедри фармакології 1-го Московського медичного інституту (1937-1938). Під час Другої світової війни – військовий токсиколог Військово-морського флоту (1941-1945). Завідувач лабораторії Інституту фармакології (м. Москва, 1945-1947), старший науковий співробітник лабораторії Інституту терапії АМН СРСР (1947-1948), старший науковий співробітник Інституту фізіології АМН СРСР (1948), завідувач відділу нормальної і патологічної фізіології Інституту акушерства та гінекології (1948-1953) АМН СРСР, завідувач кафедри фармакології, заступник директора з наукової роботи Кишинівського медичного інституту (1952-1961), проректор із наукової роботи та завідувач кафедри патофізіології (1961-1962) Ставропольського медичного інституту.

Завідувач кафедри фармакології Вінницького медичного інституту (1962-1964); завідувач (1965-1971), професор Центральної науково-дослідної лабораторії Львівського медичного інституту (1971-1972).

Напрямки наукових досліджень: токсикологія і фармакотерапія отруєнь технічними рідинами, фізіологія і фармакологія вегетативної нервової системи, вивчення

етіопатогенезу та фармакотерапії артеріальної гіпертензії, дослідження фармаколо-гічних властивостей та механізмів дії нових синтетичних лікарських засобів. Автор понад 80 наукових праць, серед них 2 монографії.

Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора.

Література

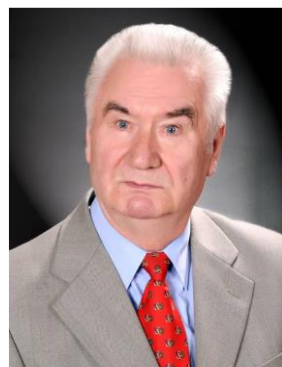
1. Архів ВНМУ, спр. № 444 , т. 2, арк. 479–508.
2. Кузьмінов Б. Чернов Василій Михайлович / Б. Кузьмінов, О. Луцик // Зіменковський Б. С. Професори Львівського Національного медичного університету імені Данила Галицького: 1784–2006 / Б. С. Зіменковський, М. Р. Гжегоцький, О. Д. Луцик. – Львів : Наутілус, 2006. – С. 298–299 : фот.
3. Чернов Василь Михайлович // Кафедрі фармакології ВНМУ – 70 років / уклад. Г. І. Степанюк, Н. І. Іванова. – Вінниця : Континент-ПРИМ, 2007. – С. 47–48.

☀ **09.08 – 85 років** тому народився **Палій Гордій Кіндратович** (09.08.1936, с. Лотівка Шепетівського р-ну Хмельницької обл. – 01.12.2019, м. Вінниця), доктор медичних наук (1975), відомий мікробіолог, доцент (1972), професор (1976).

Закінчив Рівненську фельдшерсько-акушерську школу (1955), з відзнакою – Чернівецький медичний інститут (1964).

Завідувач фельдшерсько-акушерським пунктом с. Мала Совпа Межиріцького р-ну Рівненської обл. (1955). Служив у Радянській Армії (1955-1958).

Старший лаборант (1964-1965), асистент (1965-1970), доцент (1970-1972), в. о. завідувача (1972), завідувач (1972-1976) кафедри мікробіології, вчений секретар Вченої ради Чернівецького медичного інституту (1968-1976). З 1976 р. – завідувач

кафедри мікробіології ВНМУ ім. М. І. Пирогова, проректор з науково-педагогічної роботи (міжнародні зв'язки) того самого закладу освіти (1980-2011).

Зробив значний внесок у розвиток мікробіології, імунології, вірусології. Особливо значущі й визнані в нашій країні та за кордоном його роботи зі створення нових антимікробних препаратів для профілактики й лікування інфекційних захворювань. Під його керівництвом розроблені лікарські антимікробні препарати: амосепт, антифунгін, асперсепт, горостен, декаметоксин, декасан, десептол, офтадек, отосан, отоцид, палісан, палісепт, риносепт, септефрил, тріхосепт, противірусний рекомбінантний альфа-2-інтерферон з комерційною назвою віаферон, сорбент полісорб, промисловий штам пропіонової палички та ін. Разом із учнями розробив і впровадив у медичну практику вітчизняного оригінального лікарського антисептичного препарату декаметоксину, який не має аналогів у світі. На ряд лікарських антимікробних та противірусних препаратів розроблено і затверджено Міністерством охорони здоров'я України аналітичну нормативну документацію, згідно якої проводиться промислове виробництво ліків на фармацевтичних підприємствах України.

Автор 315 наукових праць, 73 патентів на винаходи, 6 монографій, які опубліковані у вітчизняній та зарубіжній періодиці. Наукова діяльність в галузі досліджень нових антисептиків; визначення впливу антисептиків на мікро- та макроорганізми; розробки, вдосконалення методів мікробіологічного дослідження мікроорганізмів.

Від початку діяльності Фармакологічного комітету МОЗ України з 1992 р. до 1996 р. очолював експертну комісію з протимікробних, противірусних та фунгістатичних засобів. У 2000-2005 рр. працював членом експертної ради з профілактичної медицини ВАК України. Багаторазово очолював Державну

екзаменаційну комісію на біологічному факультеті Чернівецького національного університету ім. Юрія Федьковича. Працював членом спеціалізованих рад із захисту докторських дисертацій при Інституті епідеміології та інфекційних хвороб ім. Л. В. Громашевського НАМН України; головою спеціалізованої вченої ради К 05.600.05 ВНМУ ім. М. І. Пирогова із захисту кандидатських дисертацій. Був членом редакційних рад Державної Фармакопеї України, низки журналів: «Мікробіологічного журналу» НАН України, «Вісника Вінницького національного медичного університету», «Загальна патологія та патологічна фізіологія», «Інфекційні хвороби», «Анналив Мечниковського Інституту» НАМН України. Був членом президій Українського наукового товариства мікробіологів, епідеміологів, паразитологів ім. Д. К. Заболотного, Українського мікробіологічного товариства ім. С. М. Вернадського НАН України, головою Вінницької обласної філії наукового товариства мікробіологів, епідеміологів та паразитологів; співредактором відділу «Бактеріологія» Великої медичної енциклопедії; членом Президії і головою комісії з лікарських антимікробних засобів Фармакологічного комітету МОЗ України.

Заслужений діяч науки і техніки України (1991), академік Академії Наук Вищої школи України (1994). Нагороджений ювілейними медалями Д. К. Заболотного, Л. В. Громашевського, Луї Пастера, преміями М. І. Пирогова, фонду «Професіонал», знаками «Відмінник охорони здоров'я», «Винахідник СРСР», бронзовою медаллю ВДНГ СРСР та ін.

Література

1. Гордій Кіндратович Палій : (до 70-річчя від дня народж.) // Вісник Вінницького державного медичного університету. – 2006. – Т. 10, № 2. – С. 316–317 : фот. ; Мікробіологічний журнал. – 2006. – Т. 68, № 6. – С. 68–69 : фот.

2. До 75-річчя професора Гордія Кіндратовича Палія // *Аннали Мечниківського інституту*. – 2011. – № 3. – С. 56–57.
3. Палій Гордій Кіндратович // *Імена України 2007 : біогр. енцикл. слов. / Ін-т гуманітар. досліджень АН України ; уклад.: Л. Г. Андрієнко [та ін.].* – Київ, 2007. – С. 380–381.
4. Палій Гордій Кіндратович // *Творці української науки*. – Київ, 2019 – Т. 1. – С. 27.
5. Палій Гордій Кіндратович : (до 80-річчя від дня народж.) // *Буковинський медичний вісник*. – 2016. – Т. 20, № 3. – С. 251–252 : фот.
6. Пішов з життя Гордій Кіндратович Палій : [некролог] // *Молодий медик*. – 2019. – Листоп. (№ 10). – С. 8 : фот.
7. Професору Гордію Кіндратовичу Палію – 80 років! // *Український медичний часопис*. – 2016. – № 4. – С. 22.
8. Сенса оптимізму в мікробіології : біобібліогр. показч. до 75-річчя від дня народж. Палія Гордія Кіндратовича / уклад. Л. В. Сухарева, Н. М. Кравчук, к.м.н. Н. М. Шевчук ; авт. вступ. ст. акад. АН ВШ України, засл. діяч науки і техніки України, д-р мед. наук, проф. Ю. Л. Волянський ; відп. за вип. Л. І. Шпукал. – Вінниця, 2011. – 75 с., іл. – (Серія «Вчені нашого університету»).

✱ **19.08 – 120 років** тому народився **Галаєв Дмитро Андрійович** (06(19).08.1901, м. Вітебськ, Білорусь – ?, Одеса), кандидат медичних наук (1947), доцент (1946).

Закінчив Одеський медичний інститут (1924). Навчаючись, працював препаратором кафедри патологічної фізіології (1921-1924). Служив молодшим лікарем 80-го Ленінградського стрілецького полку (1924-1925). Працював судово-медичним експертом Вітебського окружного відділу охорони здоров'я БРСР (1925-1927), судовим медиком

Одеського окружного відділу охорони здоров'я (1927-1929), в. о. асистента (1928-1929), асистентом (1929-1930) кафедри судової медицини, асистентом кафедри патологічної анатомії Одеського медичного інституту (1930-1931). Асистент біологічної секції інституту науково-судової експертизи (1931-1932), помічник прозектора 1-ї Одеської клінічної лікарні (1931-1932), за сумісництвом – асистент біостанції Одеського Інституту судової експертизи; судовий лікар морського флоту (1932-1933), асистент кафедри патологічної анатомії Одеського медичного інституту (1933-1939), асистент кафедри судової медицини Одеського медичного інституту (1939-1941), за сумісництвом – судово-медичний експерт Одеської обласної судово-медичної лабораторії.

Під час Другої світової війни – в діючій армії: начальник патолого-анатомічної лабораторії (1941-1943) та головний судово-медичний експерт 9-ї армії, головний судово-медичний експерт Північно-Кавказького фронту (1943); помічник головного судово-медичного експерта 1-го Білоруського фронту (1943-1944), судово-медичний експерт Центральної судово-медичної лабораторії Головного військово-санітарного управління Червоної армії (м. Москва, 1944-1945).

В. о. завідувача, завідувач кафедри судової медицини Вінницького медінституту (1945-1950); упродовж 1945-1948 рр. – обласний судово-медичний експерт за сумісництвом. Завідувач кафедри (1950-1966) та курсу (1966-1968) судової медицини Львівського медичного інституту.

Напрямки наукових досліджень: судово-медична експертиза утоплення, отруєнь грибами; вивчення закономірностей гнильних змін трупного матеріалу; патоморфологія щитоподібної залози при наглій смерті. Автор близько 30 наукових праць.

Нагороджений медалями «За бойові заслуги» (1943), «За оборону Кавказа» (1944), «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1945).

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 86, Т. 1, арк. 299–316.
2. Найда А. Галаєв Дмитрій Андрєєвіч / А. Найда, О. Луцик // Зіменковський Б. С. Професори Львівського Національного медичного університету імені Данила Галицького: 1784–2006 / Б. С. Зіменковський, М. Р. Гжегоцький, О. Д. Луцик. – Львів : Наутілус, 2006. – С. 52 : фот.

☀ **23.08 – 20 років** тому (2001) створена **кафедра внутрішньої медицини медичного факультету № 2 ВНМУ ім. М. І. Пирогова**

Література

1. Історія кафедри [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра внутрішньої медицини медичного факультету № 2. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/2I50Bjx>. – Дата доступу : 03.11.2020. – Назва з екрана.

☀ **31.08 – 85 років** тому народився **Бабій Павло Петрович** (31.08.1936, м. Хмільник Вінницької обл. – 15.01.1993, м. Яготин Київської обл.), хірург, заслужений лікар України (1992), відмінник охорони здоров'я.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1960). Працював заступником головного лікаря з медичної частини Старосинявської районної лікарні на Хмельниччині (1960-1964); головним лікарем Літинської центральної районної лікарні на Вінниччині (1964-1976); завідувачем хірургічного відділення Славутської центральної лікарні на Хмельниччині (1976-1979); головним лікарем Яготинської центральної районної лікарні на Київщині

(1979-1993). Зробив значний внесок у розвиток охорони здоров'я Яготинського району, матеріально-технічної бази медичних установ, оснащення їх сучасним обладнанням та устаткуванням. Учасник ліквідації аварії на ЧАЕС.

Нагороджений орденами «Знак Пошани» (1971), Трудового Червоного Прапора (1986).

Похований у м. Яготин, де в 2016 р. одну з вулиць названого його іменем.

Література

1. Бабій Павло Петрович [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енцикл. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/3kEFEtw> (дата звернення: 17.11.2020), вільний. – Назва з титул. екрана.

 80 років тому (серпень 1936) засновано кафедру госпітальної терапії, нині **кафедра внутрішньої медицини № 2** ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Література

1. 80-річчя кафедри внутрішньої медицини – Всеукраїнська науково-практична конференція // Вінниччина медична. – 2016. – Квіт. (№ 4). – С. 2.
2. Історія кафедри [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра внутрішньої медицини № 2. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/388neig>. – Дата доступу : 03.11.2020. – Назва з екрана.
3. Маленький В. П. Основні етапи діяльності кафедри госпітальної терапії № 1 // Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : матеріали з історії університету / під ред. В. М. Мороза. – Вінниця, 1994. – С. 85–90.
4. Масік Н. П. Кафедри внутрішньої медицини № 2: історія та сьогодення / Н. П. Масік // Молодий медик. – 2016. – верес. (№ 7). – С. 6–7 : фот.

Вигляд на університетський стадіон

Фото з сайтів: <https://bit.ly/2TiyLCM>;
<https://bit.ly/34SRdrP>

СНОВА ОСЕНЬ СТОИТ У ПОРОГА

Снова осень стоит у порога,
Греет листьев шафранний загар,
Журавлей собирает в дорогу
И в лесах раздувает пожар.

Снова осень стоит у порога,
Звезды в мягких ладонях несет,
И гляжу в первозданной тревоге
На бровей твоих милых разлет.

Снова осень стоит у порога,
Это значит и холод, и дождь...
Неужели по хрупкой дороге
Ты вот так, не прощаясь, уйдешь?

Снова осень стоит у порога,
Звезды хлещут о лунный карниз,
И шепчу в первозданной тревоге:
«На мгновение еще задержись!»

<i>доцент Легін Геннадій Олексійович</i>
--

☀ **01.09 – 115 років** тому народився **Стояновський Олександр Федорович** (01.09.1906, с. Єлисеївка Дніпропетровської обл. – ?), гігієніст, доктор медичних наук (1941), професор (1942).

Закінчив Харківський медичний інститут (1931).

Працював промисловим санітарним лікарем районного відділу охорони здоров'я на Донбасі (1931). Асистент гігієнічного відділу Інституту гігієни праці і профзахворювань у м. Сталіно, нині м. Донецьк (1931-1934), за сумісництвом – асистент кафедри гігієни праці Донецького медичного інституту. Упродовж 1933-1934 рр. – завідувач гігієнічного відділу Інституту охорони праці в м. Ростов-на-Дону (1934-1936), за сумісництвом – асистент кафедри гігієни праці того самого закладу (1935-1940). Старший науковий співробітник Інституту промислової санітарії і гігієни, за сумісництвом – лікар-гігієніст санітарно-гігієнічної лабораторії (1936-1940) в м. Ростов-на-Дону. Доцент (1940), професор (1942-1943) кафедри загальної гігієни Томського медичного інституту, завідувач кафедри шкільної гігієни того самого закладу (1941-1944). Завідувач кафедри загальної гігієни Північно-Осетинського медичного інституту (м. Орджонікідзе, 1944). Завідувач кафедри загальної гігієни Вінницького медичного інституту (1944–1946). З 1946 р. – завідувач кафедри загальної гігієни Дніпропетровського, згодом – кафедри гігієни Одеського медичного інститутів.

Напрямки наукової діяльності: гігієна праці, харчування, ґрунту.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 22, ч. 2, арк. 179–188, 188 зв., 353.
2. Білецька Е. М. Історичний шлях становлення та розвитку Дніпропетровської гігієнічної школи : до 90-річчя від заснування

кафедри загальної гігієни ДМА : [є про зав. каф. О. Ф. Стояновського] / Е. М. Білецька // Довкілля та здоров'я. – 2013. – № 1. – С. 75–80.

3. Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : матеріали з історії університету / під ред. В. М. Мороза. – Вінниця, 1994. – Про О. Ф. Стояновського. С. 54.

☀ **10.09 – 90 років** тому народився **Шапаренко Павло Пилипович** (10.09.1931, с. Кіндратівка Хотінського р-ну Сумської обл. – 22.02.2008, м. Вінниця), анатом, доцент (1981), доктор медичних наук (1991), професор (1992).

Закінчив з відзнакою фельдшерсько-акушерську школу в м. Суми (1951), Вінницький медичний інститут (1957).

Працював у ВНМУ ім. М. І. Пирогова: старший лаборант (1957), аспірант (1957-1960), асистент (1960-1980), доцент (1980-1990), в. о. завідувача (1990-1991), завідувач (1991-2006), професор (2006-2008) кафедри нормальної анатомії; заступник декана медичного та педіатричного факультетів.

Започаткував новий науковий напрямок – вивчення закономірностей сомато- і органогенезу людини в процесі її розвитку. Із групою своїх учнів провів дослідження антропологічного і фізичного розвитку людей різних вікових груп Подільського регіону України.

Автор понад 200 наукових праць, зокрема, тритомного підручника з анатомії людини українською мовою для студентів вищих медичних навчальних закладів, 4-х монографій, 10-ти методичних посібників, численних раціоналізаторських пропозицій.

Один з ініціаторів увічнення пам'яті випускників, викладачів, студентів, які загинули в роки Другої світової війни, на честь яких на території університету встановлено обеліск Слави.

Був академіком Міжнародної академії інтегративної антропології, членом координаційної ради Міжнародної асоціації морфологів країн СНД, головою Вінницького обласного товариства морфологів, членом редакційної колегії наукового журналу «Вісник морфології», з 1997 р. – відповідальним секретарем наглядової ради Національного музею-садиби М. І. Пирогова.

Література

1. Мороз В. М. Пам'яті професора Шапаренка Павла Пилиповича / В. М. Мороз, Ю. Б. Чайковський, Ю. Й. Гумінський, Г. Я. Костюк // Клінічна анатомія та оперативна хірургія. – 2008. – Т. 7, № 2. – С. 89–90 : фот.
2. Пам'яті професора Шапаренка Павла Пилиповича (1931–2008) // Клінічна анатомія та оперативна хірургія. – 2008. – Т. 7, № 2. – С. 89–90.
3. Пам'яті товариша, колеги, вчителя : Шапаренко Павло Пилипович // Молодий медик. – 2008. – Лют. (№ 2). – С. 6 : фот.
4. Шапаренко Павло Пилипович : (до 70-річчя з дня народж.) // Вісник морфології. – 2001. – Т. 7, № 2. – С. 309 : фот. ; Вісник Вінницького державного медичного університету. – 2001. – Т. 5, № 2. – С. 614–615 : портр.
5. Щупка О. Професор родом з Кіндратівки / О. Щупка // Медицина і здоров'я. – 2014. – 7 серп. (№ 30/31). – С. 7.

☀ **11.09 – 120 років** тому народився **Праведников Сергій Миколайович** (11.09.1901, с. Суходол Беловського р-ну Курської обл. (нині РФ) – 1973, м. Вінниця), доктор медичних наук (1964), професор (1965).

Закінчив одонтологічний факультет (1925) та лікувальний факультет (1931) Харківського медичного інституту.

Працював ординатором клініки щелепно-лицьової хірургії Харківського стоматологічного інституту (1925-1927), лікарем-стоматологом Томаківської районної лікарні Дніпропетровської обл. і завідувачем стоматологічного відділу Харківської міської лікарні № 2 (1927-1941). Асистент кафедри загальної хірургії Харківської медичного інституту (1932-1937), асистент госпітальної і факультетської кафедр Харківського медичного інституту (1937-1941).

Учасник Другої світової війни. Провідний хірург евакошпиталів 1-го Українського фронту (1943-1945).

Доцент кафедри шпитальної хірургії Вінницького медичного інституту (1946-1961), завідувач кафедри хірургічної стоматології Кемеровського медичного інституту (1961-1965). Професор кафедри госпітальної хірургії (курс щелепно-лицьової хірургії) (1965-1968), професор кафедри ортопедії і травматології (курс стоматології) (1968-1973) Вінницького медичного інституту. З 1966 р. – голова правління Вінницького обласного товариства стоматологів.

Наукові праці, винаходи, раціоналізаторські пропозиції в галузі щелепно-лицьової хірургії і стоматології. Розробив нові методи лікування хронічного остеомієліту щелепи, фурункулів і карбункулів обличчя, запропонував нову методику відтворення моделей хронічного остеомієліту щелеп у тварин.

Нагороджений орденом Червоної Зірки (1944), медалями «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», «За доблесну працю», ювілейними медалями, знаком «Відмінник охорони здоров'я».

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 879, арк. 457–486.
2. Купин І. Низкий поклон : [про С. М. Праведникова] / І. Купин // Медицинская газета. – 1968. – 14 июня.
3. Праведников Сергій Миколайович. Професор (1901–1973) // 50 років відділенню щелепно-лицевої хірургії (1960 –2010) / С. М. Шувалов, Н. М. Древа ; ВНМУ ім. М. І. Пирогова ; Вінниц. обл. клін. лікарня ім. М. І. Пирогова. – Вінниця, 2010. – С. 28–29 : фот.

☀ **14.09 – 80 років** тому народився **Приходський Олександр Олександрович** (14.09.1941, Ростовська обл. (РФ) – 16.07.2006, м. Вінниця), отоларинголог, організатор охорони здоров'я, заслужений лікар України.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1964).

Працював дільничним лікарем, отоларингологом, завідувачем ЛОР-відділення міської клінічної лікарні № 2, обласної клінічної лікарні ім. М. І. Пирогова. Впродовж 1971-1972 рр. – лікарем-отоларингологом в Республіці Ангола, де рятував поранених в бойових діях і сам отримав статус учасника бойових дій.

З 1984 р. – головний лікар Вінницької міської клінічної лікарні № 4 (з 1998 р. – міська клінічна лікарня № 1). Під його керівництвом лікарня набула статусу кращої в місті. У 1994 р. був призначений начальником управління охорони здоров'я

Вінницької облдержадміністрації. Ініціював і підтримував ідеї щодо розвитку та удосконалення високоспеціалізованої медичної допомоги населенню. Набули розвитку спеціалізовані служби (дитяча щелепно-лицьова хірургія, дитяча нейрохірургія, неонатологічна служба, перинатальна допомога та ін.). Доклав зусиль до організації неонатологічного центру на базі обласної дитячої клінічної лікарні. У 2002 р. був призначений головним лікарем обласного комунального закладу «Вінницький обласний Центр з профілактики та боротьби зі СНІДом», який під його керівництвом став одним із кращих в Україні.

Відмінник охорони здоров'я.

Література

1. Голяченко О. М. Олександр Приходський // Лікарі Вінниччини / О. М. Голяченко. – Тернопіль, 1999. – С. 111–114. : фот.
2. Приходський Олександр Олександрович : бібліогр. покажч. : до 75-річчя від дня народж. / уклад.: Л. П. Новарчук, М. О. Соцька; гол. ред. Г. В. Берладин ; Департамент охорони здоров'я Вінниц. облдержадмін., Вінниц. обл. наук. мед. б-ка. – Вінниця, 2016. – 116 с. : іл., портр. – (Серія «Охорона здоров'я Вінниччини в особах» ; вип. 1).

☀ **14.09 – 65 років** тому народився **Фіщенко Володимир Олександрович** (14.09.1956, м. Тульчин Вінницької обл.), травматолог, ортопед, доктор медичних наук (1993), доцент (1995), професор (2001).

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут (1979).

Лікар-інтерн, ортопед-травматолог Вінницького обласного шпиталю для інвалідів Великої Вітчизняної війни (1979-1980), ортопед-травматолог Вінницької дитячої обласної лікарні (1980-1981), клінічний ординатор Київського НДІ ортопедії (1981-

1983), аспірант Київського НДІ ортопедії (1984-1985). Асистент кафедри ортопедії, травматології і військово-польової хірургії (1985-1989), асистент кафедри дитячої хірургії педіатричного факультету (1989-1990) Вінницького медичного інституту. Докторант Українського НДІ травматології та ортопедії (1990-1993, м. Київ). Доцент кафедри дитячої хірургії педіатричного факультету (1994), кафедри травматології і ортопедії (1994); в. о. завідувача (1994-1995), з 2005 р. – завідувач кафедри травматології, ортопедії і військово-польової хірургії ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Постійно надає консультативну допомогу хворим Вінницькій області з різними травмами і захворюваннями опорно-рухового апарату. Щорічно виконує понад 200 оперативних втручань з ендопротезування кульшового суглоба, коригуючих остеотомій проксимального відділу стегнової кістки, ін.

Напрямки наукових досліджень: діагностика і комплексне лікування родового паралічу верхніх кінцівок, діагностика та лікування остеомієліту хребта, профілактика та комплексне лікування хворих з наслідками пологової травми плечового сплетіння, хірургічне лікування вродженої й набутої косорукості.

Автор понад 200 наукових праць, у т. ч. співавтор підручників «Загальна хірургія» (1999, 2016, 2018), «Хірургія» (2004), «General Surgery» (2019) та ін.

Голова асоціації травматологів та ортопедів Вінницької області.

Література

1. Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : матеріали з історії університету / під ред. В. М. Мороза. – Вінниця, 1994. – Про В. О. Фіщенка. С. 165–166, [258 : фот.].
2. Володимир Олександрович Фіщенко // Ортопедия, травматология и протезирование. – 2016.– № 3. – С. 91 : фот.

☀ **17.09 – 55 років** тому народилася **Сарафинюк Лариса Анатоліївна** (17.09.1966, м. Вінниця), доцентка (2002), старша наукова співробітниця (2004), докторка біологічних наук (2011), професорка (2012).

Закінчила з відзнакою природничо-географічний факультет Вінницького державного педагогічного інституту (1988).

Старша лаборантка (1988-1995) і за сумісництвом – асистентка (1991-1992) кафедри анатомії і фізіології Вінницького педагогічного інституту, асистентка кафедри анатомії, фізіології та основ медичних знань (1995-1996) того самого закладу. Упродовж 1996-1999 рр. навчалася в цільовій аспірантурі з відривом від виробництва при науково-дослідному центрі ВНМУ ім. М. І. Пирогова. Старша викладачка (1999-2001), з 2001 р. – доцентка кафедри анатомії і фізіології ВДПУ імені Михайла Коцюбинського та за сумісництвом – старша наукова співробітниця, доцентка науково-дослідного центру ВНМУ ім. М. І. Пирогова. З 2011 р. – завідувачка кафедри фізичного виховання, лікарського контролю й лікувальної фізкультури ВНМУ ім. М.І. Пирогова.

Авторка понад 150 наукових праць, 6 патентів на корисну модель.

Членкиня спеціалізованих вчених рад Д 05.600.02 ВНМУ ім. М. І. Пирогова та Д 58.601.01 Тернопільського державного медичного університету імені І. Я. Горбачевського, членкиня редакційних колегій журналів «Вісник Вінницького національного медичного університету», «Вісник морфології», «Biomedical and Biosocial Anthropology».

Нагороджена грамотами управління освіти і науки Вінницької обласної державної адміністрації; Подякою Міністерства

охорони здоров'я України за вагомі досягнення у професійній діяльності та сумлінну працю (2016); Грамотою комітету з фізичної культури і спорту Вінницької облдержадміністрації.

Література

1. До 50-річчя доктора біологічних наук, професора Лариси Анатоліївни Сарафинюк = For the 50th anniversary doctor of biological sciences, professor Larisa Anatoliyivna Sarafynyuk // Вісник морфології. – 2016. – Т. 22, № 2. – С. 427–428.
2. Сарафинюк Лариса Анатоліївна [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра фізичного лікування та ЛФК : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/38bFWFK>. – Дата доступу : 04.11.2020. – Назва з екрана.

☀ **21.09 – 85 років** тому народився **Смольський Леонід Павлович** (21.09.1936, с. Нова Синявка Старосинявського р-ну Хмельницької обл.), анатом, кандидат медичних наук (1970), доцент (1977).

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут (1960).

Працював хірургом Глинської дільничної лікарні Роменського р-ну на Сумщині (1960-1961), хірургом Вінницької міської лікарні № 2 (1961). Із 1961 р. – у ВНМУ ім. М. І. Пирогова: в. о. асистента (1961-1964), асистент (1964-1976), доцент (з 1976 р.) кафедри нормальної анатомії; заступник декана педіатричного факультету (1977-1980), декан по роботі з іноземними студентами (з 1980 р.), вчений секретар Ради ректорів Вінницького вузівського центру (з 1975 р.). Заступник декана лікувального факультету (1987-1994), з 1994 р. – заступник декана медичного факультету № 1 ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Працював заступником редактора газети «Молодий медик», нині її куратор, член редакційно-видавничої групи університету. З ініціативи Л. П. Смольського в університеті проводяться соціологічні дослідження з питань організації навчального процесу та підготовки спеціалістів. Забезпечує постійний контакт колективу університету з засобами масової інформації з метою об'єктивного інформування громадськості про його діяльність. Організатор проведення університетських виставок творчих робіт студентів-художників, фотолюбителів, вишивальниць, тощо.

Напрямки наукової діяльності: порівняльно-анатомічний аспект будови м'язів нижніх кінцівок людини; вплив екстремальних факторів на репродуктивні органи.

Автор численних наукових праць та раціоналізаторських пропозицій, співавтор 2-х методичних посібників, підручника для студентів вищих медичних навчальних закладів «Анатомія людини».

Заслужений працівник освіти України (2003). Нагороджений знаком «Відмінник охорони здоров'я» (1980), медаллю «Ветеран праці» (1988), Почесними грамотами Міністерства охорони здоров'я та вищої освіти України.

Література

1. Вітаємо! : [про присвоєння Л. П. Смольському почесного звання «Заслужений працівник освіти України»] // Подолія. – 2003. – 27 трав.
2. Душа колективу : [про Л. П. Смольського] // Вінниччина. – 2003. – 8 лип. – С. 3.
3. Леонід Павлович Смольський: «У мене немає комплексів» : [бесіда з Л. П. Смольським] / Л. П. Смольський // Молодий медик. – 2006. – Верес. (№ 4). – С. 7 : фот.
4. Смольський Л. П. Леоніду Смольському – 80! : йому довелося і місяцями жити в лікарні, і пішки водити півтори сотні студентів

із Вінниці до Калинівки : [бесіда з Л. П. Смольським, доц., заст. декана мед. ф-ту № 1 ВНМУ ім. М. І. Пирогова] / Л. П. Смольський ; спілкувалась К. Баркалова // Молодий медик. – 2016. – верес. (№ 7). – С. 4–5 : фот.

5. Смольський Леонід Павлович [Електронний ресурс] // Книга педагогічної слави України : присвячується славним педагогам, майстрам освітянської справи : [офіц. веб-сайт МО освіти і науки України, Нац. акад. пед. наук України, Ін-ту інновац. технологій і змісту освіти]. – Електрон. текст. дані. – Київ, 2010. – Режим доступу : <https://bit.ly/3eotKm7>. – Дата доступу : 21.05.2013. – Назва з екрана.

☀ **24.09 – 85 років** тому народився **Крись-Пугач Анатолій Павлович** (24.09.1936, с. Прислuch Полонського р-ну Хмельницької обл. – 02.08.2015), дитячий ортопед-травматолог (1996), доктор медичних наук (1978), професор (1992).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1960).

Працював лікарем. З 1965 р. – в інституті травматології та ортопедії НАМН України : вчений секретар (1968-1970), керівник (1980-2007), з 2007 р. – науковий консультант клініки дитячої травматології та ортопедії. Головний дитячий ортопед-травматолог МОЗ України (1980-2005).

Вивчав вплив несприятливих чинників довкілля на виникнення та перебіг вроджених і набутих захворювань опорно-рухової системи, проблеми дитячого травматизму, пологових ушкоджень немовлят, дегенеративно-дистрофічні ураження суглобів у дітей і підлітків, системні диспластичні та пухлиноподібні захворювання скелета. Прооперував понад три

тисячі дітей та підлітків із тяжкими ураженнями опорно-рухової системи.

Автор понад 560 наукових праць, у т. ч. 8 монографій, 14 методичних рекомендацій, 12 авторських свідоцтв, 6 патентів.

Багато років був експертом ВАК України, членом президії правління Всеукраїнського наукового товариства ортопедів-травматологів, входив до атестаційної комісії МОЗ України, був науковим експертом вченої ради МОЗ України, членом Міжнародного товариства ортопедів-травматологів (SICOT), членом Американської академії ортопедів-хірургів (AOOS), членом редколегій журналів «Ортопедия, травматология и протезирование», «Вісник ортопедії, травматології та протезування», «Дитяча хірургія», «Травма».

Заслужений лікар України (1995).

Література

1. Анатолій Павлович Кризь-Пугач (1936-2015) // Травма. – 2015. – Т. 16, № 4. – С. 103–104 : портр.
2. Вітаємо з 75-річним ювілеєм провідного фахівця з дитячої ортопедії та травматології Кризь-Пугача Анатолія Павловича // Медик столиці. – 2011. – Жовт. (№ 10). – С. 3 : фот.
3. Гайко Г. В. Кризь-Пугач Анатолій Павлович / Г. В. Гайко // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2014. – Т. 15 : Кот-Куз. – С. 492 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/36N6tXr>.
4. Кризь-Пугач Анатолій Павлович // Вісник ортопедії, травматології та протезування. – 2011. – № 4. – С. 77–78.
5. Кризь-Пугач (Крисюк) Анатолій Павлович // Імена України 2007 : біогр. енцикл. слов. / Ін-т гуманітар. досліджень АН України ; уклад.: Л. Г. Андрієнко, С. А. Бакута, І. Д. Зосимович [та ін.]. – Київ : Фенікс, 2007. – С. 265–266.

☀ **26.09 – 65 років** тому народилася **Римша Софія Віталіївна** (26.09.1956, м. Вінниця), психіатриня, доцентка (1996), докторка медичних наук (2008), професорка (2012).

Закінчила з відзнакою Вінницький медичний інститут (1979).

Лікарка-інтерн (1979-1980), ординаторка (1980-1989) Вінницької обласної психіатричної лікарні ім. акад. А. І. Ющенка; асистентка кафедри психіатрії (1989-1995), завідувачка кафедри психіатрії та медичної психології (1995-2008), з 2008 р. – завідувачка кафедри психіатрії з курсом наркології ВНМУ ім. М.І. Пирогова.

Напрямки наукової діяльності: депресія і пов'язана з нею суїцидальна поведінка в дітей і підлітків; лікування та психосоціальна реабілітація хворих на шизофренію, ін.

Авторка понад 200 наукових праць, багатьох раціоналізаторських пропозицій.

Дійсний член Нью-Йоркської Академії Наук. Членкиня редколегії міжнародного науково-практичного журналу «Психиатрия, психотерапия и клиническая психология».

Література

1. Ключко В. Л. Вінницька психоневрологічна лікарня ім. акад. О. І. Ющенка. 1897-1997 : (іст. нарис) / В. Л. Ключко. – Вінниця, 1997. – Про Римшу С. В. С. 87, 94.
2. Римша Софія Віталіївна [Електронний ресурс] // Наукова діяльність : [сайт ВНМУ ім. М. І. Пирогова]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/38ZgDXB>. – Дата доступу : 04.11.2020. – Назва з екрана.
3. Софія Віталіївна Римша: «Суспільство нічого тобі не винне. Ти можеш узяти бажане, змінивши щось у собі» : [бесіда з зав. кафедри психіатрії та мед. психології С. В. Римшею] / Римша С. В. ; спілкувалась В. Родінкова // Молодий медик. – 2000. – Листоп. (№ 9). – С. 6.

☀ **26.09 – 105 років** тому народився **Шалковський Іван Григорович** (26.09.1916, с. Оленівка Вінницького р-ну Вінницької обл. – 10.11.1998, м. Київ), хірург, організатор охорони здоров'я.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1941).

Під час Другої світової війни – червоноармієць, начальник санітарної служби партизанського загону. Упродовж 1944-1951 рр. – головний лікар Брацлавської лікарні на Вінниччині. Згодом очолив Вінницький обласний відділ охорони здоров'я. На цій посаді сприяв зародженню організаційно-методичної служби, яка стала основою розвитку охорони здоров'я області. Ініціював створення медичних профілакторіїв на молочнотоварних фермах, велику увагу надавав будівництву фельдшерсько-акушерських пунктів та їхньому облаштуванню. Вагомим досягненням у боротьбі за здоров'я дітей стало рекордне зниження смертності немовлят.

У 60-х рр. працював на посаді заступника міністра охорони здоров'я УРСР, начальником 4-го головного управління МОЗ УРСР. Упродовж 1970–1987 рр. був головою Української республіканської ради управління курортами профспілок. У 1986 р. під час трагічних подій на ЧАЕС оперативно організував розміщення вагітних жінок та жінок з маленькими дітьми з Чорнобиля, Прип'яті та прилеглих до них населених пунктів. За його сприяння з'явилися такі славетні курорти як Трускавець, Моршин, Миргород, Куяльник та інші. Співавтор книги «Профсоюзные здравницы Украины» (1987).

Нагороджений орденом Леніна. На фасаді будинку лікарні у смт Брацлав на честь І. Г. Шалковського встановлено меморіальну дошку.

Література

1. Голяченко О. М. Іван Шалковський // Лікарі Вінниччини / О. М. Голяченко. – Тернопіль, 1999. – С. 46–50 : фот.
2. Голяченко О. Післявоєнний прорив : [про І. Г. Шалковського] // Лікарі Вінниччини / О. Голяченко. – Чортків, 1995. – Ч. 2. – С. 4–5 : фот.
3. Шалковский Иван Григорьевич [Електронний ресурс] // Память народа 1941–1945 : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/2tmNMKE> (дата звернення: 01.02.2020), вільний. – Назва з екрана.
4. Шалковський І. Г. Для матерів з дітьми : [бесіда з головою Укр. респ. ради з упр. курортами профспілок І. Г. Шалковським] / І. Г. Шалковський ; бесіду вела В. Скоропадська // Радянська Україна. – 1986. – 11 лип. (№ 157). – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/3atUprg>.
5. Шалковський Іван Григорович (1916–1998) // Засновники та визначні діячі курортів України / за ред. М. В. Лободи. – Київ, 2011. – С. 79.

Ж О В Т Е Н Ь

**Пам'ятник М. І. Пирогову
на території університету**

Фото Л. В. Сухаревої
та з сайту: <https://bit.ly/3lYfdAz>

Спогад –
Осінній, теплий.
Побачу, почую – і забуду.
Так я кажу тобі привіт,
А так – прощай.
Ми...

*Випускниця університету,
Мусаєва Гюлане*

☀ **04.10 – 85 років** тому народився **Чекман Іван Сергійович** (04.10.1936, с. Чаньків, Дунаєвецького р-ну, Хмельницької обл. – 26.10.2019, м. Київ), фармаколог, доктор медичних наук (1973), професор (1976),

Закінчив Кам'янець-Подільське медичне училище (1955). Навчався у Вінницькому медичному інституті (1955-1958), закінчив Тернопільський медичний інститут (1961).

Працював головним лікарем дільничної лікарні у Волочиському районі Хмельницької обл. (1961-1963). З 1966 р. – у Київському медичному інституті (нині – Національний медичний університет імені О. О. Богомольця). Один із засновників фармацевтичного факультету НМУ імені О. О. Богомольця. Аспірант (1963-1966), асистент (1966-1969), доцент (1969-1972), завідувач (з 1974 р.) кафедри фармакології та клінічної фармакології Національного медичного університету ім. О. О. Богомольця, водночас з 1987 р. – директор Київського науково-дослідного інституту фармакології та токсикології.

Наукові дослідження в галузі загальної, спеціальної, клінічної та радіаційної фармакології, фармації, токсикології і фітотерапії. Проводив дослідження з нових напрямків науки: фізико-хімічна фармакологія, квантова фармакологія і нанофармакологія. Вперше встановив провідну роль комплексотворення лікарських засобів з компонентами біомембран, як тригерний механізм первинного фармакологічного ефекту, що дозволило вирішувати фундаментальні питання загальної і клінічної фармакології серцево-судинних, нейротропних і метаболічних препаратів. Вивчав фармакологію препаратів рослинного походження. Встановив, що ефірні олії рослин мають властивість утворювати комплекси з ксенобіотиками,

зменшувати їх токсичність та виводити з організму. Розробив композиції ефірних олій рослин і запропонував їх для застосування в клінічній практиці. Отримав оригінальний препарат рослинного походження – карбюлозу, що виводить радіонукліди, нітрати і солі важких металів з організму. Препарат було рекомендовано МОЗ України для широкого застосування в клінічній практиці. Дослідженнями з квантової фармакології встановив, що специфічна активність медикаментів зумовлена наявністю та особливістю розміщення реакційних центрів їх молекули, від чого залежить лікувальна активність медикаментів. Проводив пошук антидотів проти хімічних речовин аліфатичної структури, фосфорорганічних похідних та ін. На основі біокисних метал-силікатних сполук розробив оригінальні препарати, які не мають аналогів у світі та які можна застосовувати для дезінфекції, дезактивації та ідентифікації різних хімічних речовин.

Автор понад 1075 наукових праць, у т. ч. 42 монографій, 14 довідників, 24 підручників, 7 посібників для студентів, 3 словників, 27 методичних рекомендацій, 79 патентів.

Член-кореспондент НАН України (1991) і НАМН України (1993). Лауреат Державної премії України (1986). Заслужений діяч науки і техніки України (1999).

Література

1. До 80-річчя від дня народження Чекмана Івана Сергійовича // Фітотерапія. Часопис. – 2016. – № 4. – С. 85–88.
2. Зайченко Г. В. Пам'яті члена-кореспондента НАН і НАМН України, професора, доктора медичних наук Івана Сергійовича Чекмана / Г. В. Зайченко, Н. О. Горчакова // Фітотерапія. Часопис. – 2019. – № 4. – С. 88–90 ; Фармакологія та лікарська токсикологія. – 2019. – № 5. – С. 375–378.
3. Іван Сергійович Чекман – Вчений, Вчитель, Людина // Мистецтво лікування. – 2019. – № 7. – С. 63–64.

☀ **13.10 – 100 років** тому народився **Парамей Володимир Трохимович** (13.10.1921, с. Гусятин, Чемеровецького р-ну Кам'янець-Подільської, нині Хмельницької обл. – 2003, м. Москва), офтальмолог, доктор медичних наук.

У 1941 р. закінчив 4 курси Вінницького медичного інституту (1942).

У перші дні війни вступив до народного ополчення, брав участь у боях. На території Запорізької обл. був поранений і контужений. У 1943 р. переніс важку форму висипного тифу. У квітні 1944 р. Чемеровецьким районним військкоматом призваний до Червоної армії. В листопаді 1945 р. демобілізувався. Закінчив Львівський медичний інститут (1947).

Працював головним лікарем районної лікарні у Львівській обл. (1947–1950). Клінічний ординатор кафедри очних хвороб Львівського медичного інституту (1950–1953). Асистент кафедри офтальмології Івано-Франківського медичного інституту (1953–1962). Доцент (1962), перший завідувач кафедри очних хвороб (1963–1996), декан лікувального факультету (1965–1966) Гродненського медичного інституту. Протягом 34-х років очолював правління Гродненського відділення наукового товариства офтальмологів.

Основні напрямки наукових досліджень: терапія туберкульозно-алергічних процесів, опіків очей; світлотерапія дистрофій очного дна; оперативне лікування катаракти, глаукоми, косоокості, короткозорості; діагностика пухлин головного мозку; пересадка штучного кришталика. Автор понад 140 наукових праць.

Нагороджений орденами Червоного Прапора, Червоної Зірки (1945), Вітчизняної війни 1-го ступеня (1985), медалями

«За бойові заслуги», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», «Ветеран праці» та ін., Почесною Грамотою Верховної Ради БРСР, знаками «Відмінник охорони здоров'я», «Винахідник СРСР», ін. державними нагородами.

Похований у м. Москві.

Література

1. Держ. архів Вінниц. обл., ф. Р-5264, оп. 1, спр. 1, арк. 1–13.
2. Онощенко А. И. Учитель, колега, ветеран : (к 95-летнему юбилею проф. В. Т. Парамея) / А. И. Онощенко, Э. А. Анин, С. Н. Ильина // Журнал Гродненского государственного медицинского университета. – 2006. – № 4. – С. 129–131.
3. Парамей Владимир Трофимович // Гарелик П. В. 50 лет Гродненскому государственному медицинскому университету: события и биографии / П. В. Гарелик, Е. М. Тищенко. – Гродно : ГрГМУ, 2008. – С. 347.
4. Парамей Владимир Трофимович // Профессора и доктора наук Гродненского государственного медицинского университета : [1958-2013] : биограф. справ. / В. А. Снежицкий, Е. М. Тищенко. – Гродно : ГрГМУ, 2013. – С. 173–175.
5. Парамей Уладзімір Трафімавіч // Беларуская энцыклапедыя : у 18 т. – Мінск, 2001. – Т. 12. – С. 88.

☀ **17.10 – 60 років** тому народився **Власенко Олег Володимирович** (17.10.1961, с. Орловець Городищенського р-ну Черкаської обл.), доцент (1996), доктор медичних наук (2013), професор (2015), проректор з наукової роботи ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1984).

Лікар-інтерн Київської обласної лікарні (1984-1985). У ВНМУ ім. М. І. Пирогова: лаборант (1985-1987), асистент (1987-1995), аспірант (1989-1992), доцент (1995-2015), професор (з 2015 р.) кафедри нормальної фізіології; заступник декана (2000-2001), декан (2001-2016) медичного факультету № 2; з 10.11.2016 р. – проректор з наукової роботи.

Напрямки наукової діяльності: роль моторних ядер таламусу в здійсненні міжцентральної взаємодії і організації програм автоматизованих рухів, нейронні механізми формування рухових програм в моторній корі щурів, ін.

Автор численних наукових праць, патентів, нововведень. Співавтор навчальних посібників «Фізіологія нервової системи» (2001), «Фізіологія. Короткий курс» (2019), «Физиология дыхания» (2010).

Успішна наукова діяльність О. В. Власенка у 1994-1996 рр. була відзначена стипендією Кабінету Міністрів України для молодих вчених. Нагороджений Почесною грамотою Міністерства освіти України (1996), Почесними грамотами МОЗ України (2001, 2011), Подякою Вінницької обласної державної адміністрації (1997), Грамотою Вінницької міської ради (2016), знаком «Відмінник освіти України» (1998).

Література

1. Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : матеріали з історії університету / під ред. В. М. Мороза. – Вінниця, 1994. – Про Власенка О. В. С. 44, 47, 50.
2. Власенко Олег Володимирович [Електронний ресурс] // Наукова діяльність : [сайт ВНМУ ім. М. І. Пирогова]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/2TY36an>. (дата звернення : 15.10.2020), вільний. – Назва з екрана.

☀ **26.10 – 150 років** тому народився **Савостьянов Олександр Олександрович** (14(26).10.1871, м. Одеса – 22.02.1947, м. Париж, Франція), професор, ботанік, дослідник флори Поділля й Вінниччини, український агроном, краєзнавець, громадський діяч.

Закінчив Київський університет Св. Володимира (1895), Новоолександрійський інститут сільського господарства та лісівництва (1898) і працював на кафедрі того самого інституту (1898-1902).

З 1902 р. – Почесний мировий суддя Гайсинської округи (1902), Гайсинський повітовий предводитель дворянства (1907-1917). З 1924 р. – науковий консультант Кабінету виучування Поділля. У 20-ті рр. 20 ст. – заступник завідувача агровідділу Вінницького відділу цукротресту; член бюро секції наукових працівників міста; профспілки працівників освіти «Робос»; лектор ботаніки, член вченої ради Вінницького фармацевтичного технікуму; голова ботанічної секції Вінницької філії вченого сільськогосподарського комітету.

Організатор і перший завідувач кафедри біології (1934-1941; 1942-1943) Вінницького державного медичного інституту.

Численні наукові праці здебільшого у галузі ботаніки, агрономії, краєзнавства, зокрема «Дика рослинність Поділля» (1925), «Ботанічні екскурсії в околицях Вінниці» (1933).

Почесний громадянин м. Гайсин, нині місто Вінницької обл. (1916). Голова м. Вінниця (1941-1943).

У грудні 1943 р. емігрував за кордон. Помер у Парижі. Похований на кладовищі Сент-Женев'єв-де-Буа.

Література

1. Івасик М. О. О. Савостьянов : [до 70-річчя від дня народж.] / М. Івасик // Більшовиц. правда. – 1941. – 29 берез. – С. 2 : портр.

2. Кокус В. В. О. О. Савостянов – дослідник флори Поділля / В. В. Кокус // Роль краєзнавства у соціально-економічному і культурному розвитку регіону : матеріали III Міжнар. наук.-практ. конф., 10–12 жовт. 2012 р. – Вінниця, 2013. – С. 193–195.
3. Кокус В. В. Перший завідувач кафедри біології Вінницького медичного інституту О. О. Савостянов: ботанічні екскурсії і не тільки... / В. В. Кокус // Вісник Вінниц. нац. мед. ун-ту. – 2018. – Т. 22, № 3. – С. 572–576.
4. Професор Савостянов Олександр Олександрович : біобібліогр. покажч. / уклад. О. А. Юрчишина, В. В. Кокус ; відп. за вип. Н. М. Кравчук. – Вінниця, 2020. – 76 с. : фот. – (Серія «Історія ВНМУ ім. М. І. Пирогова»). – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/3kwXPBb>.
5. Савостянов Олександр Олександрович // Гальчак С. Д. Розвиток краєзнавства у Східному Поділлі: XIX – поч. XXI ст. : монографія / Сергій Гальчак. – Вид. 2-ге, доп. – Вінниця : Меркюрі-Поділля, 2013. – С. 752–753.
6. Савостянов О. О. // Кафедра медичної біології Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова : історичний нарис до 80-річчя створення / під заг. ред. проф. Р. П. Пісун. – Вінниця, 2014. – С. 24–25.

☀ **27.10 – 95 років** тому народився **Грешило Михайло Сергійович** (27.10.1926, с. Лукашенківське Середино-Будського р-ну, нині Сумської обл. – 03.11.2016, м. Хмельницький), педіатр, доктор медичних наук (1975), професор (1979).

Закінчив Львівський медичний інститут (1951).

Працював лікарем. Аспірант Київського медичного інституту ім. О. О. Богомольця (1958-1962). Асистент Донецького медичного інституту ім. М. Горького

(1962-1963), лікар-педіатр Львівської обласної дитячої лікарні та міської поліклініки № 10 (1963-1966). Асистент (1966-1976), доцент (1976-1978), професор (1978) кафедри дитячих інфекційних хвороб Вінницького медичного інституту. Завідувач кафедри дитячих хвороб Полтавського медичного інституту (1978-1983). Завідувач (1983-1993), професор (1993-1997) кафедри педіатрії факультету удосконалення лікарів, з 1997 р. – професор курсу педіатрії кафедри № 2 терапевтичних дисциплін факультету удосконалення лікарів, з 2007 р. – професор кафедри педіатрії факультету післядипломної освіти (м. Хмельницький). Автор понад 150 наукових праць, 15 навчально-методичних посібників та 6 монографій з актуальних питань педіатрії та сімейної медицини. Ідентифікував раніше невідомі у лікарській практиці шуми серця у дітей, виявив атипові форми клінічного прояву сепсису, асоційовану сальмонельозну інфекцію у дітей раннього віку, обґрунтував відновну фазу гемостазу, гемолітико-уремічний синдром, запропонував напрями боротьби з дитячою смертністю. Автор нової класифікації пієлонефриту.

Учасник Другої світової війни. Брав участь у визволенні від окупантів України та Білорусії. Автор 4 поем, героїчної повісті «Подвиг в ім'я життя», автобіографічного роману «Обпаленні війною».

Нагороджений орденом Червоної Зірки (1979), медаллю «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1945), багатьма ювілейними медалями, ін. державними нагородами.

Література

1. Вітаємо з ювілеєм Михайла Сергійовича Грешила // Современная педиатрия. – 2016. – № 6. – С. 18.
2. Каблукова О. К. Грешила Михайло Сергійович / О. К. Каблукова // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 6 : Го-Гю. – С. 417–418 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/3favQGA>.

3. Пам'яті професора Грешило Михайла Сергійовича : 3 листопада 2016 року пішов із життя вчений, доктор медичних наук, професор і видатна людина М. С. Грешило // Молодий медик. – 2016. – Листоп. (№ 9). – С. 8 : фот.

☀ **28.10 – 65 років** тому народився **Власов Василь Володимирович** (28.10.1956, м. Чернівці), хірург вищої кваліфікаційної категорії, доктор медичних наук, професор.

Закінчив з відзнакою Чернівецький державний медичний інститут (1979).

З 1980 р. працював хірургом хірургічного відділення Хмельницької обласної клінічної лікарні. З 2002 р. – на посаді асистента, згодом – доцента, професора кафедри хірургії факультету післядипломної освіти ВНМУ ім. М. І. Пирогова (м. Хмельницький). Хірург центру екстреної медичної допомоги та медицини катастроф (м. Хмельницький) та хірург відділення реконструктивної хірургії і гнійних перитонітів з центром гострих шлунково-кишкових кровотеч Хмельницької обласної лікарні.

Автор понад 250 наукових праць, 23 винаходів, 50 раціоналізаторських пропозицій. Розширив сучасні уявлення про етіологію, патогенез, методи лікування і профілактику гриж.

Дійсний член Європейської асоціації герніологів (EHS), почесний член Польського товариства гриж, член ГО «Українська асоціація хірургів-герніологів». Член-кореспондент Академії медико-технічних наук України (1997). Член редколегії журналу Буковинської державної медичної академії та наукового товариства анатомів, гістологів, ембріологів і топографоанатомів України «Клінічна анатомія та оперативна хірургія». Член асоціації хірургів-герніологів та баріатричних хірургів України.

З 1994 р. – секретар обласного наукового товариства хірургів Хмельницької області, двічі обирався членом правління республіканського наукового товариства хірургів.

Заслужений лікар України (2002). Нагороджений дипломом лауреата Міжнародного Академічного Рейтингу популярності «Золота Фортуна» (2004). Занесений на обласну Дошку Пошани «Кращі люди Хмельниччини» (2005).

Література

1. Власов Василь Володимирович [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енцикл. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: (дата звернення: 16.11.2020), вільний. – Назва з титул. екрана.
2. Власов Василь Володимирович [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Факультет післядипломної освіти : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/3lDiPYn>. – Дата доступу : 16.11.2020. – Назва з екрана.
3. Власов Василь Володимирович : персон. бібліогр. покажч. / Упр. охорони здоров'я Хмельниц. облдержадмін., Хмельниц. обл. наук. мед. б-ка ; ред. І. М. Козак, уклад. Л. Л. Саксонік. – Хмельницький : [б. в.], 2006. – 52 с. : фот.
4. Суходоля А. І. Перше повноліття заслуженого лікаря України, доктора медичних наук Власова В. В. / А. І. Суходоля [та ін.] // Клінічна анатомія та оперативна хірургія. – 2007. – Т. 6, № 31. – С. 123–124.

 25 років тому (жовтень 1996 р.) створена **кафедра терапевтичної стоматології ВНМУ ім. М. І. Пирогова.**

Література

1. Кафедра терапевтичної стоматології [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/2GtFasf>. – Дата доступу : 04.11.2020. – Назва з екрана.

**Скульптура М. І. Пирогова
у холі морфологічного корпусу
університету**

Фото Л. В. Сухаревої;
з сайту: <https://bit.ly/35NwAOP>

ПЛАЧЕ ОСІНЬ

Плаче пізня осінь голосами скрипки.
шаленіє вітер за вікном, голосить.
Краплями дощу вмиває кожну шибку.
може то й не дощ, а мої сльози.

Може то й не дощ, а мої сльози,
що такі гіркі й такі солоні.
О, якби ж то були світанкові роси!
Хай би впали ніжно на долоні.

*бібліотекар I категорії
Лізановська Лілія Федорівна*

☀ **08.11 – 100 років** тому народився **Сардак Григорій Антонович** (08.11.1916, м. Великий Токмак, нині м. Токмак Запорізької обл. – 20.08.2001, м. Тернопіль), хірург, доцент (1958), доктор медичних наук (1965), професор (1966).

Закінчив Донецький медичний інститут (1940).

Працював завідувачем сільської лікарської дільниці в с. Кам'янка на Луганщині. Молодший лікар полку, ординатор хірургічного відділення шпиталю 8-го стрілецького корпусу (1940-1941). Під час оточення 6-ї і 12-ї армій Південно-Західного фронту в серпні 1941 р. пораненим потрапив у полон. Перебував в таборах для військовополонених в містах Умань і Вінниця. Після втечі з полону працював ординатором хірургічного відділення міської лікарні у м. Великий Токмак (1941-1942), головним лікарем і завідувачем хірургічного відділення лікарні в с. Чернігівка Запорізької обл. (1942-1943). У вересні 1943 р. разом з дружиною і донькою був вивезений нацистами до табору на територію Польщі. Після втечі мешкали у с. Миклашів Львівської обл. Після держперевірки НКВС працював начальником санітарного відділу управління перевірконо-фільтраційного табору № 0319 НКВД СРСР в Москві (1944-1945). Головний лікар лікарень і завідувач хірургічних відділень у містах Вінники (1945-1953) та Золочів Львівської обл. (1953-1954).

Асистент шпитальної хірургічної клініки Станіславського медичного інституту (1954-1957), доцент кафедри факультетської хірургії Івано-Франківського медичного інституту (1957-1965), завідувач кафедри шпитальної хірургії Вінницького медичного інституту (1965-1974), з 1974 р. – завідувач кафедри факультетської хірургії Тернопільського медичного інституту.

Автор понад 150 наукових праць. Зробив суттєвий внесок у розробку питань діагностики, клініки й лікування гострої патології органів грудної та черевної порожнини.

Був почесним членом правління Українського республіканського наукового товариства хірургів.

Відмінник охорони здоров'я. Нагороджений медалями «За трудову доблесть», «За оборону Києва», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» та ін. державними нагородами.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 926, арк. 702–747.
2. Байцар А. Видатні винниківчани: професор Григорій Сардак / А. Байцар // Інформаційно-розважальний портал «Винники Plus». – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/32j83yN>. – Дата доступу : 06.11.2020. – Назва з екрана.
3. Заблоцький А. Сімсот сердець професора / А. Заблоцький // Комсомольське плем'я. – 1969. – 1 лип. (№ 76).
4. Кіт О. Пам'яті вчителя професора – Григорія Сардака : до десятих роковин від дня смерті / О. Кіт // Медична академія. – 2011. – 6 серп. (№ 15). – С. 5 : фот.
5. Пам'яті Григорія Антоновича Сардака // Шпитальна хірургія. – 2001. – № 4. – С. 133.
6. Сардак Г. А. Цілющий скальпель : [бесіда з проф. Г. А. Сардаком] / Г. А. Сардак ; кор. В. Процарук // Вінницька правда. – 1971. – 7 лют. (№ 32).

☀ **10.11 – 90 років** тому народився **Ситник Іван Артемович** (10.11.1931, с. Стрільчинці Немирівського р-ну Вінницької обл. – 12.04.2012, м. Вінниця), акушер-гінеколог, доктор медичних наук (1989), професор (1991).

Закінчив Вінницький державний медичний інститут (1956). Працював головним лікарем та хірургом Велико-Севаст'янівської дільничної лікарні Христинівського району на Черкащині (1956-1960). Навчався в клінічній ординатурі кафедри акушерства та гінекології № 1 Київського медичного інституту ім. О. О. Богомольця (1960-1962). Асистент (1962-1975), доцент (1975-1989), професор (1989-2011) кафедри акушерства та гінекології Вінницького національного медичного університету.

Автор 135 наукових праць, у т. ч., 3 монографій, 2 винаходів, 40 раціоналізаторських пропозицій.

Література

1. Сахарова М. П. Іван Артемович Ситнік [Відео] / М. П. Сахарова ; Наук. б-ка ВНМУ ім. М. І. Пирогова. – Вінниця, 2018. – Розмір 174 Мб, 04:08 хв. – Режим доступу: <https://bit.ly/331IuCS>.
2. 75 років на захисті материнства : бібліогр. покажч. з нагоди заснування каф. акушерства і гінекології № 1 / ВНМУ ім. М. І. Пирогова, Наук. б-ка, каф. акушерства і гінекології №1 ; уклад.: Н. М. Кравчук, Г. М. Старчеус, Г. В. Чайка ; відп. за вип. Л. І. Шпукал. – Вінниця, 2009. – Про І. А. Ситника. С. 11.

☀ **11.11 – 100 років** тому народився **Шеверда Михайло Григорович** (11.11.1921, с. Рогінці Талалаївського р-ну Сумської обл. – 2003), терапевт, доктор медичних наук (1974), доцент (1974), професор (1976).

Закінчив Роменську фельдшерсько-акушерську школу (1940), з відзнакою – Вінницький медичний інститут (1957).

Працював завідувачем фельдшерсько-акушерського пункту у рідному селі (1940). Із 1956 р. – у ВНМУ ім. М. І. Пирогова: лаборант (1956-1957), старший лаборант (1957), аспірант (1957-

1959), асистент (1959-1973), доцент (1973-1975) кафедри факультетської терапії. Професор кафедри пропедевтичної терапії (1975-1977), професор (1977), завідувач (1977-1982) кафедри шпитальної терапії № 2, завідувач кафедри внутрішніх хвороб № 3 (1982-1988). Завідувач (1988-1991), професор (1991-2003) кафедри шпитальної терапії № 2. Засновник лікувального відділу та перший проректор з лікувальної роботи ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Напрямки наукових досліджень: діагностика та лікування внутрішніх захворювань. Автор численних наукових праць та раціоналізаторських пропозицій.

Учасник Другої світової війни. Старший лейтенант медичної служби.

Нагороджений орденами Червоної Зірки (1944), Вітчизняної війни 2-го ступеня (1945), медалями «За відвагу» (1943), «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1945), «За оборону Сталінграда» (1942), «За взяття Кенігсберга» (1945), «За перемогу над Японією» (1945), знаком «Відмінник охорони здоров'я» (1972) та багатьма ювілейними медалями.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 2932, т. 2, арк. 1–131.
2. Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : матеріали з історії університету / під ред. В. М. Мороза. – Вінниця, 1994. – С. 10, 75, 81–82, 90–91, [259 : фот.]
3. Шеверда Михайло Григорович // Переможці : учасники бойових дій Другої світової і Великої Вітчизняних воєн, які померли в повоєнний період, та ті, що проживають на території області. Вінницька область. / упоряд. В. Є. Харчук, О. Д. Вершигора, О. Д. Конверський [та ін.]. – Вінниця, 2007. – Т. 1 – С. 174. – (Книга пам'яті України).

☀ **12.11 – 75 років** тому народився **Плавський Микола Вікторович** (12.11.1946), нейрохірург вищої кваліфікаційної категорії.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1973).

З 1977 р. працює в Інституті нейрохірургії ім. акад. А. П. Ромоданова НАМН України – лікар відділу нейрохірургії дитячого віку.

Основні напрямки наукової діяльності: нейроонкологія, дитяча нейрохірургія нейротравматологія. Автор понад 50 наукових праць.

Лауреат Державної премії України (2001).

Література

1. Інститут нейрохірургії ім. акад. А. П. Ромоданова : історія та особистості / під ред. Ю. П. Зозулі, В. І. Цимбалюка. – Київ : Друк. держ. мед. ун-ту ім. І. Я. Горбачевського, 2006. – Про М. В. Плавського. С. 26, 31, 61, 322 : фот.

☀ **21.11 – 100 років** тому народився **Вовк Михайло Прокопович** (21.11.1921, с. Війтівка, нині Суворівське Тульчинського р-ну Вінниц. обл. – 13.07.1996, смт Чинадієве Мукачівського р-ну Закарпатської обл.), лікар, поет.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1951).

Працював лікарем-кардіологом, завідувачем реабілітаційного відділення санаторію «Карпати». Учасник Другої світової війни.

Член Національної спілки письменників України з 1995 р. Видав путівник «Санаторій «Карпати» (Ужгород, 1982). Писав переважно гумор і сатиру. Автор збірок «Шелест нив» (1959),

«Не туди путівка» (1971), «Золоті пальці» (1979), «Ескулапи і пацієнти» (1987), «А ми сміялися і будемо сміятися» (1991), ін.

Література

1. Малець Л. Фонендоскоп і... перо // Друг читача. – 1987. – 14 трав.
2. Муляр Я. Влучними стрілами / Я. Муляр // Вінницька правда. – 1971. – 9 лип.
3. Подолинний А. М. Вовк Михайло Прокопович / А. М. Подолинний // 3-над Божої ріки : літ. біобібліогр. слов. Вінниччини / заг. ред., упоряд. А. М. Подолинний. – 2-ге вид., перероб. і допов. – Вінниця, 2001. – С. 51 ; Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2005. – Т. 4 : В-Вог. – С. 678 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/2UMR0AZ>.

☀ **22.11 – 95 років** тому народився **Доценко Олександр Петрович** (22.11.1926, м. Хмільник, нині Вінницької обл. – 19.02.1991, м. Одеса), лікар, доктор медичних наук (1968), професор (1971).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1951).

Працював лікарем. З 1957 р. – в Одеському медичному інституті (з перервою), завідувач кафедри хірургічних хвороб № 1 (з 1975). Директор шпиталю в Ефіопії (1972–1975).

Вивчав зміни функцій гематоенцефалічного бар'єру при закритій черепно-мозковій травмі; питання діагностики та лікування раку легень, кишківника, жовчного міхура, опікової хвороби, гастродуоденальних виразок, застосування гелій-неонового лазера в комплексному лікуванні осіб з виразковою хворобою шлунка і дванадцятипалої кишки.

Лауреат Державної премії УРСР у галузі науки і техніки (1990).

Література

1. Білоконенко С. П. Доценко Олександр Петрович / С. П. Білоконенко, В. Є. Малярєнко // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2008. – Т. 8: Дл-Дя. – С. 359 : портр. Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/3li20Cf>.

☀ **22.11 – 95 років** тому народилася **Решоткіна Лариса Порфирівна** (22.11.1926, м. Нікополь Дніпропетровської обл.), педіатриня, доцентка (1964), докторка медичних наук (1969), професорка (1969).

Навчалася у Дніпропетровському медичному інституті, закінчила з відзнакою Чернівецький медичний інститут (1949).

Клінічний ординатор кафедри педіатрії Чернівецького медичного інституту (1949-1962), в. о. доцента (1962-1963), доцент (1963-1966), завідувач (1966-1973) кафедри педіатрії Івано-Франківського медичного інституту. Завідувачка кафедри пропедевтичної і факультетської педіатрії (1973-1992), з 1992 р. – професорка кафедри педіатрії Вінницького медичного інституту. Протягом 2004-2011 рр. – професорка кафедри післядипломної освіти за фахом «Загальна практика – сімейна медицина», цикл «Педіатрія».

Упродовж багатьох років була консультанткою у відділеннях з найбільш важким контингентом хворих: у відділеннях анестезіології та інтенсивної терапії, патології новонароджених і недоношених, патології дітей раннього віку. Зробила вагомий внесок у розвиток вітчизняної неонатології.

Наукові дослідження присвячені актуальним питанням педіатрії і неонатології: лікуванню і реабілітації дітей з бронхолегеневою патологією, лікуванню і виходжуванню недоношених дітей та дітей із затримкою внутрішньоутробного розвитку та ін.

Багаторічні наукові й клінічні дослідження знайшли своє відображення у 132 наукових працях, 2 монографіях, численних методичних рекомендаціях для педіатрів, а також інформаційних листках та раціоналізаторських пропозиціях.

Нагороджена медалями «За трудову відзнаку» (1966), «Ветеран праці» (1985), «За доблесну працю», знаком «Відмінник охорони здоров'я», Почесною грамотою МОЗ УРСР (1984).

Література

1. Вітаємо з 90-літнім ювілеєм професора Решоткіну Ларису Порфиріївну // Перинатологія та педіатрія. – 2016. – № 4. – С. 11.
2. Решоткіна Лариса Порфиріївна : (до 80-річчя від дня народж.) // Молодий медик. – 2006. – Груд. (№ 6). – С. 5.
3. Лариса Порфирівна Решоткіна // Неонатологія, хірургія та перинатальна медицина. – 2011. – Т. 1, № 2. – С. 168–169.
4. Лариса Порфирівна Решоткіна // Педіатрія, акушерство та гінекологія. – 2012. – Том 74, № 1. – С. 62.
5. Професору Ларисі Порфиріївні Решоткіній – 90 // Молодий медик. – 2016. – Груд. (№ 10). – С. 5 : фот.
6. Лариса Порфирівна Решоткіна : (до 85-річчя від дня народж.) // Педіатрія, акушерство та гінекологія. – 2012. – Т. 74, № 1. – С. 62.
7. Решоткіна Лариса Порфиріївна // Современная педиатрия. – 2007. – № 1. – С. 10
8. Сергієнко В. Учитель і наставник : [про проф. Л. П. Решоткіну] / В. Сергієнко // Молодий медик. – 1982. – 18 черв. (№ 23/24). – С. 4.

☀ **23.11 – 100 років** тому народився **Гнатюк Олександр Іванович** (23.11.1921, с. Животівка нині Оратівського р-ну Вінницької обл. – 2015, м. Вінниця), педіатр, доктор медичних наук (1966), професор (1967).

Закінчив Харківську фельдшерсько-акушерську школу (1940). Протягом 1941-1945 рр. – військовий фельдшер на фронтах Другої світової війни. У 1952 р. закінчив Харківський медичний інститут, де відтоді й працював: аспірант (1952-1954), асистент (1954-1959), в. о. доцента (1959-1961), старший науковий співробітник (1962-1964) кафедри педіатрії Харківського медичного інституту. В. о. завідувача кафедри педіатрії (1964-1965); завідувач кафедри дитячих хвороб педіатричного факультету (1965-1990); в. о. завідувача (1990-1991), професор (1991-2014) кафедри педіатрії № 2 ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Основні напрямки наукових досліджень: вивчення особливостей перебігу гломерулонефриту та інфекцій сечових шляхів у дітей, розробка питань реабілітації та диспансеризації дітей з захворюваннями органів сечовидільної системи. Автор численних наукових праць і раціоналізаторських пропозицій.

Був головою Вінницького обласного товариства дитячих лікарів.

Нагороджений орденами Червоної Зірки (1942), Вітчизняної війни II ступеня (1943), Богдана Хмельницького III ступеня (2003), медаллю «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.». Відмінник охорони здоров'я (1979), лауреат Державної премії УРСР в галузі науки і техніки за підготовку підручника «Дитячі хвороби» (1979).

Література

1. Войтенко Н. Попрощалися із професором : [пішов з життя проф. О. Гнатюк] / Н. Войтенко // Обрії Оратівщини. – 2015. – 11 черв. : фот.
2. Олександр Іванович Гнатюк : (до 85-річчя від дня народж.) // Вісник Вінницького національного медичного університету. – 2007. – Т. 11, № 1/2. – С. 456 : фот.
3. Олександр Іванович Гнатюк : до 85-річчя від дня народж. // Молодий медик. – 2006. – Груд. (№ 6). – С. 4 : портр.
4. Професору О. І. Гнатюку – 60 років / фот. К. Токар // Молодий медик. – 1981. – 20 листоп. (№ 38).
5. Процек О. Г. Гнатюк Олександр Іванович / О. Г. Процек // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 5: Вод-Гн. – С. 710 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/2NehEzF>.
6. Смольський, Л. Лікар, науковець, педагог : [про проф. О. І. Гнатюка] / Л. Смольський // Молодий медик. – 1975. – 29 квіт. (№ 17). – С. 1.

☀ **27.11 – 100 років** тому народився **Лановий Іван Дем'янович** (27.11.1921, с. Брикуля, нині Шепетівського р-ну Хмельницької обл. – 16.05.1990, м. Івано-Франківськ), акушер-гінеколог, доктор медичних наук (1970), професор (1971).

Закінчив семирічну школу, у 1939 р. – Шепетівську фельдшерську школу і вступив до Вінницького медичного інституту. Через місяць був призваний до Червоної армії. Служив фельдшером. Брав участь у Радянсько-фінській війні. Друга світова війна застала його під час проходження військової служби під м. Чернівці. Під час відступу частини до м. Умані був контужений, потрапив у полон. Вдалося втекти з полону і дістатися додому. В роки

окупації був зв'язковим партизанського загону з'єднання Ф. С. Кота. У 1946 р. вступив до Станіславського медичного інституту (нині Івано-Франківський національний медичний університет), який закінчив у 1952 р. з відзнакою. Працював аспірантом кафедри фармакології. З 1956 р. – асистент, згодом доцент, професор, упродовж 1970–1990 рр. – завідувач кафедри акушерства і гінекології.

Основний напрям наукових досліджень: електрофізіологія матки, зокрема вивчав її скоротливу активність при слабкій пологовій діяльності, загрозі пізнього викидня, передчасних пологах. Автор 188 наукових праць, 8 винаходів.

Був головою товариства акушерів-гінекологів Івано-Франківської області, членом правління Республіканського товариства акушерів-гінекологів, членом редакційної ради журналу «Педіатрія, акушерство та гінекологія».

Нагороджений орденами Вітчизняної війни 2-го ступеня (1985), «Знак Пошани» (1986), багатьма медалями.

Кафедра акушерства та гінекології Івано-Франківського національного медичного університету носить ім'я професора І. Д. Ланового

Література

1. Дрінь Т. М. Спогад про вчителя / Т. М. Дрінь // Галицький лікарський вісник. – 2011. – Т. 18, № 4. – С. 165.
2. Лановой Иван Демьянович [Електронний ресурс] // Подвиг народа : электрон. банк документов «Подвиг народа в Великой Отечественной войне 1941-1945 гг.» : [офіц. сайт М-ва оборони РФ]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/2UZnTIL> (дата звернення: 10.02.2017), вільний. – Назва з титул. екрана.
3. Нейко Є. М. Лановий Иван Дем'янович / Є. М. Нейко // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2016. – Т. 16, Куз-Лев. – С. 524 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/35Lispf>.

З р у д е н ь

Університет взимку

Фото з сайтів: <https://bit.ly/2EDSUMA>;
<https://bit.ly/3jXFbT0>

Я ОЖИВУ, БЫТЬ МОЖЕТ, СНОВА

Я оживу, быть может, снова
В каком-нибудь двухтысячном году
И вдоль пустынных остановок
С тобой, такой единственной, пройду.

Вдоль окон тёмных и тревожных,
Вдоль слёз, надежд, тревог, стихов, потерь,
Где вновь разлуку нам предложит
Тяжёлая нахмуренная дверь.

А небо сумрачно задышит,
Колючим снегом злобно ослепя.
И вдруг придет ко мне, как вспышка,
Что нет, и не было тебя...

доцент Легін Геннадій Олексійович

☀ **01.12 – 100 років** тому
(01.12.1921) засновано
**Вінницький національний
медичний університет ім.
М. І. Пирогова.** Спочатку
це були фармацевтичні

курси, які згодом переросли
у фармацевтичний технікум, потім – у фармацевтичний інститут.
Для подальшого розвитку системи охорони здоров'я цього було
недостатньо. У 1931 р. на базі лабораторій і кабінетів фармацев-
тичного інституту, а також лікарні ім. М. І. Пирогова була
відкрита філія Всеукраїнського заочного медичного інституту.
У 1932 р. філія була реорганізована у вечірній виробничий
медичний інститут (студенти навчалися паралельно із роботою
в лікарнях). Того самого року у Вінниці свої двері відчинив
науково-дослідний інститут сільської гігієни. Всі вищезазначені
заклади стали основою для створення Вінницького державного
медичного інституту.

У 1960 р. навчальному закладу було присвоєно ім'я
М. І. Пирогова, який у 1994 р. став університетом, у 2002 р. йому
було надано статус Національного.

Література

1. Мороз В. М. Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : (історія створення, підсумок основних напрямків діяльності, перспективи подальшого розвитку) / В. М. Мороз, О. Г. Процек, Л. П. Смольський // Медична освіта. – 2001. – № 2. – С. 13–19.
2. Процек Е. Г. История создания Винницкого медицинского института / Е. Г. Процек, В. С. Иванашко, Н. Н. Древа // Асклепий. – 2005. – Т. 8, № 1. – С. 12–24. – Бібліогр. в кінці ст.
3. Процек О. Г. Вінницький національний медичний університет ім. М. Пирогова / О. Г. Процек // Енциклопедія Сучасної України.

– Київ, 2005. – Т. 4 : В-Вог. – С. 566 : фот. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/2HiXULq>.

4. Процек О. Г. Історія заснування Вінницького медичного інституту / О. Г. Процек, В. С. Іванашко, Н. М. Древа // Вісник Вінницького національного медичного інституту. – 2005. Т. 9, № 1. – С. 187–195.

☀ **13.12 – 85 років** тому народився **Ткач Анатолій Іванович** (13.12.1936, – 20.09.2020. м. Київ), нейрохірург, кандидат медичних наук, керівник вищої кваліфікаційної категорії за фахом «Організація і управління охороною здоров'я».

Закінчив Вінницький медичний інститут (1960).

Лікар-хірург, головний лікар Успенської лікарні Луганської області (1960-1963). Упродовж 1963-2020 рр. працював в Державній установі «Інститут нейрохірургії ім. акад. А. П. Ромоданова НАМН України» (м. Київ): ординатор (1963–1965), лікар-нейрохірург (1965–1967), завідувач поліклінічним відділенням (1967–1972), старший науковий співробітник (1976–1980), головний лікар (1980-2017). Протягом 1973-1976 рр. перебував у закордонному відрядженні в Тунісі, де очолював нейрохірургічне відділення.

Основні напрямки наукової діяльності: захворювання і травми хребта та спинного мозку.

Автор 27 наукових праць, багатьох винаходів та раціоналізаторських пропозицій, присвячених актуальним питанням захворювання і травми хребта та спинного мозку.

Заслужений лікар України (1987). Нагороджений орденом «Знак Пошани», медалями «За доблестну працю», Почесними

грамотами Міністерства охорони здоров'я України, АМН України, грамотами та преміями адміністрації інституту, знаками «Відмінний адміністративний працівник», «Відміннику охорони здоров'я».

Література

1. Анатолію Івановичу Ткачу – 70 // Український нейрохірургічний журнал. – 2006. – № 4. – С. 107. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/2IavmEg>.
2. Інститут нейрохірургії ім. акад. А. П. Ромоданова : історія та особистості / під ред. Ю. П. Зозулі, В. І. Цимбалюка. – Київ : Друк. держ. мед. ун-ту ім. І. Я. Горбачевського, 2006. – Про А. І. Ткача. С. 10, 15, 21, 83, 84, 87, 131, 224, 225, 226, 228, 372 : фот.
3. Помер Ткач Анатолій Іванович [Електронний ресурс] // Державна установа «Інститут нейрохірургії ім. акад. А. П. Ромоданова НАМН України» : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/3lhsofi>. – Дата доступу : 06.11.2020. – Назва з екрана.

☀ **15.12 – 80 років** тому народився **Орлов Юрій Олександрович** (15.12.1941, м. Махачкала, Дагестан (РФ) – 30.10.2015, м. Київ), нейрохірург вищої кваліфікаційної категорії, доктор медичних наук (1983), професор.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1965).

Головний дитячий нейрохірург МОЗ України. Працював в інституті нейрохірургії: аспірант (1965-1968), молодший науковий співробітник (1968-1980), старший науковий співробітник (1980-1989), керівник відділу нейрохірургії дитячого віку (1990-2015). Головний дитячий нейрохірург МОЗ України (1997-2014).

Ініціатор введення окремої спеціальності «дитяча нейрохірургія» (1997) і формування дитячої нейрохірургічної служби в Україні. Засновник та керівник науково-дослідної лабораторії «Дитячий нейрохірургічний центр». Член експертної ради ВАК України; редакційної колегії журналів «Український нейрохірургічний журнал», «Сучасна педіатрія» та деяких інших вітчизняних і зарубіжних медичних видань.

Основні напрямки наукової діяльності: дитяча нейрохірургія, нейроонкологія, нейротравматологія, судинна та спинальна нейрохірургія. Автор 285 наукових праць, в т. ч. 4 монографій і 35 патентів.

Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (2001).

Похований у Києві на Лісовому кладовищі.

Література

1. Інститут нейрохірургії ім. акад. А. П. Ромоданова : історія та особистості / під ред. Ю. П. Зозулі, В. І. Цимбалюка. – Київ : Друк. держ. мед. ун-ту ім. І. Я. Горбачевського, 2006. – Про Ю. О. Орлова. С. 12, 15, 25–27, 78, 83–84, 87, 101, 104, 117, 121, 131, 186, 223, 226, 227, 231, 240, 313, 314, 366, 371, 388, 389, 390, 391, 392 : фот.
2. Орлов Юрій Олександрович [Електронний ресурс] // Державна установа «Інститут нейрохірургії ім. акад. А. П. Ромоданова НАМН України» : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/3n5jL8t>. – Дата доступу : 06.11.2020. – Назва з екрана.
3. Светлой памяти Юрия Александровича Орлова [Електронний ресурс] // Український нейрохірургічний журнал. – 2015. – № 4. – С. 79.

☀ **16.12 – 90 років** тому народився **Величко Микола Іванович** (16.12.1931, с. Білашки Погребищенського р-ну Вінницької обл.), лікар вищої кваліфікаційної категорії.

Закінчив Вінницький медичний інститут.

Учасник Другої світової війни. Працював головним лікарем Козинецької дільничної лікарні Турбівського р-ну Вінницької обл. З 1959 р. працював на різних посадах у медичних закладах Південно-Західної залізниці: начальником медичної частини; лікарем-урологом (за сумісництвом) Гайворонської дільничної лікарні Південно-Західної залізниці; головним лікарем Коростенської дільничної лікарні Південно-Західної залізниці. З 1979 р. – начальник лікувально-санітарної служби Південно-Західної залізниці. Завдяки його зусиллям на залізниці побудовано поліклініки на станціях Коростень, Жмеринка, Козятин, Конотоп, введено в експлуатацію дитяче відділення Дорожньої клінічної лікарні № 1 станції Київ; терапевтичний корпус Дорожньої клінічної лікарні № 2; лікувальні корпуси у відділкових лікарнях Коростеня, Козятина; мікологічне відділення Вузлової клінічної лікарні станції Вінниця; лікувально-діагностичний корпус Дорожньої лікарні станції Хмільник; побудовано стоматологічні поліклініки, молочні кухні, аптеки тощо. У роки незалежності України Микола Іванович став керівником Головної медичної служби, (нині Головне управління АТ «Укрзалізниця»). Згодом працював лікарем-методистом Дорожньої клінічної лікарні № 2 станції Київ, на громадських засадах був директором Музею історії медицини Укрзалізниці. Брав активну участь у ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС.

Автор понад 20 наукових праць, багато з них опубліковано в журналі «Медицина транспорту України».

Почесний залізничник, Відмінник охорони здоров'я. Нагороджений нагрудним знаком «За доблесну працю» Південно-Західної залізниці (2011). Заслужений лікар України.

Література

1. До 80-річчя Миколи Івановича Величка // Медицина транспорту України. – 2011. – № 4. – С. 7.

☀ **16.12 – 105 років** тому народився **Ковалишин Іван Васильович** (16.12.1916, с. Руданське Шаргородського р-ну Вінницької обл. – 18.06.2003, м. Хмельницький), ортопед-травматолог, організатор травматолого-ортопедичної служби Хмельницької області, доктор медичних наук.

Закінчив Вінницький медичний інститут в 1940 р. і був призначений на посаду хірурга Чернівецької районної лікарні Вінницької області. В серпні 1940 р. був мобілізований до Червоної армії. Під час Другої світової війни – хірург полку (1941–1945). Повеєнну мирну працю розпочав головним лікарем та завідувачем хірургічного відділення Теофіпольської районної лікарні на Хмельниччині. Упродовж 1952–1985 рр. працював ординатором хірургічного відділення Хмельницької обласної лікарні. У 1957 р. на базі цієї лікарні організував перше в області травматологічне відділення, де працював до 1985 р. Одночасно був головним спеціалістом з травматології та ортопедії Хмельницького обласного управління охорони здоров'я. Мав великий авторитет не тільки в Україні, а й за її межами.

Автор понад 60 наукових праць, присвячених профілактиці сільськогосподарського травматизму; хірургічному лікуванню туберкульозного спондиліту; природженого вивиху стегна;

остеосинтезу внутрішньо-суглобових і присуглобових переломів; лікуванню хронічного остеомієліту тощо. Розробив внутрішньокістковий вилко-подібний фіксатор. Впровадив у практику охорони здоров'я 42 раціоналізаторські пропозиції.

Нагороджений орденами Трудового Червоного Прапора, Вітчизняної війни II ступеня (1985), ін. державними нагородами. «Заслужений лікар України», «Відмінник охорони здоров'я». Почесний громадянин Хмельницької області. Одна з вулиць м. Хмельницького носить його ім'я.

Література

1. Бурин М. Слово про вчителя // Подільські вісті. – 1996. – 17 груд.
2. Вільченко С. Друге покликання лікаря обліікарні Ковалишина І. В. // Радянське Поділля. – 1983. – 2 берез.
3. Саксонік Л. Л. Фундатор Подільської ортопедотравматології : до 95-річчя з дня народж. Л. Саксонік // Календар знаменних і пам'ятних дат Хмельниччини на 2011 рік : реком. бібліогр. довід. / Хмельниц. ОУНБ ім. М. Островського. – Хмельницький, 2010. – С. 115–117. – Бібліогр. в кінці ст.
4. Суходоля А. І. Пам'яті Івана Васильовича Ковалишина : [некролог] / А. І. Суходоля, Ю. І. Павлишин, В. В. Власов // Клінічна анатомія та оперативна хірургія. – 2003. – Т. 2, № 3. – С. 96 : фот.

☀ **19.12 – 130 років** тому народився **Лук'яненко Антон Іванович** (19.12.1891, с. Велика Бурімка Золотоніського повіту Полтавської губернії, нині Чорнобаївського р-ну Черкаської обл. – 28.03.1974, м. Рочдейл, Велика Британія), психіатр, громадський діяч.

Закінчив фельдшерську школу в Полтаві (1911).

Працював фельдшером у Золотоніському земстві. У роки Першої світової війни був військовим лікарем. З 1917 р. перебував у м. Дубно (нині Рівненська обл.), брав участь в українському громадському житті, відкривав школи для неписьменних вояків-українців та їхніх дітей. З 1918 р. – у Києві, де навчався на природничому факультеті університету, закінчив Київський медичний інститут (1926). Водночас був інспектором курсів українізації. Співав у хорі К. Стеценка.

Після спеціалізації у 1931 р. призначений директором психіатричної лікарні у м. Дніпропетровськ (нині Дніпро), згодом – у Вінницькій психіатричній лікарні (під час голодомору 1932–1933 рр. організував відділ для людей, які помирали з голоду, що надав допомогу понад шести тисячам осіб; з 1941 р. очолював лікарню). Був також консультантом з неврології в експертній комісії, читав лекції у медичному технікумі. Під час Другої світової війни – професор кафедри неврології та психіатрії Вінницького медичного інституту. Один з організаторів перепоховання близько 10-ти тисяч жертв комуністичного терору. У 1943 р. переїхав до Львова, до 1944 р. був професором психіатрії Державних медико-природничих фахових курсів. Згодом мешкав поблизу м. Криниця (нині Криниця-Здруй, Польща), де займався лікарською практикою.

Наукові дослідження: лікування шизофренії, гідроцефалії; фізіотерапія при психічних хворобах; психози літніх людей.

З 1945 р. – у Німеччині, створив філію еміграційного Українського Червоного хреста, відкрив амбулаторію для українських біженців; був професором анатомії та мікробіології Ветеринарно-зоотехнічного технікуму, очолював кафедру анатомії тварин Українського техніко-господарського інституту в Мюнхені. У 1948 р. переїхав до Рочдейла, консультував хворих земляків. Член управи відділу в Рочдейлі, голова управи Співки українців Великої Британії. Займався організацією Українського

дому в Манчестері. У 1950 р. у власному будинку заснував перший у Великій Британії український дитячий садок.

Був близько знайомий з О. Олесем, К. Квіткою, М. Заньковецькою, М. Грінченком.

Публікував статті про організацію життя української громади Великої Британії у часописах «Українська думка», «Християнський голос», «Шлях перемоги».

Література

1. Ганіткевич Я. Антін Лук'яненко – український психіатр і невропатолог // Українські лікарі-вчені першої половини ХХ століття та їхні наукові школи / Я. Ганіткевич. – Львів, 2002. – С. 457–465.
2. Ганіткевич Я. В. Лук'яненко Антін / Я. В. Ганіткевич // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2017. – Т. 18 : Лт-Малицький. – С. 105. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/36OjYq3>.
3. Марченко І. 70-ліття проф. д-ра А. І. Лук'яненка / І. Марченко // Українська думка. – 1961. – 21 груд. – С. 4.
4. Проф. д-р Антін Лук'яненко (у 72-гі роковини народж.) // Лікарський Вісник. – Нью-Йорк, 1964. – Ч. 32. – С. 58–61.

☀ **19.12 – 105 років** тому народився **Гайдук Петро Харитонович** (20.12.1916, с. Антонів Сквирського р-ну Київської обл. – 1989, м. Вінниця), хірург, доцент (1970), доктор медичних наук (1973).

Закінчив Київський медичний інститут (1937).

Працював лікарем. Учасник Другої світової війни. У повоєнний час закінчив Військово-медичну академію імені С. М. Кірова (нині м. Санкт-Петербург).

Після служби в Радянській армії працював у Вінницькому медичному інституті: асистент кафедри факультетської хірургії

(1961-1964); асистент кафедри госпітальної хірургії (1964-1969); в. о. завідувача кафедри хірургії педіатричного факультету (з 01.02.1969 р.); в. о. доцента кафедри госпітальної хірургії (з 26.08.1969 р.); доцент кафедри хірургії педіатричного факультету (з травня 1969 р.); доцент кафедри госпітальної хірургії (1974-1986). 01.09.1986 р. доцент кафедри хірургічних хвороб № 2 П. Х. Гайдук, звільнився за власним бажанням в зв'язку з виходом на заслужений відпочинок.

Напрямки наукових досліджень: пластика трахеї і бронхів, ін.

Нагороджений орденом Вітчизняної війни 2-го ступеня (1985), двома орденами Червоної Зірки (1944, 1945), медалями «За бойові заслуги» (1951), «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», «За взяття Будапешта».

Література

1. Кафедра факультетської хірургії: історія та сьогодення : (до 80-річчя кафедри) : біобібліогр. покажч. / ВНМУ ім. М. І. Пирогова, Наук. б-ка ; ред.: С. І. Саволук, І. М. Вовчук ; уклад. О. А. Юрчишина ; відп. за вип. Л. І. Шпукал. – Вінниця, 2013. – Про П. Х. Гайдука. С. 50. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/35LoFBC>.
2. Нестерова Т. Ми були зовсім молодими : [про учасника Другої світ. війни П. Х. Гайдука] / Т. Нестерова // Молодий медик. – 1980. – 4 квіт. (№ 14). – С. 2.
3. Пам'яті товариша : [пішов з життя доц. каф. госпіт. хірургії Вінниц. мед. ін-ту П. Х. Гайдук] // Молодий медик. – 1989. – 6 жовт. (№ 30). – С. 2.

☀ **20.12 – 135 років** тому народився **Морейніс Лев Костянтинович** (20.12.1886 м. Кам'янець-Подільський – 15.10.1937, м. Вінниця), хімік-фармацевт, професор, один із засновників Вінницького медичного інституту, перший завідувач кафедри фармакології.

Закінчив фармацевтичний відділ медичного факультету Київського університету (1913).

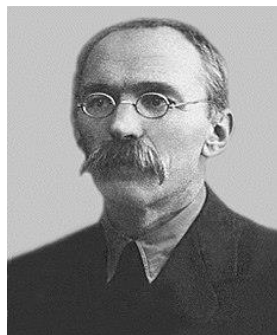
З 1914 р. почав займатися науковою роботою. У 1917–1918 рр. очолював фармацевтичний відділ Міністерства народного здоров'я Української народної республіки. У 1918 р. увійшов до складу підкомісії у справах реформування медико-санітарних справ в Україні. З 1922 р. був першим завідувачем кафедри фармацевтичної хімії у Вінницькому фармацевтичному технікумі, займав посаду завідувача навчальної частини і одночасно був професором агробіологічного відділення Вінницького педагогічного інституту. Читав лекції з фармацевтичної хімії, фармакогнозії та аптечний практикум у фармацевтичному інституті, а фармакологію – в школі допомоги лікарям. У 1920-ті рр. 20 ст. працював науковим співробітником Кабінету виучування Поділля. У 1934 р. став одним із засновників Вінницького стаціонарного медичного інституту, першим завідувачем кафедри хімії та фармакології (1934–1937). В цей період викладав хімію і фармакологію на 2-му та 3-му курсах, одночасно викладав хімію в педагогічному інституті.

Автор монографії «Етерові Олії: До питання про організацію виробництва у Вінниці етерових олій» (Вінниця, 1929). Його підручник «Основи фармацевтичної хімії» двічі перевидався: 2-ге видання (Київ, 1934); 3-тє видання (Дніпропетровськ, 1937) та був «рекомендований Наркоматом охорони здоров'я для усіх медичних вузів України».

Література

1. Давидюк А. Т. Жертви червоного терору / А. Т. Давидюк. – Вінниця : Континент-Прим, 2001. – 272 с. – Про Л. К. Морейніса. С. 62–63.
2. Держ. архів Вінниц. обл., ф. Р-1124, оп.1, спр.1, арк. 23–25.
3. Держ. архів Вінниц. обл., ф. П-136, оп. 1, спр. 123, арк. 43.
4. Історія кафедри фармакології [Електронний ресурс] : [згадується Л. К. Морейніс] // Кафедра фармакології ВНМУ ім. М. І. Пирогова : [вебсторінка]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/37F9s2A> (дата звернення: 19.02.2020), вільний. – Назва з екрана.
5. Морейніс Лев Константинович [Електронний ресурс] // Вікіпедія : свобод. енцикл. : [вебсайт] – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: [https:// bit.ly/2vKSfHN](https://bit.ly/2vKSfHN) (дата звернення: 19.02.2020), вільний. – Назва з екрана.
6. Професор Л. К. Морейніс : [некролог] // Більшовицька правда. – 1937. – 16 жовт.

☀ **23.12 – 135 років** тому народився **Воронцов Данило Семенович** (11(23).12.1886, містечко Пропойськ, нині м. Славгород Могильовської обл., Білорусь – 12.07.1965, м. Київ), фахівець у галузі нейро- та електрофізіології, доктор медичних наук (1934), професор (1923), академік АН УРСР (1957).

Після закінчення природничого відділення фізико-математичного факультету Санкт-Петербурзького університету (1912) працював на кафедрі фізіології тварин для підготовки до професорського звання. Впродовж 1914-1916 рр. викладав на Вищих жіночих курсах (м. Петроград, нині м. Санкт-Петербург), протягом 1916-1920 рр. – в Одеському університеті (з 1919 р. –

на посаді професора). Працював завідувачем кафедр Смоленського (1922-1930), Казанського (1931-1935), Київського медичного інституту (1935-1941).

Під час Другої світової війни через хворобу не зміг евакуюватися. У 1943 р. переїхав до окупованої Вінниці, де працював завідувачем кафедри біохімії в медичному інституті. Після визволення Вінниці у 1944 р. був призначений тимчасово в. о. кафедри біохімії Вінницього медичного інституту та вже того самого року – у Київському університеті: професор кафедри фізіології, завідувач сектору загальної фізіології НДІ фізіології тварин при університеті. Одночасно впродовж 1956–1965 рр. – засновник і завідувач лабораторії електрофізіології Інституту фізіології АН УРСР (м. Київ). Засновник української школи електрофізіологів і мембранологів. Голова Українського фізіологічного товариства (1960-1965).

Вивчав проблеми характеристики струмів дії нервів і м'язів. Встановив, що збудження, втрачене під впливом одновалентних катіонів, поновлюється анодом, а зміна збудженості, викликана застосуванням двовалентних катіонів, поновлюється катодом. Це явище назване «феноменом Воронцова». Вивчаючи природу рефрактерності, відкрив ан- і катаелектротонічні фази її розвитку. Один із засновників мембранної теорії походження електричних потенціалів у живих клітинах. Вивчав умови, які визначають форму електрокардіограми, встановив її компоненти, зокрема дослідив походження зубців електрокардіограми.

Література

1. Магура И. С. Концепции академика Д. С. Воронцова: прошлое, настоящее и будущее нейронаук в Украине : (к 30-летию со дня рождения) / И. С. Магура, Н. А. Богданова // Нейрофизиология. – 2016. – Т. 48, № 6. – С. 497–501.

2. Серков П. М. Воронцов Данило Семенович / П. М. Серков // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 5 : Вод-Гн. – С. 180 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/3lOVMY8>.
3. Серков Ф. Н. Даниил Семенович Воронцов / Ф. Н. Серков. – Киев : Наук. думка, 1986. – 125,[2] с., [1] л. портр. : ил.

☀ **27.12 – 100 років** тому народився **Жученко Петро Григорович** (27.12.1921, с. Дубовець, нині Немирівського р-ну Вінницької обл. – 16.11.2010, м. Вінниця), акушер-гінеколог, доцент (1966), доктор медичних наук (1969), професор (1971).

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут (1949).

Працював лікарем. Клінічний ординатор (1952-1954), в. о. асистента кафедри акушерства і гінекології (1954-1964), доцент (1964), в. о. завідувача (1964-1970), завідувач (1970-1990), професор (1991-2008) кафедри акушерства і гінекології № 1 ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Напрямки наукових досліджень: ранні та пізні гестози вагітних, прогнозування та профілактика основних видів акушерської патології. Автор нових способів профілактики та лікування інфекційних та запальних захворювань у гінекології.

Автор численних наукових праць та раціоналізаторських пропозицій. Співавтор підручників «Акушерство» (Київ, 1995), «Гінекологія» (Харків, 2003), «Акушерство і гінекологія» (Київ, 2005, т. 1 ; 2007, т. 2).

Учасник Другої світової війни. Нагороджений орденами Вітчизняної війни 2-го ступеня, Червоної Зірки (1945), медалями «За відвагу», «За взяття Кенігсберга», «За визволення Варшави», «За взяття Берліна», «За перемогу над Німеччиною у Великій

Вітчизняній війні 1941–1945 рр.». Нагороджений Почесною грамотою МОЗ УРСР (1982).

Література

1. Жученко Петро Григорович // Переможці : учасники бойових дій Другої світової і Великої Вітчизняної воєн, які померли в повоєнний період, та ті, що проживають на території області. Вінницька область. / упоряд. В. Є. Харчук, О. Д. Вершигора, О. Д. Конверський [та ін.]. – Вінниця, 2007. – Т. 1 – С. 75. – (Книга пам'яті України).
2. Основні етапи життя та наукової діяльності професора П. Г. Жученка : (до 80-річчя з дня народж.) // Вісник Вінницького державного медичного університету. – 2002. – Т. 6, № 1. – С. 126–127.
3. Професору П. Г. Жученку – 60 років // Молодий медик. – 1981. – 28 груд. (№ 43) : фот.
4. Процек О. Г. Жученко Петро Григорович / О. Г. Процек // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2009. – Т. 9. – С. 705 : портр. – Електрон. версія. – Режим доступу: <https://bit.ly/35Lvi6I>.

2021

рік

**Народний ансамбль
танцю «Дружба»
ВНМУ ім. М. І. Пирогова**

Фото з сайтів: <https://bit.ly/3or8Kjg>;
<https://bit.ly/3jRM7ks>

Вожжами не удержишь годы
И никуда не убежишь
Их абсолютная свобода
Так сокращает нашу жизнь...

Пролетом – молодости окна,
Пролетом – зрелости звезда.
И колдовской белеет локон...
И сердце стынет иногда.

И если станет очень больно,
То явь мы обращаем в сон...
И лет, нам кажется, довольно
И на подъем и под уклон.

И в каждом – лавры и фиаско,
И позументы, и развал...
Кто в юности роскошной краской
Своей судьбы не рисовал?!

В той мастерской шедевры броски.
Глубины дерзости видны.
Мы так порой удивлены,
Когда встречаем их наброски.

И манит вновь та мастерская,
Где кисть мечты и цвет любой,
Ты молодой и молодая,
Тебе позирует любовь...

*Професор ВНМУ
Пушкар Михайло Степанович*

 90 років тому (1931) заснована **кафедра гістології** ВНМУ ім. М.І. Пирогова

Література

1. Алмазов І. В. З історії кафедри гістології та ембріології Вінницького медінституту / І. В. Алмазов // Молодий медик. – 1967. – 18 берез. (№ 11) : фот.
2. Алмазов И. В. Краткий очерк истории кафедры гистологии и эмбриологии // Основные этапы и направления деятельности Винницкого медицинского института им. Н. И. Пирогова : (материалы юбилейной научной конференции ВМИ) / отв. ред. М. П. Рудюк. – Київ : Здоров'я, 1969. – С. 57–60.
3. Пушкар М. С. Короткий нарис історії кафедри гістології та ембріології / М. С. Пушкар // Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : матеріали з історії ун-ту / ред. В. М. Мороз. – Вінниця, 1994. – С. 41–43.

 85 років тому (1936) заснована **кафедра патологічної фізіології** ВНМУ ім. М.І. Пирогова

Література

1. Бритван Я. М. З історії кафедри патфізіології Вінницького медінституту / Я. М. Бритван // Молодий медик. – 1967. – 6 берез. (№ 9).
2. Бритван Я. М. Основные этапы педагогической и научной деятельности кафедры патологической физиологии / Я. М. Бритван // Основные этапы и направления деятельности Винницкого медицинского института им. Н. И. Пирогова : материалы юбилейной науч. конф. ВМИ / отв. ред. М. П. Рудюк. – Киев, 1969. – С. 62–66.
3. Вієвський М. А. Етапи педагогічної і наукової діяльності кафедри патологічної фізіології / М. А. Вієвський // Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : матеріали з історії ун-ту / ред. В. М. Мороз. – Вінниця, 1994. – С. 65–69.

☀ **85 років** тому **(1936)** заснована **кафедра судової медицини** ВНМУ ім. М. І. Пирогова

Література

1. Козлова С. О. Навчальна, наукова і практична діяльність кафедри судової медицини / С. О. Козлова, А. І. Крат // Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : матеріали з історії ун-ту / ред. В. М. Мороз. – Вінниця, 1994. – С. 191–196.
2. Ципковський В. П. З історії кафедри судової медицини Вінницького медінституту / В. П. Ципковський // Молодий медик. – 1967. – 11 лют. (№ 6).

☀ **70 років** тому **(1946)** засновано **самодіяльний народний ансамбль танцю «Дружба»** ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Впродовж 1953-1994 рр. колектив очолював заслужений працівник культури УРСР, балетмейстер,

постановник танців В. Румянцев. З 1994 року керівником ансамблю став А. Рильський. Ансамбль «Дружба» – лауреат республіканських фестивалів самодіяльного мистецтва 1960-1980 рр. Колектив брав участь у звітних концертах Вінницької області у м. Києві, в різних містах України, в обласних оглядах художньої самодіяльності. З великим успіхом пройшли концерти в Польщі. Нині ансамбль бере активну участь в університет-ських заходах, студентських конференціях, з'їздах лікарів, симпозіумах.

В репертуарі ансамблю численні постановки, де переважають не тільки народні танці, а й хореографічні композиції, картинки, мініатюри, які відзначаються оригінальністю, чітко окресленими характерами персонажів.

У 1971 р. колективу було присвоєно звання народного. Ансамбль – дипломант обласного конкурсу хореографічного мистецтва ім. В. І. Румянцева (2000, 2004, 2006), Всеукраїнського фестивалю конкурсу народної хореографії ім. П. Вірського (2002, 2006), Всеукраїнського конкурсу авторських постановок в м. Нова Каховка «Верховинця степова криниця» – І місце (2003), V обласного фестивалю мистецтв національних культур «Подільські барви» (2003), лауреат I Міжнародного дитячо-юнацького фестивалю народної хореографії (2004), лауреат IV Всеукраїнського фестивалю аматорських колективів культурно-освітніх закладів профспілок (2005), лауреат V та VI Всеукраїнських фестивалів художніх аматорських колективів (2006-2009). Ансамбль нагороджений Похвальною грамотою Президії Верховної Ради УРСР, Почесною грамотою Вінницької міської ради за активну участь в культурному житті міста (2005).

Література

1. Машевцев А. «Дружбі» – 60-й : [про ювілей самодіял. нар. ансамблю танцю «Дружба» ВНМУ ім. М. І. Пирогова] / А. Машевцев // Вінницькі відомості. – 2008. – 9 лип. – С. 11 : фот.
2. Народний ансамбль танцю «Дружба» [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/2UoWTED>. – Дата доступу : 13.11.2020. – Назва з екрана.
3. 55 «Дружбі»: вік не залежить від кількості років... // Молодий медик. – 2001. – Трав. (№ 11). – С. 3 : фот.
4. Рум'янцев В. Свій ювілей відзначив танцями : [бесіда з В. Рум'янцевим, керівником нар. ансамблю танцю «Дружба» ВНМУ ім. М. І. Пирогова] / В. Рум'янцев // Медицина Вінниччини. – 2005. – Листоп. (№ 11). – С. 5 : фот.

☀ **50 років** тому **(1971)** заснована **кафедра дитячих інфекційних хвороб** ВНМУ ім. М. І. Пирогова

Література

1. Кириленко В. Вчасна, актуальна стаття : [про каф. дит. інфекц. захворювань Вінниц. мед. ін-ту] / В. Кириленко // Молодий медик. – 1990. – 26 жовт. (№ 30). – С. 2.
2. Кириленко В. А. Кафедра дитячих інфекційних хвороб / В. А. Кириленко // Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : матеріали з історії університету / під ред. В. М. Мороза. – Вінниця, 1994. – С. 162–163.

☀ **25 років** тому **(1996)** заснована **кафедра хірургічної стоматології** ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Література

1. Кафедра хірургічної стоматології [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://bit.ly/2UKedDV>. – Дата доступу : 21.11.2020. – Назва з екрана.

☀ **25 років** тому **(1996)** відбувся **перший автопохід** співробітників та студентів ВНМУ – поїздка до м. Умань.

Література

1. Баркалова К. 20 років у мандрах: учасниками автопоходів стали більше 2000 тисяч співробітників та студентів ВНМУ // Молодий медик. – 2016. – Січ. (№ 1). – С. 5 : фот.

☀ **20 років** тому **(2001)** реорганізований медичний факультет, створені на його основі **медичні факультети № 1 і № 2** ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Література

1. Наш поступ // Молодий медик. – 2003. – Черв. (№ 22). – С. 2.

☀ **15 років** тому (**2006**) засновано **вокальний ансамбль «Слов'яночка»** ВНМУ ім. М. І. Пирогова. Керівник ансамблю – Юрій Ташпеков. Колектив бере активну участь в університетських та в культурно-масових заходах міста. Ансамбль – лауреат обласного конкурсу «Червона рута» (м. Вінниця, 2006, 2014), дипломант IX Всеукраїнського фестивалю-конкурсу мистецтв студентів-медиків та працівників лікувальних установ України «Ліра Гіппократа» (м. Київ, 2014).

Література

1. Вокальний ансамбль «Слов'яночка» [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу : <https://bit.ly/3prKLkj>. – Дата доступу : 13.11.2020. – Назва з екрана.

**Ювіляри 2021 року –
доценти ВНМУ ім. М. І. Пирогова**

ЛОЙКО Людмила Святославівна (21.01.1951), доцент кафедри нормальної фізіології

МАКАЦ Євгена Федорівна (06.01.1951), доцент кафедри мікробіології

СОЛЄЙКО Лариса Петрівна (15.01.1946), доцент кафедри пропедевтики

ВІЛЬЦАНЮК Олександр Афанасійович (01.01.1951), доцент кафедри загальної хірургії

ЖМУР Андрій Анатолійович (15.01.1971), доцент кафедри хірургії № 2 з курсом «Основи стоматології»

ДНІСТРЯНСЬКА Антоніна Петрівна (05.01.1961), доцент кафедри акушерства та гінекології №1

СТАРОВЄР Анжеліка Вікторівна (29.01.1971), доцент кафедри акушерства та гінекології №1

БОНДАРЧУК Олег Іванович (26.02.1946), доцент кафедри хірургії медичного факультету № 2

ОРЛОВСЬКИЙ Володимир Олександрович (23.02.1971), доцент кафедри ортопедичної стоматології

РЕБЕНОК Віктор Іванович (16.03.1956), доцент кафедри біофізики, медичної апаратури та інформатики

ЛИЧИК Галина Зіновіївна (19.03.1946), доцент кафедри біологічної та загальної хімії

МАРЧАК Тетяна Віталіївна (07.03.1956), доцент кафедри біологічної та загальної хімії

РУДИЙ Юрій Йосипович (29.03.1971), доцент кафедри фізичної та реабілітаційної медицини

КУЧЕР Володимир Олександрович (18.03.1941), доцент кафедри фтизіатрії з курсом клінічної імунології та алергології

ГОДЛЕВСЬКА Наталія Аркадіївна (19.03.1971), доцент кафедри акушерства та гінекології № 1

БАРЦІХОВСЬКИЙ Андрій Ігорович (23.03.1961), доцент кафедри ЛОР-хвороб

ПАЛАМАРЧУК Ольга Всеволодівна (13.03.1956), доцент кафедри фармації

ТЕМНА Олена Василівна (22.04.1961), доцент кафедри внутрішньої медицини № 1

ІСТОШИН Валерій Михайлович (23.05.1961), доцент кафедри біологічної та загальної хімії

СМІРНОВА Ольга Валентинівна (01.05.1941), доцент кафедри біологічної та загальної хімії

ГРИЦЕНКО Сергій Іванович (22.05.1951), доцент кафедри анатомії людини

БЕРКО Галина Кузьмівна (28.05.1961), доцент кафедри внутрішньої медицини № 1

КАЧАН Василь Васильович (06.06.1941), доцент кафедри фізичного виховання і ЛФК

ЯЦИНА Ольга Вікторівна (06.06.1941), доцент кафедри загальної гігієни та екології

ВОРОВСЬКИЙ Олег Олегович (09.06.1961), доцент кафедри хірургії №1 з курсом урології

КОНДРАТЮК Алла Іванівна (09.06.1961), доцент кафедри медичної психології та психіатрії з курсом післядипломної освіти

СЕМЕНЕНКО Ігор Феофанович (02.06.1956), доцент кафедри клінічної фармації та клінічної фармакології

СТРІЙ Віталій Володимирович (12.06.1971), доцент кафедри анатомії людини

ОСІЙСЬКИЙ Іван Юрійович (10.07.1941), доцент кафедри фтизіатрії з курсом клінічної імунології

КЛИМЕНЮК Володимир Петрович (12.08.1956), доцент кафедри соціальної медицини та організації охорони здоров'я

СИТНИК Володимир Іванович (29.09.1961), доцент кафедри акушерства та гінекології № 1

АНТОНЕЦЬ Тетяна Іванівна (30.09.1956), доцент кафедри пропедевтики дитячих захворювань та догляду за хворими дітьми

ХОМОВСЬКИЙ Віктор Васильович (09.09.1971), доцент кафедри терапевтичних дисциплін та сімейної медицини факультету післядипломної освіти

ЯСЬКО Володимир Васильович (31.10.1956), доцент кафедри променевої діагностики, променевої терапії та онкології

МАКОГОНЧУК Андрій Вікторович (26.10.1971), доцент
кафедри травматології та ортопедії

СЛОБОДЯНЮК Людмила Федорівна (20.10.1951), доцент
кафедри психіатрії, наркології та психотерапії з курсом
післядипломної освіти

КОНОВАЛОВА Ніна Володимирівна (26.10.1971), доцент
кафедри клінічної фармації, клінічної фармакології

ШЕВЧЕНКО Володимир Миколайович (27.11.1961), доцент
кафедри анатомії людини

ОМЕЛЬЧЕНКО Оксана Данилівна (12.11.1961), доцент
кафедри нормальної фізіології

БІНЬКОВСЬКА Алла Миколаївна (24.11.1961), доцент
кафедри педіатрії, акушерства та гінекології факультету
післядипломної освіти

ПОЛЕСЯ Тетяна Леонідівна (21.12.1956), доцент кафедри
медичної біології

ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК ЮВІЛЯРІВ 2021 РОКУ

Азарський Іван Миколайович.....	34
Андрієвський Іван Юрійович.....	67
Бабій Павло Петрович.....	100
Балановський Володимир Петрович.....	10
Братусь Ніна Василівна.....	36
Бруханський Борис Павлович	89
Булат Леонід Мойсейович	77
Вартапетов Раффі Аркадійович	53
Величко Микола Іванович.....	150
Власенко Марина Володимирівна.....	56
Власенко Олег Володимирович.....	124
Власов Василь Володимирович.....	129
Вовк Михайло Прокопович.....	137
Волощук Наталія Іванівна.....	54
Воронцов Данило Семенович.....	157
Гайдук Петро Харитонович.....	154
Гайструк Анатолій Никифорович.....	82
Галаєв Дмитро Андрійович.....	98
Гнатюк Олександр Іванович.....	141
Гнатюк (Сальве-Гнатюк) Вікторія В'ячеславівна...	38
Головцев Юрій Миколайович.....	33
Грешило Михайло Сергійович.....	127
Гунас Ігор Валерійович.....	17
Деспіллер Олександр Дмитрович.....	25
Доценко Олександр Петрович	138
Жученко Петро Григорович.....	159
Іванов Олександр Никанорович.....	32
Клочко Вадим Леонідович.....	88
Ковалишин Іван Васильович.....	151

Когут Михайло Дорофійович.....	60
Козлов Володимир Григорович.....	18
Крись-Пугач Анатолій Павлович.....	114
Кулигіна Валентина Миколаївна.....	63
Кулик Людмила Григорівна.....	55
Кухар Іван Давидович.....	16
Кучеренко Олена Михайлівна	27
Лановий Іван Дем'янович.....	142
Лук'яненко Антон Іванович.....	152
Луцюк Микола Борисович.....	42
Маєвський Олександр Євгенович.....	64
Маковська Єлизавета Іванівна.....	61
Махулько-Горбацевич Григорій Степанович.....	19
Морейніс Лев Костянтинович.....	156
Ніколенко Павло Семенович.....	78
Овсянюк Олександр Григорович.....	43
Орлов Юрій Олександрович.....	148
Очередько Олександр Миколайович.....	65
Палій Гордій Кіндратович	95
Парамей Володимир Трохимович.....	123
Піскун Раїса Петрівна.....	6
Плавський Микола Вікторович.....	137
Поліщук Володимир Олександрович.....	9
Постоловська Тамара Тимофіївна.....	75
Праведников Сергій Миколайович.....	107
Приходський Олександр Олександрович.....	108
Решоткіна Лариса Порфирівна.....	139
Римша Софія Віталіївна.....	116
Савостьянов Олександр Олександрович.....	126
Сарафінюк Лариса Анатоліївна.....	111
Сардак Григорій Антонович.....	133
Серкова Валентина Костянтинівна.....	80

Ситник Іван Артемович.....	134
Смолянська Олександра Пилипівна.....	68
Смольський Леонід Павлович.....	112
Солейко Лариса Петрівна.....	13
Сорочинська-Кириленко Раїса Миколаївна.....	41
Степанюк Георгій Іванович.....	47
Стояновський Олександр Федорович.....	104
Сукманський Олег Іванович.....	8
Танасієнко Іван Денисович	76
Ткач Анатолій Іванович.....	147
Топузе Соломон Ісаєвич.....	30
Турський Олександр Феодосійович.....	31
Тутаєв Григорій Васильович.....	83
Фіщенко Володимир Олександрович.....	109
Ципковський Василь Пантелеймонович.....	39
Чекман Іван Сергійович.....	121
Чернов Василь Михайлович.....	94
Шалковський Іван Григорович.....	117
Шапаренко Павло Пилипович.....	105
Шапринський Володимир Олександрович.....	49
Шеверда Михайло Григорович.....	135
Шкляр Борис Соломонович.....	11
Юхневич Микола Зіновійович.....	73
Яковлева Ольга Олександрівна.....	14

ЗМІСТ

Передмова.....	3
Січень.....	4
Лютий.....	23
Березень.....	28
Квітень.....	45
Травень.....	58
Червень.....	71
Липень.....	86
Серпень.....	92
Вересень.....	102
Жовтень.....	119
Листопад.....	131
Грудень.....	144
2021 рік.....	161
Ювіляри 2021 року – доценти ВНМУ ім. М. І. Пирогова.....	12
Іменний покажчик ювілярів 2021 року.....	171

**Висловлюємо щиру подяку всім,
хто долучився до підготовки видання:**

Домненку Миколі Григоровичу, краєзнавцю, провідному фахівцю з питань цивільного захисту Донецького національного університету імені Василя Стуса (м. Вінниця)

Коденчук Людмилі Олександрівні, старшій інспекторці відділу кадрів ВНМУ ім. М. І. Пирогова

Кланца Олегу Павловичу, науковому співробітнику Національного музею-садиби М. І. Пирогова (м. Вінниця)

Мацьковій Людмилі Яківні, завідувачці архіву ВНМУ ім. М. І. Пирогова

Колективу Вінницької обласної універсальної наукової бібліотеки ім. К. А. Тімірязєва

Для нотаток